

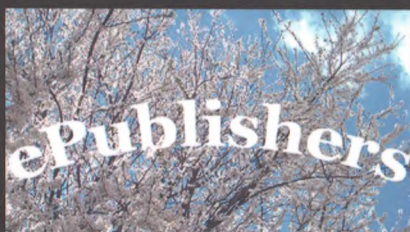
Marat

Pubirea are spini

Natașa Alina Culea

Roman

La Beijing, în anul 2000, cu câteva zile înainte de Crăciun, într-un restaurant rusesc, Alina îl întâlnește pe Marat. Un singur dans, pe ritmuri de trandafiri sălbatici – și viața lor se schimbă pentru totdeauna. Din păcate, destinul i-a adus împreună într-un moment nepotrivit, iar Alina este pusă în fața unei decizii ce îi răvășește sufletul. Moralitate sau iubire? Ce faci atunci când, indiferent ce decizie ai lua, viața ta nu va mai cunoaște liniștea?

Marat, bărbatul misterios și frumos ca un demon, se transformă într-o obsesie seducătoare, iar Alina ajunge la marginea prăpastiei, pe care o îmbrățișează ca pe o ultimă speranță.

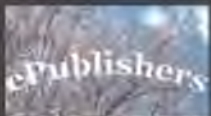
Romanul „Marat. Iubirea are spini” te cheamă într-o poveste de iubire incredibilă, care te va captiva prin inocența trăirilor conturate puternic și senzualitatea descrierilor erotice ale unei tinere fotografe care vrea să schimbe lumea.

Iubirea are spini.

Romanul scriitoarei Natașa Alina Culea este inspirat dintr-o poveste reală.

Editura ePublishers vă recomandă să citiți și „Natașa, bărbații și psihanalistul”, romanul de debut al Natașei Alina Culea.

ISBN 978-606-716-232-5

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us

9 786067 162325

MARAT IUBIREA ARE SPINI

Roman de Natașa Alina Culea

*Scriitoarea Natașa Alina Culea,
autoarea romanelor*

Natașa, bărbatii și psihanalistul
și Marat: Iubirea are spini

NATAȘA ALINA CULEA

MARAT
IUBIREA
ARE SPINI

Roman

*Acest roman este dedicat
Laurei Stefan.*

Închideți ochii și imaginați-vă pentru o clipă un univers copleșitor pentru el însuși, care a zămislit în vastitate, o intenție numită iubire; intenția a devenit potențial și a luat forma unei sfere plutind lin în spațiu, înaintea timpului. Iubirea nu avea nevoie de nimic, nici de confirmare și nici de recunoaștere, existența ei desăvârșită îi era de ajuns. Și apoi a fost timpul, și a existat clipa, iar iubirea a zărit cu ochii inimii o planetă, în care intențiile se materializau, trăind experiența a ceea ce sunt. Și pentru că exista timpul, iubirea a pândit clipa în care ar putea pătrunde în planeta albastră pentru a trăi experiența a ceea ce este. Bulbul de iubire, într-o mișcare de zvârcolire, s-a născut pe Pământ în picioarele goale, trăind incompletă, divizată, povestea iubirii în lipsa acesteia, așteptând o altă clipă divină în care se va reuni în desăvârșirea ei. Ființele care populau Pământul aveau suflete neliniștite, iar viețile lor erau precum viețile licuricilor ce credeau că dacă ei luminează, sunt lumină, de aceea aveau vieți scurte.

Toate poveștile încep cu un cuvânt, dar ce cuvânt poate reda înfiriparea unei povești de dragoste imposibil de uitat în această lume albastră? Uneori cuvintele pălesc de rușine, căci doar tăcerea încununează limitarea lor; în tăcere deplină se rostesc necuvinte printre rânduri, ce duc în spate povara dulce a iubirii. Abandonați-vă acestei povești asemeni protagoniștilor ei, pentru a-i gusta

nectarul până la ultima picătură, lăsați-vă călăuziți de iubire precum magii sub vraja divină. Povestea începe...

*

– Nu este incredibil ca prima călătorie în afara țării să fie în China? Acel ținut îndepărtat cu dragoni înaripați, orezării întinse și clopoței de vânt, acel ținut la care am visat adesea, copilă fiind, cu imaginație născând dorințe nomade. În mintea mea, China miroase a ceai de iasomie servit în cești de porțelan delicat, are culoarea drumului roșu al mătăsii; o țară a contrastelor, unde civilizația se împletește cu tradiția într-o melodie prea subtilă pentru a fi auzită de urechile europenilor, progresul ei incredibil pare alchimie pură, repeziciunea cu care China se adaptează timpurilor te buimăcește, și cu toate acestea, este aceeași țară în care ricșa este trasă de un om ce îl cară pe altul, aceeași țară în care familia e sub numărul lui trei, unicul copil, așa cum spune legea, nu cunoaște noțiunea de frate și soră, este ori un copil solitar, ori are drept familie lumea toată, nu mă puteam decide... Vedeam China îmbătată de prezent, dar hrănindu-se dintr-un trecut ce nu trecea.

Acestea erau gândurile mele, în acea seară a zilei de cinci decembrie a anului 2000, având biletul certitudinii în mână, un bilet albastru înaripat, cu sigla Tarom. Sunt exaltată gândindu-mă că mâine îmi voi sorbi cafeaua în China; animată de entuziasmul firesc al celor douăzeci și doi de ani abia împliniți, reflectam lângă bagaje închise.

Cred că am tot ceea ce mi-aș putea dori, îmi spun... și recapitulez: o relație de aproximativ doi ani cu un tânăr chipeș care mă iubește – Denis Dumitru pe numele lui complet, o viață confortabilă și relaxantă, sunt tânără și plec în China! Mai am o colecție cu CD-uri din anii '60-'70, un dressing care geme de haine și pantofi, un cățel (care, teoretic, era mai mult al lui Denis), un glob de cristal în care ninge dacă îl scuturi puțin, o bibliotecă cu cărți vechi, achiziționate din târguri, la care țineam ca la ochii din cap, o lingură de lemn pictată cu căpșuni, pe care mi-a dăruit-o bunica mea înainte să plece fără să se mai întoarcă... Dar eram eu ceea ce aveam? Eram fericită, sau credeam că sunt, nicio umbră nu-și făcuse loc pe cerul meu netulburat de frământările lumii; nu lipsea nimic din peisajul fericirii tihnite în care credeam că trăiesc. Ce altceva mai era de aflat în lumea asta pe care credeam că o țin în palme?

...Destul despre mine, să vorbim acum despre Denis, iubitul meu, un tânăr practic și organizat, dedicat lucrurilor concrete, un tip care nu se lasă târât în efuziuni sentimentale, acestea fiind apanajul meu exclusiv. Denis are un înnăscut simț al măsurii și al bunului simț, dobândit odată cu educația severă dată de părinții lui. Denis știe mereu ce vrea, acum doi ani mi-a spus că mă vrea pe mine, iar eu am fost fericită pentru că nu mi-aș fi imaginat vreodată un partener mai potrivit. Acum, Denis are douăzeci și șase de ani, cu patru ani mai mult decât mine, deși seriozitatea lui îl face să pară mai în vârstă. Denis poate părea uneori cam exigent în așteptările sale, față de mine însă, manifestă o largă îngăduință. De-a lungul timpului, îi încercasem răbdarea uneori, ca atunci

când luam bani de acasă și plecam să cumpăr câte ceva pentru cină, întorcându-mă însă cu o carte cu poezii, sau cu un tablou ce mă inspirase pe moment.

– Hrană pentru suflet, Denis!... îi strigam și îi săream în brațe, evitând astfel să fiu certată pentru nesăbuiță.

Denis se ocupă de diverse afaceri moștenite de la părinți, printre care și un lanț de magazine de confecții, iar el pentru prima dată, mă trimite în China în locul lui, să aprovizionez magazinele cu marfă nouă, cu atât mai mult cu cât luna decembrie era foarte productivă, iar ceea ce cumpărase el era pe sfârșite. Oricine din domeniul comerțului știe că acum este perioada cea mai prosperă din an, apropierea sărbătorilor de iarnă este cel mai sigur prilej pentru cumpărături. Sigur, nu este ceva foarte creativ, deoarece am traseul gata făcut de către Denis, am notat după dictare locurile în care trebuie să ajung, oamenii pe care trebuie să îi contactez, numerele de telefon de care voi avea nevoie, în concluzie, am totul programat serios de dinainte; drumul cu avionul e fără escală până în Beijing, o cursă directă ce va dura în jur de nouă ore și jumătate. Ajunsă acolo mă voi caza la hotelul Jing Lun, unde am rezervare și voi lua legătura cu domnul Li Hua Chen, spus Max de către români, pentru a fi mai pe înțelesul tuturor. Ca atunci când ești artist și îți iei un nume de scenă, deși domnul Li nu este un artist, cel puțin asta reiese din informațiile mele despre el. Îmi verific agenda iar: adrese, magazine, telefoane de la firma de transport Cargo și multe alte detalii, căci mi-am luat foarte în serios responsabilitatea mea de emisar blond București-Beijing și înapoi.

– Ai reținut tot ce ți-am spus?... m-a întrebat Denis îngrijorat. În fine, pentru orice nelămurire sună-mă de pe telefonul Luanei, încă nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă cu serviciul de Roaming.

L-am îmbrățișat pe Denis, în loc de încuviințare ținând încă agenda cu coperti de piele în mână.

– E timpul, nu? Abia aștept să mă dau cu avionul, Denis! O să-mi lipsești atât de mult!... am zis și am deschis ușa către frigul de afară ce ne-a biciuit imediat chipurile.

Am ieșit amândoi din casă, iar Rex, văzând agitația iscată, mi-a sărit cu labele mari pe haina albă de stofă.

– Rex, sezi, Rex!... am strigat la câinele care refuza să se conformeze, deși dresat, tot nu accepta indicații, altele decât ale inimii sale mari ca el, căci cântărește cam mult pentru talia lui... m-am gândit îngrijorată. Denis, cred că trebuie să alergi prin parc cu Rex, nu e cam grăsun?!... l-am întrebat retoric, fără a aștepta, oricum, răspuns.

– Alina, haide să intrăm în mașină!... a râs Denis. Vorbim când vii despre colesterolul mărit al lui Rex. Am râs amândoi, iar Denis a trecut la volan, eu așezându-mă pe scaunul din dreapta, care începea deja să se încălzească. Niciodată nu mi-au plăcut scaunele din piele, sunt polare iarna și mult prea încinse vara, prefer textilele pufoase... Da, asta făceam eu ori de câte ori aveam de îndeplinit o însărcinare, călătoria asta mă blocase, așa că mă agățam de toate detaliile inutile, de greutatea lui Rex, de nasturii de la haina mea albă pe care îi număram pentru prima dată, de textura scaunelor de la mașină, chiar și de starea vremii din Guatemala, deși nu intenționeam să ajung acolo... Unele persoane puse în

fața unui fapt concret, se mobilizează rapid și sunt performanți; nu și eu, dimpotrivă, mă împrăștiu în toate direcțiile cu multă sânguință. Sunt surescitată, ca un arc căruia îi mai lipsește puțin să plesnească din locul cel mai vulnerabil. Nu mai am răbdare. Abia aștept să decolez, interiorizată fiind, nici nu conștientizez foarte bine drumul în sine, ci doar emoția unui eveniment important în viața mea, asta era ceea ce simțeam.

Denis conduce precaut până în aeroportul Otopeni, prin traficul din partea de Nord a Bucureștiului, ocolind cu grijă arterele cele mai aglomerate. Ajunși în parcare aeroportului, îmi iau bagajele din mașină și cu Denis de mână, mă îndrept către clădirea inscripționată cu litere mari, albastre „Aeroportul Internațional Henri Coandă București”.

Pentru a se asigura că am lecția învățată, Denis mă întreabă încă o dată dacă am toate actele la mine, apoi îmi spune în ce ordine mi le vor cere reprezentanții aeroportului și ce anume trebuie să am la îndemână. Desigur că era prea multă informație nouă pentru mine și nu înregistram totul, decât pe alocuri, dar mă străduiam, voiam să îi demonstrez că se poate baza pe mine ca pe un om de încredere, o mână dreaptă în plus și nu o stângă, așa cum mi se părea de multe ori că sunt.

Din mulțimea prezentă în aeroport, se desprinde Luana, care vine grăbită către noi. Ea va fi cu mine în Beijing tot timpul, aveam chiar și cazarea făcută în aceeași cameră. Sunt mai relaxată văzând-o pe Luana atât de stăpână pe ea, căci, spre deosebire de mine, care eram la primul meu drum, Luana călătorise mult, inclusiv în China, de mai multe ori. Părinții Luanei aveau

la rândul lor, magazine în București, iar ea îi ajuta călătorind în locul lor, lipsind doar când avea examene la facultate sau clase obligatorii. Aș putea spune că Luana și cu mine eram niște reprezentanți temporari trimiși în locul celor de drept. Îmi iau rămas bun de la Denis, îmbrățișându-l tare și zâmbindu-i încântată.

– Stai liniștit, Denis, voi fi mereu cu ea. Ai numărul meu de telefon, nu?!... l-a asigurat Luana pe Denis, înainte de a trece împreună cu mine de linia ce demarca pasagerii pentru zborul cu destinația Beijing, separându-i de mulțimea din aeroport. Ușile s-au închis automat în spatele nostru, fără zgomot, lăsându-l pe Denis în urmă.

Voi fi în China șapte zile, nici mai mult, nici mai puțin, având-o drept companie pe fascinanta Luana, care se mișca cu grație și siguranță prin locul acesta în care încercam și eu să mă orientez cumva fără prea mulți sorți de izbândă. Drumul prin aeroport mi s-a părut destul de alambicat, cu multe verificări. Eu repetam automat gesturile Luanei, mergând cu actele în mână după ea. Luana se mișca foarte repede, iar eu mă simțeam începătoare în ale lumii preocupări mature.

Ne oprim într-o sală cu scaune de plastic aranjate ordonat pe tije metalice, și ne așezăm cu bagajele lângă noi. În fața mea, pe rândul din față, o tânără atrăgea toate privirile; înaltă, șatenă, cu păr lung perfect îndreptat, îmbrăcată ca în revistele de modă, având o mare lejeritate în mișcări; părea să lucreze în modeling sau, oricum, într-un domeniu apropiat acestuia, judecând după înălțimea ei, geanta și încălțăminte Chanel. Părea plictisită, uitându-se într-un punct imaginar, jucându-se mecanic cu un breloc metalic reprezentând o siluetă de

balerină într-o piruetă. Tânăra e clar o apariție; eu o văd deja cu ochii minții în Beijing, defilând pe podiumuri înalte, pozând tolănită pe canapea, figura centrală a unor reclame imense așezate pe clădirile cele mai importante ale unei metropole.

După o jumătate de oră ne ridicăm iar, de această dată trecem printr-un coridor îngust și luăm iar loc pe scaune, mult mai confortabile decât cele de dinainte, după un scurt salut al unei tinere foarte frumoase, îmbrăcată în uniforma albastră a companiei aeriene, cu bonetă așezată cochet într-o parte a capului, prinsă în clame simple.

– Când ajungem în avion?... o întreb eu nedumerită pe Luana, uitându-mă la ceasul de la mână.

Luana râde grozav și îmi spune:

– Suntem deja în avion!... și continuă să râdă.

Ah! De aceea scaunele acestea au centură de siguranță! Sunt înciudată că sunt atât de aeriană, râsul ei m-a trezit brusc la realitate, deși nu înțelegeam de ce scenariul nu se potrivea cu ceea ce îmi aminteam eu din filmele văzute la televizor. În filmul „La dolce vita”, Sylvia coboară cochet din avion pe o scară lungă, având eșarfă în jurul gâtului și ochelari rotunzi, pozând în diva pe care o așteptau paparazzi; mi-o amintesc perfect, deoarece era secvența mea preferată din film. Unde era scara mea? Mi-au trebuit câteva clipe să fac legătura cu coridorul strâmt prin care tocmai trecusem, ca o alternativă a acelei scări în aer liber pe care credeam eu că voi urca, la fel ca Sylvia, cu aceeași atitudine prețioasă. Era amuzant, într-adevăr, sunt prostuță, mă simt chiar mai începătoare decât în aeroport când, pășind pe urmele Luanei, nu mă

gândeam că ar fi posibil să fiu mai stângace de atât, dar iată că reușeam. Mereu este loc de mai rău, așa cum este loc și de mai bine.

Am ascultat instrucțiunile de siguranță ce ni s-au făcut și m-am amuzat de gesturile plictisite și rapide ale însoțitoarei de zbor ce ne demonstra ce puteam face în caz de urgență, gesturi ce, probabil, erau atât de repetate că le putea face și dacă s-ar fi trezit brusc din somn, într-un incendiu. Am resimțit decolarea, în mod ciudat, ca o cădere de o sută de etaje cu liftul, care, în loc să te sperie, te asaltează cu adrenalină ce-ți bombardează incitant simțurile. După un timp, însoțitoarea de zbor trece printre rânduri cu un căruț încărcat cu casolete de plastic, sticle cu băuturi, pahare și alte produse alimentare. Eram absolut fascinată de tot, ca atunci când am fost pentru prima dată la grădiniță și nu-mi puteam lua ochii de la scenele de basm desenate de-a lungul pereților, uitând să răspund la întrebările educatoarei.

Revenind în prezent, îmi comand o cafea, gândindu-mă că zborul avea să fie destul de lung, apoi răzgândindu-mă, cer și cina ce consta în ruladă cu sos alb, servită în farfurii de aluminiu. Am descoperit apoi căștile de radio și Luana mi-a arătat de unde puteam schimba frecvențele, în funcție de locul deasupra căruia zburam, iar eu am butonat încântată o vreme, până când am găsit muzica ce-mi completa armonios starea sufletească de exaltare. O altă însoțitoare de zbor ne-a adus pături, ochelari de dormit și niște pernute gonflabile, toate venite cu explicațiile amuzate ale Luanei, ca răspuns la nedumerirea mea.

Majoritatea luminilor din avion se sting brusc, se pare că se dă stingerea, ca la un internat de fete strict. Deși e deja târziu, nu îmi e somn deloc, sunt mult prea încântată de toate lucrurile noi ce mă bulversau, de toate noutățile pe care încercam să le asimilez. În buzunarul scaunului descopăr un catalog cu parfumuri, printre alte broșuri cu coperti lucioase.

– Vreau și eu un parfum, Luana, vreau să-l asociez cu această călătorie, care mă emoționează atât de mult, ca și cum ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

– Vezi că nu au mostre... mi-a explicat Luana. Dacă vrei să știi cum miroase un parfum, nu ai cum să afli, va trebui să riști sau să cumperi un parfum pe care-l știi deja.

– Hm... atunci voi merge pe mâna destinului!

Chem un tip înalt, în uniformă, care luase locul tinerei însoțitoare de zbor de mai devreme și care împărțea acum alte cataloage.

– Mă scuzați, vreau un parfum și pentru că am înțeles că nu aveți mostre, m-am decis să vă las pe dumneavoastră să alegeți pentru mine, sigur, dacă vă face plăcere!... i-am spus, mulțumită de ideea năstrușnică de a lăsa destinul să aleagă în locul meu.

Însoțitorul de zbor a părut mirat doar o secundă, după care și-a schimbat expresia feței, destul de încântat de faptul că îi ceream părerea. Este clar unul din acei oameni care își exercită meseria cu pasiune și asta este evident, pentru că nu părea deloc deranjat de cererea mea venită din senin.

– Am văzut că ați deschis pagina la Organza, dar, sincer, eu nu vi l-aș recomanda, mi se pare potrivit unei

doamne și nu unei tinere fete. Vă recomand să cumpărați Romance, nu cred că veți regreta o secundă, sunt sigur că o să vă încânte... mi-a spus el cu entuziasm.

Sunt mulțumită deja de alegerea lui, deși încă nu încercasem parfumul pe care îl plătesc satisfăcută; de multe ori preferam intuiția, cunoașterii băttătorite și analitice care-mi aminteau mai degrabă de Denis. Deschid celofanul ce învelea cutia lucioasă a parfumului și rămân absolut uluită după ce îl miros; este chiar parfumul pe care l-aș fi asociat cu emoțiile mele din acea zi, este surprinzător cum se leagă lucrurile dacă le lași în voia lor. Îi mulțumesc cu un zâmbet radios însoțitorului de zbor ce aștepta reacția mea.

– Este divin! Mulțumesc, mulțumesc!

Ne zâmbim amândoi cu o mină complice, iar el se îndreaptă prompt către ceilalți pasageri ce așteptau cuminți pe scaune.

– Toate sunt perfecte astăzi, îmi spun eu, am început o călătorie minunată, am un parfum de care nu mă voi mai dezlipi vreodată, numit Romance și viața mea arată ca o prăjitură delicioasă de ciocolată cu o cireasă pe mijloc. Poate fi mai bine de atât?!

Pasagerii avionului încep să adoarmă unul câte unul, ca popicele ce cad, dezechilibrându-le și pe celelalte, acoperiți de pături sintetice pe scaunele rabatate mult pe spate. În marea lor majoritate sunt chinezi, care, probabil, se întorc acasă, în Beijing; deși zburăm cu un avion de dimensiuni mari pe o cursă de linie, aproape toate scaunele sunt ocupate, lucru firesc dacă ne gândim că eram înainte de Crăciun.

Schimb iar posturile de radio preocupată, căutând acea melodie care să rezoneze cu starea mea emoțională. Un chinez și-a scos picioarele mici din pantofi; are șosete roșii flaușate și începe să sforăie cutremurând rândul din partea mea dreaptă. Mă abțin de la hohotele de râs ce amenințau să-mi izbucnească, punându-mi ambele mâini la gură. Mă întorc cu spatele la chinezul cel comic și mă uit pe hubloul avionului; probabil că suntem deasupra Rusiei, pentru că la radio se difuzează acum doar cântece rusești. Deși nu sunt adepta tehnologiei, astăzi îi văd cu adevărat rostul, datorită acesteia poți să zbori ca o pasăre neobosită ce străbate jumătate de lume, auzind muzica nopții în tot acest timp, ba mai mult, poți savura confortabil o cafea neagră la înălțimea ochilor lui Atlas.

Luana doarme pe scaunul de lângă mine, cu capul aplecat într-o parte, părând complet relaxată, toropită de somn. Avionul scade lin în altitudine și pe hublou văd pentru prima dată în viață Moscova, un rai de luminițe colorate, dar un rai nesfârșit, ca un univers înstelat ce se căsca sub noi. Unui șir lung de luminițe ce păreau să mărginească un bulevard, îi dau numele de Arbat, că nu era nimeni în preajmă să mă contrazică, iar astăzi dorințele mele se conturau toate așa cum visam. Cred că pilotul intenționase să coboare deasupra Moscovei, tocmai pentru priveliștea aceea nemaipomenită, deși pasagerii erau adormiți lemn și poate că doar eu o apreciam în noaptea liniștită.

– Doamne!... feeria asta e doar pentru mine?... mi-am spus, uitându-mă în jur către călătorii adormiți.

Îmi propun să merg neapărat în Moscova cândva, după acel spectacol nocturn de lumini ce mi s-au întipărit pe retină pentru totdeauna, spectacol amplificat de muzica ce-mi răsună tare în căști; o voce groasă, tabagică îmi cânta „Vladimirskiy Central” în timp ce eu contemplan orașul de sub nori. Nu vorbeam limba aceasta misterioasă, deși făcusem în școala generală patru ani de limbă rusă și învățasem alfabetul chirilic, dar nu era suficient pentru a înțelege decât foarte vag versurile pe care le ascultam acum copleșită; știam că e un cântec romantic pentru că muzica nu se ascultă cu urechile, ci cu sufletul deschis ca într-o operație pe cord. Probabil că Moscova e sub zăpadă de la începutul lui noiembrie, iar luminițele o transformaseră într-o cetate de poveste nordică, spusă lângă un șemineu din marmură neagră. Râvnesc să ajung în Rusia! Vreau să văd Moscova, Sankt Petersburg, aurora boreală și Siberia, toate, toate în anotimpul iernii nemiloase în care nopțile sunt fulgerate de urlete de lupi flămânzi, ce-și strigă patimile către luna palidă, pe jumătate acoperită într-o ceață densă de culoarea fricii. Aș vrea să străbat Rusia într-un tren cu aburi și compartimente îmbrăcate în catifea și lemn din pădurile siberiene.

Nu voi dormi deloc, sunt sedusă de vraja acestei nopți de abanos și nu vreau să pierd o secundă dormind. Sunt prinsă în capcana neasemuită a nopții, ca Van Gogh când a pictat cu mâini murdare de culori sumbre, noaptea înstelată, o noapte ce-și lasă umbra în sufletele însingurate pe ritmurile întunericului etern. Către orele dimineții, am tresărit văzând pentru prima dată un răsărit de soare deasupra Mongoliei. Razele de lumină

se revărsau mirific în mii de nuanțe ce dansau în văzduhul crud al dimineții. Era ca și cum aș pluti în derivă pe o aripă dumnezeiască, atâta frumusețe insuportabilă! Munții aveau dimensiunile unor piese din jocurile puzzle pentru copii și semeția lor era înfrântă grațios de înălțimile la care mă aflam. Odată cu primele raze de soare, avionul se luminează treptat și pasagerii încep să se trezească unul câte unul. Primim băuturi, cafele și șervețele umede și parfumate, aduse printre rânduri de însoțitorii de bord, ce zâmbeau continuu. S-a trezit și Luana.

– Vrei să mergem mai în spate, să fumăm?... mă întreabă Luana, trezindu-mă din beția ce mă însoțise pe tot parcursul nopții nedormite.

Deși nu sunt o fumătoare constantă, îmi face plăcere să fumez, mai ales în anumite contexte, ca acum. Luana cumpără o duzină de pachete de țigări Davidoff și o sticlă cu Martini alb, de pe ultimele pagini ale catalogului, după ce am convenit amândouă ca ne vor prinde bine în serile pe care le vom petrece la hotel, înainte de culcare. Plecăm să fumăm pe ultimele rânduri din spatele avionului; ajunse aici, un domn foarte bine îmbrăcat ne întreabă de scopul vizitei, oarecum zâmbitor, cu o anume indulgență în priviri. Luana îi spune că aveam o călătorie de afaceri în față, iar domnul primește răspunsul oarecum îndoit de vorbele ei. Mă uit la Luana și mă bufnește râsul, într-adevăr, cine ne-ar crede?! Aveam amândouă în jur de douăzeci de ani, ambele blonde cu păr lung, siluete adolescente și multă inocență în ochi; sigur că nu ne credea nimeni, chiar dacă era adevărul gol-goluț. Am ignorat domnul neîncrezător și ne-am întors una la alta,

fumând cu oarece importanță. Sunt puțin somnoroasă, dar Luana ciripește ca o vrăbiuță energetică, după somnul binefăcător.

După încă trei ore de zbor, aterizăm pe aeroportul din Beijing, China.

Aici, așteptările mele au prins viață și am coborât și eu scara metalică a avionului, exact așa cum văzusem în filme. Dimineata era foarte friguroasă, iar soarele orbitor se reflecta în metalul avioanelor sosite din lumea întreagă. Am intrat apoi într-un autocar alb și în zece minute am intrat în clădirea aeroportului. Iar am stat la cozi, am completat formulare și-am dat declarații, care, împreună, ne-au mai răpit o oră din timpul nostru, rezervat Chinei.

– Sunteți dansatoare?... ne-a întrebat deodată, o doamnă ce părea desprinsă dintr-un grup de români, mai gălăgios.

– Poftim?... am spus eu nedumerită.

Întrebarea ei de prost-gust a înfuriat-o însă pe Luana, care i-a răspuns răspicat:

– Nu suntem dansatoare și oricum nu cred că este treaba dumneavoastră ce facem noi aici!

Aproape că mă simțeam vinovată, deși Dumnezeu știe de ce, pentru că nu aveam niciun motiv, iar doamna aceea era pe cât de acră, pe atât de răutăcioasă cu întrebarea ei neavenită. Mi-am analizat ținuta care era destul de cuminte; cât de incorect era să fim catalogate astfel doar din cauza vârstei noastre! După răspunsul categoric al Luanei, doamna s-a retras în grupul ei, plecând mai înțepată decât venise și bodogănind ceva la adresa noastră.

– Obrăznicăhuri... a spus ea, în barbă. Până și cocul parcă i se ascuțise o dată cu tonul ei înciudat.

După ce grupul de români a fost identificat, am intrat cu toții într-un alt autocar alb, încăpător, unde ghidul era tocmai domnul Li – Max. Acesta ne-a explicat într-o română cu accent chinezesc foarte puternic, locurile în care vom opri, anunțând de fiecare dată numele hotelurilor și ne-a înmănat, vorbăreț, cartea sa de vizită. Dl Max a salutat-o pe Luana, ca pe o cunoștință apropiată.

– Aveți numărul meu de telefon, rămânem în contact pentru orice aveți nevoie.

Privind pe fereastra autocarului în mers, remarc faptul că străzile în Beijing sunt largi, cu mai mult de patru benzi pe sens, făcând Bucureștiul să pară un orașel de provincie. Fiind chiar înainte de Crăciun, orașul era înfrumusețat cu decorațiuni, deși această sărbătoare nu era una tradițională pentru chinezi, fusese însă cu succes împrumutată și reinventată. Hotelul în fața căruia am coborât eu și Luana e deosebit de mare, înalt de mai bine de zece etaje, și el decorat cu luminițe și cu un brad imens împodobit impresionant la intrare. Am urcat scările hotelului acoperite de un covor roșu, fastuos, ca și cum eram la o decernare de premii Oscar. Din câte am înțeles, aici se cazează mereu și echipajul român de la Tarom, format din piloți și însoțitori de bord.

Nici nu am intrat bine în hotel, că Luana este deja sunată de cei de acasă, care voiau să se asigure că totul a decurs cum trebuie. Vorbesc și eu cu Denis, împărtășindu-i sumar din observațiile mele de până acum. Intrăm amândouă într-o cameră dublă de la etajul

șase al hotelului, după ce Luana a aranjat formalitățile de cazare, vorbind fluent în limba germană cu recepționarul. Eu vorbesc franceză, însă nu m-am grăbit să mi-o exersez în niciun fel, mai ales că nu vorbisem cu nimeni vreodată în franceză, în afara orelor de la școală. Camera în care ne-am cazat, este primitoare și luxuriantă, lenjeriile albe scilipsec de curățenie exemplară, acoperite de cuverturi roșii de catifea. După ce bagajele au fost despachetate, ne-am așezat în fotolii fumând amândouă.

– Vrei să mergem la Mall, Alina? E unul în apropiere de noi, dacă luăm taxiul, în zece sau cincisprezece minute suntem acolo.

– Sunt cam obosită că nu am dormit deloc în avion, dar vreau, sigur! Cine să refuze un Mall? În niciun caz eu!... am râs. Ce mă bucur că am venit, Luana! Deși mă așteptam să fiu surprinsă, China este mai fascinantă decât o anticipasem.

Ne-am îmbrăcat, am coborât cu liftul până la recepție și-am găsit aproape imediat un taxi în fața hotelului, ce parcă ne aștepta pe noi. Șoferul, un chinez, nu vorbea deloc franceză, engleză sau germană, așa că Luana a făcut apel la cele câteva cuvinte pe care le știa în limba chineză, făcându-se înțeleasă cât de cât. Remarc ciudățenia taximetrelor de aici, șoferul avea locul său strict delimitat de gratii, ca și cum ar fi stat într-o cușcă metalică, deși din câte știam eu, China nu este o țară periculoasă, asta fiind vizibil și pe bulevarde, deoarece la distanțe egale, pe niște podiumuri de ciment ce se avântau din trotuar, erau milițieni ce făceau nemișcați de gardă.

Oprim la Mall și luăm cu asalt magazinele deschise, eu fiind foarte mirată că deși magazinele și brandurile erau cam aceleași, erau total diferite în același timp, ca și cum era doar o simulare de Mall pe un calculator virtual chinezesc. Descopăr cu mirare că aici nu am cel mai mic număr la încălțăminte sau la haine, chinezoaicele având măsuri miniaturale, reduse; deși nu eram înaltă, m-am simțit brusc precum Gulliver în țara piticilor. Umblând grăbite prin Mall-ul imens, mă pierd de Luana într-un moment de neatenție, din cauza fluxului mare de oameni. Încep să o caut precipitată, pentru că nu aveam telefonul la mine și nici agenda pe care îmi notasem toate datele, ce rămăsese pe măsuta din camera de hotel. Colac peste pupăză, nu aveam nici yuanii la mine, pentru că rămăsese tot la Luana.

– Ufff, asta-mi trebuia acum, să mă pierd în Beijing fără bani și telefon la mine, norocul meu!... îmi spun înciudată. Nici n-am ajuns bine în Beijing, că deja am făcut o boacăna.

Ceea ce era cu adevărat interesant era faptul că în loc să fiu speriată, mai degrabă mă încerca un sentiment de noutate, cred că îmi plăcea să fiu așa pierdută într-o mulțime de chinezi care păreau clonați la nesfârșit. Era o senzație de libertate inexplicabilă în această rătăcire, deși temporară. O jumătate de oră am colindat magazinele cu pas grăbit, aproape alergând, sperând să o zăresc pe Luana, dar aceasta nu era de găsit nicăieri. Gândindu-mă că poate Luana, văzându-mi dispariția, a și plecat către hotel, ies din Mall și mă îndrept către un taximetru aflat în parcare din față, rugându-mă ca șoferul să înțeleagă, din pronunția mea, numele hote-

lului; mă rugam la Dumnezeu să fie doar un singur hotel în oraș, cu acest nume. Am fost norocoasă, șoferul m-a adus în zece minute, pe care le-am resimțit ca fiind ore întregi, în fața hotelului, pe care l-am recunoscut imediat și am dat din mâini demonstrativ, dându-i de înțeles să mă aștepte, sau să vină cu mine la recepție. Am luat liftul și-am urcat rapid, cu cardul camerei deja pregătit în mână.

– O Doamne, bine că ai știut să vii, deja mă gândeam să alertez pe toată lumea!... a zis Luana, dând cu ochii de mine.

Am coborât amândouă și Luana a plătit șoferul care deși avea o expresie de neîncredere pe față, totuși mă așteptase să revin cu plata.

– Ai început bine, râde Luana, nu vei uita prima ta zi în Beijing! Este și vina mea, trebuia să stau cu ochii pe tine.

– Mi-am dat seama că nu mai ești în Mall, te-am căutat peste tot și cu părul tău blond și creț, în mulțimea de chinezi, ar fi trebuit să fii ușor de reperat.

Amândurora ne era foarte foame, acum, că emoțiile trecuseră și redeveneam practice.

– Știu eu un restaurant rusesc unde putem mânca, nu departe de hotel... propune Luana.

– Dar de ce să mâncăm la un restaurant rusesc?... fiind în China?!... adaug eu nedumerită.

– Păi, să vedem, ce preferi? Șerpi, broaște sau gândaci? Pentru că nu toate menu-urile sunt în limba engleză, nu aș vrea să risc dacă nu știm toate ingredientele. Am avut o pățanie de-asta într-un restaurant de aici, când am fost foarte aproape să

mănânc un ou care avea în el un puișor. Când am decojit oul, am avut aproape un șoc la vederea fetusului, de aceea mănânc numai la restaurantele rusești. Acesta, îndeosebi, este preferatul românilor, dar și rușii care vin în Beijing îl frecventează. Noi stăm acum aproape de centrul de afaceri și majoritatea celor care vin aici nu se îndepărtează prea mult de hotel, ar fi timp consumat inutil, timp pe care îl folosim la maxim pentru a face cumpărăturile.

– Tu știi mai bine, nici eu nu vreau supă de găndaci, așa că mergem unde spui tu... am zis eu împăciuitoare. Până acum, credeam că zvonurile despre alimentația chinezilor sunt mai mult povești.

– Nu sunt, chiar e o altă lume aici.

Ieșim din hotelul Jing Lun la care eram cazate, după ce Luana s-a oprit să vorbească ceva la recepție. Am găsit cam greu o altă mașină care să ne ducă în cartierul Chaoyang și într-un sfert de oră ajungem și la restaurantul rusc, care se numește amuzant Elephant, sau denumirea sa în chineză Xiao Wang Fu. Sunt destul de pretențioasă în privința restaurantelor și nu de puține ori am ieșit așa cum am intrat dintr-un local, dacă mă nemulțumea ceva din atmosferă, curățenie sau chiar muzică. De data asta însă, este dragoste la prima vedere. Restaurantul e plăcut decorat în stil rusc, atmosfera e primitoare, cu lumânări pe masă ce aruncă în jur lumini difuze. A trebuit să fac apel la toate cunoștințele mele de limba rusă, reușind cu greu să descifrez menu-ul scris în alfabetul chirilic; nici menu-ul în limba engleză nu mă ajuta de vreun fel, căci cunoștințele mele de engleză pe atunci erau aproape inexistente. Am comandat mai multe

feluri de mâncare, mai mult de curiozitate decât de foame acerbă și conversația noastră relaxată se împletea cu observații asupra celorlalți. Majoritatea clienților aflați în restaurant erau într-adevăr ruși, cu o proporție covârșitor feminină. Doamnele erau blonde, mai rar șatene și aproape deloc brunete, foarte bine îmbrăcate, machiate cu grijă și cu părul coafat la zi; erau mai multe frumuseți la un loc decât văzusem în tot Bucureștiul, dar nu ăsta era cel mai interesant lucru. Doamnele acestea beau vârtos, una dintre ele comandându-și o sticlă și pentru acasă, pe care a înghesuit-o într-o poșetă insuficient de încăpătoare, brodată cu paiete și pietricele viu colorate.

– Auzi Luana, tipele astea nu beau cam mult?... am întrebat-o eu în șoaptă.

– Ooo, n-ai văzut nimic încă! De multe ori aceste femei pleacă din restaurant având nevoie de ajutor, către sfârșitul serii. Oricum nu ne grăbim, dacă vrei să iei parte la spectacol. Pentru mine nu este o noutate... a zis Luana indiferentă.

Așa a fost. După ce ne-am savurat și desertul, pe la ora zece, am văzut uimită cum o tânără foarte frumoasă se împleticea pe scări încercând să le coboare, cu ambele mâini pe balustradă, ca și cum ar fi fost de gumă îndelung mestecată. Un chelner foarte amabil s-a oferit neîntrebat să o ajute, ceea ce însemna că această practică era una foarte normală și previzibilă pentru aceștia. Siderată, vedeam cum băuturile erau consumate cu repeziciune de către rusoaice, ca și cum ar fi băut doar apă chioară, fără nicio grimasă.

Lăsând la o parte consumul de alcool, îmi continui observațiile. Restaurantul are o scenă cu orchestră mică, având în centru o cântăreață îmbrăcată foarte ținător; aceasta reda șlagăre cunoscute rusești, dar și cântece internaționale.

– Vreau să mai venim aici, Luana, mâncarea a fost delicioasă, un adevărat festin. Mai venim, nu?... am întrebat cu speranță în glas.

– Sigur, deși am putea încerca și restaurantul Moscova, din Xicheng, măcar pentru diversificare; am adresa de la Max. Încă nu am fost acolo, dar am auzit că e la fel de frecventat de români.

Ne-am întors la hotel către miezul nopții și istovite, am adormit imediat. Înainte să adorm, am scris cu o cariocă pe agenda cu coperti negre „Beijing, ziua întâi: sufletul meu are aripi”.

În dimineața următoare, ne-am trezit devreme, în jur de ora șapte. Am auzit ca prin vis soneria insistentă și am trezit-o și pe Luana, care s-a ridicat din pat în pijamalele ei de mătase, verde pal. Am coborât împreună și am luat micul dejun la hotel, la etajul 1, iar o oră mai târziu, am plecat amândouă către magazinele din zona Yabaolu.

În mașină, Luana îndruma șoferul vorbindu-i în chineză și eu am tot auzit cuvinte precum *siang-tuo*, *hou*, *qing*, probabil indicații pentru drum.

– Nu mi-ai spus că știi și chineză, Luana!

– Nu știu, doar câteva cuvinte elementare. Dacă nu mă descurc cu ele, apelez la cele câteva cuvinte în rusă pe care le știu. Așa face toată lumea, aici nimeni nu vorbește engleză, iar dacă ar vorbi-o, oricum ar fi de neînțeles; cât despre franceza ta ce să spun, nu există, la

fel ca germana mea, poate doar la hoteluri să o vorbească cineva.

Curând, ajungem la un centru cu magazine, coplesitor de mare: părea un oraș în oraș, iar eu mă simțeam pierdută, dacă Luana se îndepărta de mine. Marfa din magazine era expusă fără prețuri, lăsând loc de negocieri în funcție de cantitatea comandată. Erau nenumărate încăperi, în care intrai dând la o parte cortine transparente de plastic, din cauza cărora m-am electrizat rapid, electrocutând-o scurt și pe Luana, de fiecare dată când o atingeam în trecere.

– Nu pot să cred, este a treia oară când m-ai electrocutat!... se plânge Luana.

– Nici eu nu pot să cred, nu mi s-a mai întâmplat. Nu doar cu tine, mai devreme m-am electrocutat și de butonul liftului. Mi-e teamă să mai ating ceva!... am zis amuzată de fenomenul ciudat pe care l-am declanșat.

– China ți se potrivește mănușă, e clar, până și apa de care se plâng toți românii, ți-a făcut bine.

– Ai dreptate, mă simt acasă aici, în ciuda necunoscutului, e un sentiment nedefinit, care mă încearcă de când am venit.

Am comandat zeci și sute de modele de bluze, rochii și alte articole vestimentare, pentru magazinele lui Denis și ale părinților Luanei. Ele figurau, oricum, pe listele noastre, noi doar negociam prețul final și încercam să grăbim primirea mărfii, pentru a avea timp să le trimitem de la firma de transport din Beijing către București. Mergeam cu pași repezi dintr-un magazin în altul, încercând să acoperim cât mai multe comenzi într-o zi, mai ales că unele dintre ele puteau întârzia și trei-patru

zile, iar noi aveam doar șapte zile la dispoziție pentru ca totul să fie gata de transport. La un moment dat, am pierdut numărul magazinelor în care am intrat, aveam în minte doar calcule și prețuri. Nu era o joacă, aveam treabă până peste cap. Nu am avut timp să mâncăm decât seara foarte târziu, iar o vizită turistică nici măcar nu intra în calcul; mă uitam cu jind la locurile interesante pe care le vedeam doar din mașină. Abia pe la orele zece noaptea, am ajuns înapoi în camera de hotel, am mai dat niște telefoane, am refăcut calculele și astfel s-a făcut ora douăsprezece. Abia la ora unu noaptea am plecat să luăm cina, care, dacă mai întârzia puțin, putea fi și micul dejun. Am ieșit în fața hotelului încercând să găsim un șofer disponibil, dar din păcate nicio mașină nu era liberă. După douăzeci de minute în care am înghețat în fața hotelului în care eram cazate, am intrat înapoi la recepție.

Tânărul de la recepție nu pricepea o boabă din germana Luanei, așa că a chemat un alt tip, probabil supervisorul lui, judecând după importanța pe care acesta și-o dădea, în timp ce noi repetam poate pentru a zecea oară ce doream:

– *A taxi please, taxi, taxi.*

Al doilea tip, cel înfumurat, ne-a zâmbit și ne-a zis într-o engleză foarte rudimentară și stâlcită:

– *Taxi, good, taxi...* și ne-a făcut un semn cu mâna să îl urmăm.

Noi am rămas locului, neînțelegând de ce pentru un *taxi*, noi trebuie să urcăm înapoi în liftul hotelului, până când am căscat amândouă gurile de mirare, dându-ne seama că el confundase cuvântul *taxi* cu *taxă* și așa se

explica zâmbetul lui complice, precum și ademenirea către o anume cameră din hotel.

– Alina, tu crezi că ăsta chiar ne propune să ne ducem la el în cameră?... a zis Luana uimită.

– Cred că da și nu înțelege nimic în engleză, deși se dă rotund.

Furioase, ne uităm urât la el și îl certăm degeaba într-o română ofensată.

Tipul în costum a căscat și el ochii, mirat de întorsătura lucrurilor și de atitudinea noastră ostilă; realizând că a făcut o gafă, a renunțat să ne mai cheme către lift și a dispărut pe holul luminat de veioze discrete.

– Ăștia sunt nebuni cu toții! Chiar toate blondele care ies noaptea să mănânce sunt suspecte de a fi prostituate?!... am întrebat-o pe Luana, realizând răspunsul și singură.

– Vai, ce m-am enervat!... zice Luana. Și mi-e o foame, nu am chef să mănânc alune din mini bar! Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva; ce e drept, nu am plecat atât de târziu către cină... a zis Luana, îngândurată. Acum, sincer, îmi vine să râd, cred că aveam niște fețe... Separat mai e cum mai e, dar împreună numai în încurcături intrăm, spune Luana, râzând tare.

Am ieșit amândouă iar din hotel, învârtind grăbite ușa rotativă și-am mai înghețat douăzeci de minute pe bulevard până când am reușit să intrăm într-un taxi ce s-a îndurat să oprească. În mașină, încălzite de acrul condiționat, râdem iar de pățania petrecută recent. Am ajuns destul de repede la restaurantul Moscow din cartierul Xicheng. Din fericire, acesta era deschis până la plecarea ultimul client, chiar dacă până și chelnerița

părea puțin adormită. Doar câteva mese erau ocupate, așa că am comandat grăbite câteva salate diferite, rusești. În fața noastră, o masă era ocupată de un grup de bărbați, în jur de șase la număr, care, din momentul în care am intrat în local, au început să vorbească tare între ei, probabil în arabă judecând după cuvintele ce ajungeau până la noi. Stăteau cu privirile ațintite către noi, vorbind și râzând, comentând tot ceea ce făceam noi.

– Cam nepoliticoși... spune Luana, în timp ce mânca dintr-o salată.

– Luana, eu zic să mâncăm repede și să plecăm, arabii ăștia mă calcă pe nervi îngrozitor, parcă nici nu îmi mai este foame..., mă plâng eu.

Luana, curioasă, întoarse capul către masa lor, moment în care eu o trag imediat de mânecă.

– Te rog, nu te uita, vor considera că e o invitație! Abia așteaptă! E clar că vorbesc despre noi și mai și râd pe deasupra... ce nesuferiți!... am zis în șoaptă.

– Acum asta e, ce să facem, nu le putem cere să părăsească restaurantul. Se vor plictisi ei curând și ne vor lăsa în pace.

Chelnerița revine nechemată la masa noastră, cu o mină voit indiferentă și ne pune pe masă un bilețel alb, împăturit în patru. Bilețelul era evident de la masa veselă, nu aveam niciun dubiu.

– Nu se lasă, spune Luana... sunt curioasă ce au scris în el.

Eu voiam neapărat să scap de grupul de bărbați, așa că am pus biletul fără a-l desface, pe colțul mesei, arătându-mi astfel indignarea. S-au auzit iar râsete de la

masa cu pricina, însă plictisiți de insucces, au decis să plece până la urmă.

– Bine că au plecat, mă rodea curiozitatea!... spune Luana amuzată, luând biletul aruncat de mine pe colțul mesei. Deschise în sfârșit biletelul și citi acolo scris cu creionul 2 x 500\$.

– Mă întreb ce-ar zice ai noștri dacă am veni cu mai multă marfă decât ne-au dat ei bani să plătim! Luana râde, pusă pe șotii.

– Din câte văd, aici noi suntem marfa, Luana.

– Da, 500\$ bucata!

Am pufnit amândouă în râsete hohotitoare. Un lucru era clar, aceasta nu avea să fie o călătorie plictisitoare; împreună cu Luana intram în bucluc constant, atrăgeam circumstanțe neprevăzute și foarte des, amuzante.

Miercuri, a treia zi în Beijing, ne-am trezit iar devreme și după micul dejun luat la hotel, am plecat către magazinele din Yabaolu, cu listele în mână. În drum spre centrul orașului, din mașină, am văzut o școală din care ieșeau și intrau ordonați, băieții îmbrăcați în uniforme albastre și fetele în uniforme roșii, unii venind chiar în curtea școlii pe biciclete cu coșuri în spate, pline cu caiete sau manuale. Această uniformizare mi-a amintit instantaneu de copilăria mea ce a prins sfârșitul comunismului în România.

Ajunse în Yabaolu, am intrat în magazinele din centrul comercial, am plătit avansurile și am stabilit termenele de livrare cu vânzătorii chinezi. Pe unde intram, eram întâmpinate cu căldură de către chinezii ospitalieri, care ne îmbiau cu ceaiuri aromate și dulciuri, pe care nu le refuzam, având în vedere că noi nu ne

opream deloc să mâncăm, având mult prea multă treabă. Nu era greu să negociezi cu ei, știau să facă asta cu eleganță și orice înțelegere se termina cu zâmbete, zâmbete ce le lumina fața, în timp ce ochii lor oblici se subțiau și mai tare. Am văzut chinezi dormind tun pe scaune în timpul zilei, iar la ora mesei un puternic miros de mâncare și condimente chinezești erau omniprezente. Chinezii mâncau niște supe foarte ciudate, în care păreau că se scaldă niște ierburi lungi, negre, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar putea fi. După cinci ore de mers prin centrul comercial, am ieșit, în sfârșit, pe bulevardul luminat vespéral.

Am trecut pe lângă clădiri cu arhitectură tradițională, cu acoperișuri curbate, căscate către cer, micșorându-se către înălțimi ca niște piramide asimetrice. Cele mai multe clădiri erau străjuite la intrare de lei sculptați în piatră, uneori mai mult caricatural decât fioros, iar unii dintre ei erau împodobiți cu diverse ornamente roșii. Feng-shui-ul aici, e literă de lege, nu găseai magazin fără simboluri cunoscute pentru noroc: broscuțe pe monezi, statuete ale Înțeleptului, acvarii amenajate cu pești aurii și chiar broaște țestoase vii. În interiorul magazinelor predomina culoarea roșie, iar la ieșire trebuia să-ți ferești capul de felinarele roșii atârinate de prag.

Pentru că nu am găsit un taxi până la hotel, a trebuit să luăm o ricsă trasă de un chinez ce pedala o bicicletă atașată de ea. A fost o idee foarte proastă, pe de o parte am fost stânjenite tot drumul, deoarece omul găfâia ca și cum ar fi făcut un efort supraomenesc, făcându-ne să ne simțim vinovate pentru condiția lui, pe de altă parte deoarece ne-a cerut de zece ori mai mult decât orice șofer

de taxi din Beijing, exceptând probabil limuzinele. Folosind acest mijloc de transport tradițional, m-am simțit ca și cum încălcam drepturi umane fundamentale.

Ajunse în camera de hotel, ne-am schimbat în grabă și am plecat către firma de cargo, care se ocupa de ambalare și de transportul mărfii achiziționate de către noi. La cargo sunt încăperi în care se facturează, încăperi în care poți aștepta furnizorii, încăperi în care puteai primi și depozita marfa, precum și o sală mare în care se găsea o presă metalică de dimensiuni impresionante, unde avea loc procesul de împachetare a coletelor, după ce ambalajele erau vidate. Într-o cameră separată, am primit o parte din marfa comandată zilele anterioare, apoi am numărat, am verificat și am trimis totul la ambalat, la presă. Făceam toate aceste demersuri pe loc, într-un ritm rapid, deoarece, până isprăveam cu o comandă, apăreau alte două în loc. Toate acestea ne-au luat destul de mult timp, așa că atunci când am plecat iar către hotel era deja ora douăsprezece noaptea; nu am stat mult în camera de hotel, doar cât să ne schimbăm și să plecăm iar către restaurantul rusesc Elephant. Sorții au fost de partea noastră și fără a ne mai adresa recepționarului, am găsit o mașină liberă, în care am intrat rapid, satisfăcute. Noaptea Beijingul e sublim, cu atât mai mult acum, în preajma Crăciunului. În taxi-ul nostru era cald și muzica chinezească răsuna din casetofonul micuț al șoferului, care era mai în vârstă și, probabil, mai nostalgic.

Restaurantul Elephant ne aștepta la fel de însuflețit ca în prima seară. Era destul de aglomerat pentru acea oră târzie; muzica lentă te îmbia către mesele aranjate meti-

culos de către ospătari. Ne-am așezat la masă și un sentiment de familiaritate m-a încercat pentru a nu știu câta oară în Beijing. În timp ce studiam menu-urile, un tânăr a venit neașteptat la masa noastră.

– Luana!

– Hamid!... a strigat Luana, vizibil bucuroasă că îl vede.

Ne ridicăm de la masă și începem prezentările într-o engleză ce șchiopăta pe alocuri, deoarece nici Luana și nici Hamid nu o vorbeau la nivel avansat. Înțelegeam ce vorbesc, din abundența de filme americane văzute, dar nu am îndrăznit să încerc să măcelăresc limba lui Shakespeare vorbind despre vreme. Tânărul brunet, Hamid, ne-a invitat la masa lui, arătându-ne locul în care stătea singur la o masă un alt tip brunet și parcă mai înalt. Atât Hamid, cât și celălalt tip, aminteau vag de fizionomia caracteristică arabilor, întâlniți în partea de sud a Rusiei. Mi-a explicat Luana apoi, că amândoi sunt din Azerbaidjan ca și origine, dar că locuiau de mulți ani în Moscova. Ajunse la masa lor, s-au mai făcut o dată prezentările, așa am aflat eu că tipul brunet ce părea rezervat e, de fapt, unchiul lui Hamid, deși nu părea mai mare decât acesta, decât cu maximum cinci – șase ani.

Tipul înalt s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna, spunându-mi simplu:

– Marat.

Preț de o secundă, mâinile noastre s-au atins electricizant.

– Alina.

Doar asta ne-am spus. Am luat loc la masă, dându-mi seama că Luana îl știa pe Marat, deși părea mai apropiată

de nepotul acestuia, Hamid. Pentru că nu știam ce să spun, am luat menu-ul, părând absorbită doar de acesta. Oricum, orice încercare de conversație ar fi fost sortită eșecului, mi-am zis rușinată. Luana și Hamid vorbeau în engleză, iar uneori foloseau cuvinte din rusă. Mi-am dat seama că Marat nu vorbea engleză, acesta vorbind limba oficială a Azerbaidjanului și limba rusă cu Hamid. Acesta din urmă ne traducea și nouă ceea ce spunea Marat.

Deși Luana a vorbit mai mult cu Hamid și tangențial cu Marat despre Beijing și despre afacerile noastre, era o jenă generală, parte din cauza limbii care nu avea numitor comun în grupul nostru de cetățeni ai lumii, parte din cauza diferențelor de cultură care, deși nu erau ostentative, le resimțeam totuși la nivel intuitiv și comportamental.

Eram așezată față în față cu Marat, dar nu îl priveam, insistam să mă uit către farfuria goală sau pe fereastră. Nu mă interesa Marat, deși eram uimită să văd un bărbat atât de frumos, care părea desprins dintr-un vis senzual de copilă ce-și descoperea propriul erotism. Chipul lui Marat armonizează cele mai rafinate trăsături pe care le-aș fi putut creiona în căutarea perfecțiunii. Ochii lui sunt întunecați și tainici, mărginiți de gene dese; iar atunci când își ridică privirea, nu țintește ceva anume, parcă ar cuprinde nonșalant în ea, o lume nevăzută. Marat are buze pline, conturate grațios, ca o completare desăvârșită a unei opere de artă. Ceva mai mult însă îl distinge de restul bărbaților considerați atrăgători; este expresia lui gânditoare, mereu preocupată de ceva ce era destul de interesant încât el să pară total absent din conversația noastră.

Am vorbit cu Luana, am reușit chiar să îngaim câteva cuvinte în engleză cu Hamid, stânjenită fiind de puținătatea cunoștințelor mele lingvistice. Nu am vorbit deloc cu Marat, care părea detașat de noi în general și de mine în mod special. Nu eram jignită din cauza lipsei lui de atenție vizavi de mine, nu mă consideram atât de importantă, mai ales că dădusem dovadă de stinghereală din belșug, nu eram o fată plimbată prin lume, ca Luana. În timp ce Hamid și Luana conversau, eu cu Marat stăteam în continuare tăcuți, evitând să ne privim. Din când în când, Luana îl întreba câte ceva pe Marat, la care el răspundea zâmbind, fără multe detalii. Pentru că mă simțeam puțin exclusă din conversație, mi-am îndreptat privirea către fereastră, uitându-mă la luminile ce se zăreau în stradă și la chinezii ce treceau grăbiți pe lângă restaurant. În asprimea gerului, erau toți înfofoliți, unii având căciuli rusești de blană și fulare groase ce le acopereau jumătate de față. Beijingul se pregătește de Crăciun, dar eu nu voi mai fi aici... Conștientizând asta, mă cuprinde un sentiment incomensurabil de regret. Sunt foarte tristă că voi pleca în curând, deși lui Denis îi spuneam la telefon că abia aștept să mă întorc. Denis... ce departe părea acum de mine și ce departe era el de gândurile mele din ultimele zile. Oare distanța dintre noi încerca să îmi spună ceva ce nu observasem? De ce nu îmi este mai mult dor de el? Am tresărit neplăcut. Oare și Denis are aceleași gânduri? M-am îmbufnat gândindu-mă la asta, simțindu-mă deopotrivă vinovată de fascinația mea pentru China, pe care ajunseseam să o iubesc atât de mult într-un timp atât de scurt, cât și de admirația mea față de Marat. Evitând să mă uit către el,

observ că în dreapta mea, o tipă foarte frumoasă, o seducătoare blondă îmbrăcată într-o rochie neagră cu paiete, îl privea insistent pe Marat, trasând cu degetele o linie imaginară pe piciorul paharului din care sorbea încet, vin roșu. O înțeleg; Marat atrăgea atenția femeilor fără să facă vreun efort, sau poate tocmai de aceea. În seara asta avea un pulover roșu pe gât ce contrasta cu părul lui negru, atrăgând și mai mult atenția asupra gurii sale frumoase, rubinii. Fac un efort zadarnic să îmi îndepărtez gândurile ce gravitau în direcția lui și pentru că nu reușeam, trag semnalul de plecare.

– Luana, aș vrea să mă duc să mă culc, mă simt obosită. Te deranjează dacă iau un taxi până la hotel?... am întrebat-o pe aceasta.

– Te descurci drăguță să ajungi la hotel? Ai cartea lor de vizită la tine? Eu aș mai rămâne o oră, nu mă simt obosită încă.

Hamid îmi cheamă un taxi, care vine nesperat de repede. Simțeam nevoia să plec de acolo, fără a ști prea bine de unde urgența asta neașteptată. Am dat seară bună la toată lumea și mi s-a părut că o clipă, privirea lui Marat a zăbovit asupra mea, dar poate că doar mi s-a părut...

Ajunsă la hotel, m-am așezat încă îmbrăcată în pat, mi-am luat agenda neagră și am scris pe ultima pagină: Marat. Marat. Am mâzgălit apoi furioasă ceea ce tocmai scrisesem. Mi-am schimbat hainele și m-am culcat îngândurată, fără să aștept sosirea Luanei.

M-am trezit în dimineața următoare uitându-mă la razele ce străbăteau draperia roșie din catifea, realizând cu tristețe că mai aveam doar trei zile de stat în Beijing.

Luana dormea liniștită în patul ei; probabil că din cauza oboselii accentuate nici nu am simțit când ea a revenit în camera de hotel.

– Bună dimineața, Luana...

Luana s-a mișcat ușor, rezemându-și capul pe mână îndoită.

– Bună dimineața... cât este ceasul?... întrebă ea, adormită.

– Cam târziu pentru noi, e ora nouă, cred că nu vom mai avea timp nici de micul dejun astăzi.

– Nu-i nimic, o să luăm ceva de pe drum. Păcat că nu ai mai stat aseară, de ce ai plecat așa de repede? Nu ți-ai terminat nici desertul...

– Da... eram prea obosită și mă frustra faptul că nu puteam comunica în voie, m-am certat singură că nu am fost mai atentă la orele de rusă din școală.

– Asta era! E adevărat că și cu Hamid mă înțeleg destul de anevoios, cât despre Marat... el, oricum, e destul de taciturn, a zis Luana, zâmbind. Dar cu toate acestea, e poate cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut, și în același timp cel mai rezervat.

– Da, pare cam retras, are iubită?... nu știu de ce-am întrebat asta, mă gândesc eu, dorind să-mi pot lua cuvintele înapoi.

– Nu are, e pretențios domnul Marat. Este mai mare decât Hamid, are în jur de 30 de ani, iar la ei în familie se cam căsătoresc până la vârsta asta. Marat și i-a pus pe toți în cap, pentru că nu pare interesat nici de o relație mai lungă, darămite de însurătoare. Are o mulțime de admiratoare, adică l-ai văzut aseară, se cam uitau rusoaicele după el. Luana râde. În fine, ne vom vedea și

în seara asta, pe la aceeași oră și poate de data asta nu mai pleci așa de repede. Nu m-am văzut cu Hamid de mult timp, avem multe să ne spunem.

Luana are dreptate, e un sentiment reconfortant să întâlnești o persoană cunoscută, atunci când ești atât de departe de casă, un sentiment pe care doar cineva plecat din țară îl poate înțelege.

Am urmat același program ca și în zilele precedente. Am urmat-o pe Luana la cumpărături, finalizând comenzile, pentru că nu mai era suficient de mult timp pentru altele noi, și ne-am concentrat pe ultimele detalii. După goana de rigoare prin magazine, la ora trei eram deja la cargo și marfa începuse să sosească; verificam comenzile, finalizam facturile și așezam totul la presă. Lucrul era deja mecanic, munceam amândouă să terminăm la o oră rezonabilă. Într-un final, obosite fizic și psihic, realizăm că mai aveam fix o oră să ajungem la hotel, să ne schimbăm și să luăm cina, așa cum stabilise Luana cu Hamid.

– Alina, tu ți-ai terminat comenzile? Nu mi-am dat seama cât de târziu este, trebuie să plecăm către hotel și să ne schimbăm.

– Da, numai puțin, mai am doar un colet de pus la presă și sunt gata... i-am răspuns Luanei.

Am rugat pe cineva de la cargo să ne cheme un taxi; un chinez amabil ne-a ajutat cu telefoanele și, în mai puțin de zece minute, taxi-ul era în fața firmei de transport.

– Șie șie... i-a mulțumit Luana chinezului, care a răspuns cu o scurtă înclinare a capului.

Ajunse la hotel, am făcut un duș cu rândul și ne-am schimbat grăbite. M-am îmbrăcat într-o rochie neagră și m-am încălțat cu cizme lungi, o combinație care mie mi-a plăcut întotdeauna. Pentru mine, o femeie care are picioare subțiri încălțate în cizme lungi, este deja seducătoare pe jumătate. Am zăbovit puțin la oglindă, lăsându-mi părul lung și blond pe spate, fără vreun alt artificiu. Îmi place să mă îmbrac simplu, în general într-o singură culoare, cu haine ce-mi urmăresc îndeaproape linia corpului. Prefer să îmi las atitudinea să vorbească pentru mine și nu machiajul încărcat sau coafurile sofisticate. Mereu am avut unghii scurte, de școlăriță, cu atât mai mult cu cât lecțiile de pian pe care le luam în București cereau asta. M-am examinat încă o dată în oglindă și m-am întors către Luana, care era gata de plecare. Luana arăta spectaculos. Indiferent ce puneam pe ea, arăta ca și cum ar fi costat o grămadă de bani, deși, poate, că așa și era.

– Alina, ești gata? Am făcut comandă și cred că mașina e în fața hotelului.

Am coborât amândouă, întâmpinând câteva priviri admirative în holul hotelului. Am trecut amândouă grăbite pe lângă recepție și am ieșit în frigul care ne-a pătruns până la suflet în cei câțiva metri ce i-am avut de parcurs până la mașină.

Hamid cu Marat erau deja la Elephant, la aceeași masă la care am stat și ieri. Nu a fost greu să îi găsim, de cum am intrat, Hamid s-a ridicat în picioare, făcând un semn de salut la adresa noastră. Restaurantul e arhiplin, și lângă bar mai multe mese sunt lipite unele de altele, probabil e ziua de naștere a cuiva; sunt multe sticle de șampanie și buchete de flori puse în vase. Atmosfera e festivă și animată de numărul mare de clienți.

După ce am luat loc la masă, Marat ne-a salutat în rusă pe amândouă, iar Hamid în engleză. Din cauza amestecului de limbi străine, am salutat din greșeală în română și asta a părut oarecum o glumă ironică, dar eu știam că era doar stângăcie. Îți trebuie stăpânire de sine să fii glumeț, iar acum nu o aveam. Hamid părea foarte fericit că o vede pe Luana, probabil că ținea la ea mai mult decât la o cunoștință veche, așa cum credeam eu pe atunci. Deși nu mâncasem toată ziua, am luat menu-ul fără a mai simți senzația de foame; pentru a nu face notă discordantă, am comandat odată cu Luana, o salată rusească și fructe felurite. Conversația era anevoioasă, eu fiind tot în afara ei, ceea ce nu mă deranja; mai deranjant era pentru mine să stâlcesc o limbă pe care nu o stăpâneam deloc. În timpul mesei, Luana mi-a șoptit la ureche să îl invit pe Marat la dans. Am dat din cap a negație vehementă, cam înspăimântată de ideea de a vorbi cu Marat.

– Vreau să discut ceva personal cu Hamid și nu pot face asta de față cu Marat, care este și unchiul lui, nu doar prieten. Te rog, pentru mine... a zis Luana și a făcut o nutriță adorabilă pe care nu o puteai refuza.

Mă gândeam că Marat nu e deloc interesat de mine și pot risca un refuz, ceea ce mă va arunca de tot în penibil, dar în același timp m-am și amuzat de idee. Acum na, cât mă mai pot face de râs?... îmi spun ironic și îi răspund Luanei cu un zâmbet:

– Pentru tine, fie.

Trag aer în piept, mă ridic pe jumătate de la masă și cu un gest grăitor îl invit pe Marat către ringul de dans, arătându-i cu mâna scena, în mijlocul căreia se afla cântăreața îmbrăcată sclipitor; lângă ea, câteva perechi dansau lent. M-am considerat salvată din penibil pentru că Marat m-a luat de mână și m-a condus către scena improvizată. Am răsuflat ușurată că nu m-a refuzat, dar nu pentru mult timp, pentru că pulsul mi se accelerase, încât mi se părea că îl aud alergând în mine, ca un armăsar neîmblânzit. Am început să dansăm lângă orchestră, exact în momentul în care solista începuse să fredoneze o melodie foarte cunoscută, cântată de Alla Pugacheva „*Milion alyh roz*”, povestea înduioșătoare a unui tânăr pictor îndrăgostit de o actriță celebră, care, pentru a o cuceri, își vinde puținul avut ca să-i poată dărui un milion de trandafiri. M-a răscolit acea melodie pe care o știam foarte bine și de câte ori o auzeam, gândul mi se îndrepta către o poveste de iubire cum n-a mai fost. Fiind încălțată cu cizme înalte cu toc, eram mai înaltă decât de obicei, așa că îi ajungeam lui Marat până aproape de nivelul bărbiei. Era foarte aproape de mine

și am simțit parfumul său deconcentrant ce m-a învăluit delicios.

Mi-am întors capul către Luana și am văzut-o discutând în continuare cu Hamid, iar asta m-a liniștit, ca și cum făcându-i ei o favoare, mă absolvea pe mine de sentimentul de vinovăție că dansam atât de aproape de un bărbat care nu era iubitul meu. Am ridicat privirea și l-am văzut pe Marat privindu-mă cu acei ochi întunecați ca o noapte fără lună, scufundându-mă într-un ocean de neliniște care mă atrăgea în adâncuri magnetice. M-a tras mai aproape de corpul lui, cu un gest natural și mi-a șoptit neașteptat în rusă:

– Ești frumoasă, Alina...

În momentul acela cred m-am holbat prostește la el, fără să înțeleg nimic, deși măcar aceste cuvinte nu-mi erau necunoscute. Eram neîncrezătoare și defensivă, deși simțeam emoția ce îi însoțea cuvintele acestea; nicicând nu mai auzisem ceva mai încântător care să-mi răscolească existența în felul ăsta. Nu mă simțeam atât de răpitoare, căci îmi imaginam că o fată trebuie să fie nespus de frumoasă pentru a fi admirată de Marat. Nu îi puteam mulțumi pentru complimentul făcut pentru că în capul meu, cuvintele refuzau să se formuleze, eram amețită de prezența lui ce mă copleșea. ...Mi-a spus mie... mie că sunt frumoasă... Marat mi-a spus asta... mă gândeam eu cu respirația oprită pe chipul său. Ascultam ca prin vis cântecul despre pictorul ce aștepta sub balcon celebra actriță, într-o mare de trandafiri sălbatici:

„...dar în viața ei a rămas, cântecul nebun al trandafirilor...”

Cântecul părea o continuare a stării mele sufletești; eram mai tulburată ca niciodată și ceva îmi spunea că de acum înainte, nimic nu va mai fi la fel. Apropierea de Marat îmi era de nesuportat, la fel și gândul că peste câteva zile nu îl voi mai vedea. În sufletul meu încolțiseră mugurii unui secret amar și mut cu care voi învăța să trăiesc. Toate simțurile mele se învârtteau concentric în jurul lui Marat ca într-un delir, îi auzeam inima bătând ca și cum ar fi a mea, îi simțeam căldura corpului ce-mi mistuia rezistența; parfumul lui mă desfăta voluptos, alertându-mi instinctele latente. Mi-am ridicat privirea și frumusețea lui m-a strivit, aruncându-mă într-o nepuțință fără margini... Nu e real, încercam să-mi spun zadarnic, nimeni nu poate fi atât de angelic, atâta frumusețe poate fi doar opera unui demon viclean... Nu mai exista nimic altceva în afara lui Marat, ce mă privea cu ochii în flăcări. Voiam să-i strig înfrigurată:

– Marat, sufletul tău este pur ca ochii unui copil de cazac în care se oglesc cerul, pământul și iubirea!

Dar nu îi puteam spune nimic. În starea mea de beatitudine, un gând născut din vinovăție și remușcare, m-a înfrigorat deodată... Denis... O, Doamne, ce fac aici?... Picioarele îmi devin deodată mai rigide și probabil că obrajii mei erau în vâpăi, așa că îi dau de înțeles lui Marat că vreau să revin la masă. Marat se îndepărtează puțin, uitându-se la mine, ca și cum nu ar fi auzit cântecul ce tocmai se stinge pe acorduri suave, ca și cum ar căuta ceva în privirea mea, ceva ce nu găsea, judecând după resemnarea din privirea lui.

Am revenit la masă, încercând să par indiferentă, evitând privirea lui Marat care continua să mă mângâie

arzător. Luana și Hamid au continuat să vorbească, fără a observa turnura dispoziției mele și a lui Marat. Deoarece chelnerul venise cu comanda, am început să-mi tai mărunț fructele în farfurie, pentru a-mi distra atenția de la el. Marat și-a tras scaunul lângă al meu, mi-a luat furculița și cuțitul din mână, răpindu-mi inițiativa disperată. Era felul lui de a-mi transmite că nu mă va lăsa să îl ignor. Când l-am privit iar, am observat o umbră nouă pe fața acestuia, în general zâmbitoare și preocupată de acele gânduri necunoscute, care erau doar ale lui.

Luana a observat mișcarea și mi-a zâmbit complice, ceea ce m-a încurcat și mai mult. Mi-era teamă să nu mă dau de gol cu ceva, să citească cineva prin transparența gândurilor mele ceea ce nu voiam să recunosc, mă îndrăgosteam de Marat! Peste un timp, Luana a propus retragerea. Aș fi vrut să plec, aș fi vrut și să rămân, eram propria mea prizonieră și prizoniera de bunăvoie a lui Marat. Dacă mă îndrăgostesc de Marat, înseamnă că nu îl iubesc pe Denis? Oare poți iubi doi bărbați în același timp? Apropierea de Marat era diferită de interacțiunea mea cu Denis; încă de la început, Denis mi-a inspirat liniște și siguranță, pe când Marat e pentru mine sfârșitul liniștii; pentru prima dată ardea în mine văpaia pasiunii, transformându-mi în cenușă trecutul senin.

Am plecat către hotel despărțindu-mă de Marat ca pentru totdeauna. Ce însemna pentru mine realitatea de care nu mai voiam să știu, la care nu voiam să mă mai întorc. De ce am plecat de lângă Marat? De ce nu am rămas în dansul acela pentru tot restul vieții? De ce nu mă pot desprinde din îmbrățișarea moralității ce-mi

cuprinsese gleznele ca o iederă sufocantă. Venind către hotel, vorbeam cu Luana fără a o auzi, îi răspundeam fără a ști întrebarea, eram pierdută într-o beție dionisiacă. Nu știu când am ajuns la hotel, nici nu îmi puteam aminti dacă am plătit șoferul sau cum arăta acesta. Pluteam și m-am trezit în camera de hotel, la întrebarea Luanei ce mi-a căzut în cap ca un bloc de piatră.

– Te sună Denis, îi răspund?

...Uitasem de Denis.

– Nu pot acum, știe că este târziu, îl voi suna eu mâine... am spus, uitându-mă la ecranul telefonului ce refuza să îi șteargă numele, sunând insistent.

Am tresărit auzind o bătaie ușoară în ușă.

– Poți, te rog, să vezi cine e?... probabil a greșit cineva camera... mi-a spus Luana, plecând către baie.

Am deschis ușa încet și în cadrul acesteia a apărut Marat, ca un tablou în ramă. Fără să-mi spună nimic, mi-a pus în brațe un buchet de trandafiri roșii ca sângele.

– Mulțumesc... am îngăimat eu în rusă, după ce m-am asigurat că erau pentru mine.

Marat nu spunea nimic... câteva clipe am rămas uitându-ne unul la altul și până să am vreo reacție de orice fel, el a dispărut grăbit pe holul hotelului. Am rămas nedumerită în urma lui, cu florile lipite la piept, îmbrățișând parfumul lor delicat și în minte mi-a revenit cântecul celor un milion de trandafiri.

Mi se părea greu de crezut că Marat ar putea fi îndrăgostit de mine, deși înțelegeam efortul lui de a găsi hotelul unde eram cazată și, probabil, graba cu care căutase trandafirii, având în vedere că abia ajunsesem și noi în cameră. Te poți îndrăgosti la prima vedere?... De

o fată cu care nici măcar n-ai vorbit? Acel Marat absent, frumos ca un vis din care nu vrei să te trezești, era îndrăgostit de mine? Nu mai puteam sta în pragul ușii, cu trandafirii în brațe, așa că întru în cameră și așez florile în vază. Îmi aprind o țigară, cu gândurile încâlcite de neînțelesuri. Eram năucită de gestul lui; Marat se dovedea un bărbat ca nimeni altul, care asculta glasul inimii și nu-i era teamă de consecințe. Nici nu putea fi altfel, mi-am zis admirativ, uitându-mă către ușa închisă în urma lui.

Luana iese din baie și dă cu ochii de buchetul desfăcut ce stătea răsfânt, pe masa străjuită de două fotolii.

– De unde sunt florile astea?... mă întreabă ea, surprinsă.

– Marat... am răspuns eu aproape șoptit, cu mintea aiurea.

– Serios...? Cum așa?! Cred că avem un îndrăgostit printre noi... a adăugat ea, zâmbind cu înțelesuri. Am observat cum a venit lângă tine la masă, nu este deloc genul lui să facă astfel de gesturi.

– Nu știu ce să îți spun. Nici măcar nu am vorbit cu el, cum aș fi putut? Doar am dansat, așa cum mi-ai spus.

– Se pare că a fost de ajuns!... a râs Luana și a continuat ca pentru sine... hmm, Marat... cine ar fi crezut?!

– Câte zile mai avem de stat, Luana? Două, nu?... am zis cu inima strânsă, deși știam răspunsul.

– Da... și o grămadă de treburi nerezolvate încă. Chiar, ar trebui să ne apucăm de socoteli, a adăugat ea și a scos calculatorul și agenda din sertarul biroului.

Nu mă puteam concentra la calcule, dar am încercat să termin tot ce aveam pe listă de făcut. Am fumat până

seara târziu împreună, sorbind din paharele pătrate în care ne-am turnat Martini. Abia așteptam să mă culc, să-mi las mintea să rătăcească în voie în jurul lui Marat, fără întreruperi, să recreez dansul nostru amețitor. Am adormit cu greu, în timp ce chipul lui se confunda cu cel al unui pictor din alte vremuri; mâinile lui erau murdare de acuarele iar mâinile mele erau pline de trandafiri sălbatici, cărora le simțeam spinii vii. Am dormit cu vise populate de fantezii senzuale care mă strângeau în vârtejul lor ca într-o gaură neagră a minții ieșită de sub controlul meu. Ce dulce e abandonul conștiinței!

A doua zi de dimineață am băut o cafea în grabă și ne-am apucat de treabă. Având câteva ore libere, doar pentru noi, am plecat către magazine să luăm cadouri celor de acasă. Ceea ce altădată mi-ar fi produs o nespusă plăcere, acum nu îmi mai spunea nimic, în afara faptului că mă apropiam de finalul șederii mele în Beijing.

– Alina!.. telefonul!... mă strigă Luana și îmi înmânează telefonul ei; eram căutată, dar nu de Denis, cum credeam, ci de Marat. Am luat telefonul cu mâinile tremurânde, fericită că se gândea la mine, așa cum și eu mă gândeam la el.

– Alo?

– Alo... bună ziua Alina, i-am auzit vocea lui caldă, vorbind în rusă ca și cum l-aș înțelege perfect.

– Bună ziua, Marat, i-am răspuns tot în rusă, temându-mă de continuarea pe care nu aș fi înțeles-o sau căreia nu i-aș putea răspunde.

– Ce faci, draga mea?... a continuat el să vorbească liniștit.

Pfii, ce bine că am înțeles-o și pe asta!... mi-am spus fericită.

– Bine, am răspuns ca un copil de grădiniță... și-am așteptat să-mi vorbească el, deoarece eu îmi epuizasem cuvintele pe care le puteam închea în limba lui.

Marat a continuat să-mi vorbească în rusă, cu vocea lui balsamică, iar eu înciudată a trebuit să recunosc că deja nu mai înțelegeam nimic.

I-am înmânat telefonul Luanei.

– Luana, te rog, întreabă-l de ce m-a sunat, nu reușesc deloc să îl înțeleg, la naiba!

Luana mi-a luat telefonul din mâini, știind mai multe cuvinte decât mine, și a continuat conversația. După ce a închis, s-a uitat la mine și mi-a spus zâmbind, în timp ce eu așteptam nerăbdătoare:

– Vrea să vă întâlniți doar voi doi în seara asta. Mi-a spus că va veni la hotelul nostru după ora opt. Ah... și nu era o întrebare!... a zis ea și a început să râdă.

Inima îmi bătea necontrolat de atâta fericire ce se abătuse pe capul meu, fericire cu care nu știam ce să fac. Marat mă voia pe mine, nu era nicio îndoială! Marat este acum Marat al meu! Marat nu mai este retras și tăcut, se transformase de aseară în cel mai pasional iubit, la care n-aș fi îndrăznit să visez!

Luana se uita la mine întrebător, însă fără a aștepta o explicație.

– Luana, nu știu ce să spun, tu îmi știi situația, sunt cu Denis de atâta timp. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă cu mine... m-am disculpat în fața ei, deși nu era nevoie.

– Știu, draguță, nici eu nu știu ce să îți spun, doar că... suntem la mii de kilometri de România. Nu este ca și cum

ai avea o aventură cu el, poate vrea doar să vorbești, deși nu văd cum v-ați putea înțelege... se amuză ea.

M-am gândit la vorbele Luanei și am evitat să dau un verdict pe moment; am continuat mai entuziasmată cumpărăturile și după ce am luat o mulțime de cadouri, mi-am cumpărat o rochie roșie pentru întâlnirea cu Marat, gândindu-mă la trandafirii primiți.

– *Șie șie*, i-am zis încântată vânzătoarei care mi-a răspuns în rusă. Aici, toată lumea credea că sunt rusoaică, judecând probabil după culoarea foarte albă a pielii și părul meu blond deschis.

După ce am terminat de cumpărat cadourile, la prânz, am intrat amândouă într-un *fast food* foarte diferit de cele din București, unde mâncarea picantă era cu adevărat picantă, asiaticii având cu totul alte măsuri în privința condimentelor decât ale noastre. Dacă doreai ceva picant, trebuia să ceri nepicant, iar dacă din nesăbuință cereai picant, trebuia să te pregătești pentru ce va urma și să ai la îndemână mai multe sticle de apă. Chinezoaicele de aici aproape că ne arătau cu degetul, uitându-se curioase la noi, analizându-ne hainele și gesturile. Una dintre ele chiar ne-a făcut o fotografie, ca și cum am fi fost un obiectiv turistic ce trebuia neapărat immortalizat.

În drumul nostru către hotel am trecut pe lângă clădiri ridicate către bolta înnorată, iar câțiva fulgi de nea și-au făcut apariția provocând un murmur chinezilor, probabil neobișnuiți cu ninsoarea. Am trecut pe lângă piața din spatele bulevardului Jianguomenwai și-am continuat să mergem până când am reușit să oprim un taxi în care am intrat grăbite, deoarece, dacă ar fi

continuat să ningă, am fi găsit cu greu un altul. Dar a continuat să ningă, iar când eram deja în fața hotelului, un strat ușor, subțire, se așternuse deja peste Beijingul festiv. În *lobby-ul* hotelului Jing Lun se auzea melodia „*I'm Coming Home For Christmas*” și atmosfera de sărbătoare mi-a amintit că nu mai voiam să mă duc acasă de Crăciun, acest „acasă” se mutase de aseară în Beijing. Se spune că acasă este acolo unde îți este inima, iar inima mea era lângă Marat acum.

Am intrat în cameră și-am așezat cadourile cumpărate într-un geamantan nou cu carouri. Vederea geamantanelor mi-a produs un rău aproape fizic.

Știam că Marat va veni curând, urmăream obsesiv ceasul și gesturile îmi deveniseră mai nervoase, mai precipitate. M-am pregătit, îmbrăcându-mă în rochia roșie și nouă, încălțându-mă cu nelipsitele cizme lungi și negre. M-am pieptănat și mi-am analizat fața în oglindă. Aveam o expresie nemaivăzută până acum pe chipul meu: tristețe și fericire, vinovăție și cutezanță. Nu vreau să mă gândesc acum la Denis, cer prea mult dacă îmi dau câteva ore de libertate?... mă întrebam înfrigurată.

Marat a bătut la ușă exact la ora opt, așa cum spusese. Luana i-a deschis zâmbind, întrebându-l dacă vrea să bea ceva. Nu a vrut să intre, i-a spus Luanei că mă așteaptă în fața hotelului, în timp ce eu încă zăboveam în baie. I-am auzit vocea și timpul s-a oprit, vocea lui îmi pronunța numele ca și cum ar recita un poem nescris. Când am ieșit din baie, Marat nu mai era în cameră.

– Alina, ia te rog telefonul meu, mi-a spus Luana precaută, zâmbindu-mi.

Am coborât cu liftul, punându-mi o haină lungă peste rochia mea cea roșie. Marat mă aștepta în fața hotelului, fumând îngândurat o țigară, rezemat de clădire. Când m-a văzut, fața lui negrăit de frumoasă s-a relaxat într-un zâmbet, ca și cum o mare povară i-a căzut de pe umeri. Pe haina lui neagră de stofă se așternuseră câțiva fulgi de nea, pe care i-am alungat cu mâna, neștiind ce să-i spun. Aș fi vrut să mă ia de mână, ca în seara precedentă și să fugim în lume de trecut și de consecințele acestuia. Viața îmi făcuse cel mai frumos dar, clipele cu Marat, deși numărate, erau tot ce-mi doream. Pentru câteva clipe lângă Marat, s-au șters toți anii în care i-am îndurat absența... dar oare am fost vreodată fără el?

– Bună seara, frumoasa mea... mi-a spus el.

– Bună seara, Marat. Nu știu de ce am venit... i-am spus eu, nesigură de cuvintele mele și de corectitudinea lor.

Cât regretam acum lecțiile de rusă pe care le neglijasem cu nonșalanță, dar dacă este ceva ce știu despre timp, e că rămâne indiferent la regretele noastre.

Marat mi-a luat mâna într-a lui și mi-a strâns-o cu căldură. L-am urmat în mașina ce staționa cu luminile aprinse, în care-l aștepta un șofer somnoros.

– Unde vrei să mergem?... m-a întrebat el, ca și cum aș fi cunoscut Beijingul, ca și cum aș putea formula în rusă un răspuns mulțumitor.

Văzându-mă confuză, i-a spus șoferului câteva cuvinte în chineză, după care acesta a pornit mașina pe străzile luminate nocturn și foarte aglomerate. Zăpada, deși abia așternută, provocase acest trafic îngrozitor. Nu știu de ce în Beijing s-a creat atâta panică atunci când a

început să ningă ezitant, ori zăpada nu era un lucru obișnuit, ori sistemul de administrare al orașului era defectuos. Din cauza traficului, înaintam foarte greu, majoritatea mașinilor staționând pe arterele blocate ale Beijingului.

Câteva minute nu am spus niciunul nimic, Marat continua să-mi țină mâna într-a lui și să mă privească întrebător. Aștepta ceva de la mine, ceva ce întârzia să vină.

– Vei pleca?... m-a întrebat Marat, uitându-se fix în ochii mei.

– Da, i-am răspuns mânănită.

Voiam atât de mult să îi explic de ce trebuie să mă întorc, voiam să îi spun cât sunt de fericită când sunt lângă el, voiam să îi mulțumesc că mi-a schimbat viața pentru totdeauna... și cu toate acestea nu puteam spune nimic. Eram doi oameni care vorbeau limbi diferite, doi oameni care-și puteau vorbi doar din intensitatea privirii. Mă uitam la el sperând să înțeleagă ceea ce eu nu puteam formula în cuvinte, ca mica sirenă rămasă fără grai a lui Andersen. Voiam să îi spun că nu îi pot face asta lui Denis, că nu aş mai putea trăi cu mine apoi, călcând pe valori în care am ales să cred. Voiam să îi spun că nu îl voi uita niciodată. Voiam să-i spun atât de multe, dar cuvintele îmi mureau pe buze, nerostite.

Nu știu unde îi spusese Marat șoferului să ne ducă, însă eram blocați de o oră în traficul din centru, de lângă piața Tienanmen. Telefonul ce se afla în geanta mea, m-a întrerupt cu o sonerie veselă ce contrasta cu starea mea de spirit. Era Denis. Văzându-i numele pe ecran m-am trezit din acest vis frumos de iarnă; ninge peste două

inimi ce se regăsiseră într-o seară înaintea Crăciunului, într-un restaurant oarecare. Mă simțeam mai vinovată decât Jezabel și nu-mi găseam nicio scuză pentru ceea ce simțeam. Nu îi răspund lui Denis, dar deschid geamul mașinii, simțeam că mă înăbușă atâtea sentimente contradictorii, atâtea lucruri nespuse. Aveam o relație stabilă, cineva mă aștepta acasă, cineva care avea încredere în mine. Simt că nu mai pot rămâne în mașină alături de el. Trebuie să plec, acum realizez că nu am cum să uit de trecut, că nu îmi dau voie să fac asta. M-am văzut alături de Marat în oglinda retrovizoare; de ce arătam ca și cum ne-am fi născut împreună?

– Nu pot, Marat. M-am uitat în ochii lui, rugător.

Marat a inspirat adânc, ca și cum sosise momentul de care se temea.

– Alina, te rog, nu pleca.

Știam că nu se referă la acea seară, voia să rămân cu el. Era răspunsul lui la telefonul primit, rugămintea lui, știind că se apropia plecarea mea. Marat îmi ținea strâns mâinile în ale lui, continuând să mă învăluie în privirea lui tandră. Trăiam scena creată doar pe jumătate, ascultam ce-mi spunea și în același timp, orgoliul meu, de care nu eram conștientă pe deplin, se bucura mișel la asemenea rugăminți. Câtă nebunie! Ce făcusem până la urmă să trezesc o asemenea pasiune? Marat ar face orice femeie fericită doar dacă și-ar opri privirea asupra ei. De ce tocmai acest bărbat atât de rezistent la farmecele femeilor să aibă acea privire pe care nu o văzusem nici la Denis vreodată, ca și cum de răspunsul meu ar atârna cursul vieții lui?... Și pentru cine?... O necunoscută, asta eram pentru el. Un gând dureros și-a făcut loc în capul

meu; oare m-ar putea iubi dacă m-ar cunoaște cu adevărat în fiecare zi și-am sta împreună?

Dar nu, nu puteam rămâne, mă aștepta o viață în București și un bărbat căruia deși nu i-am făcut vreo promisiune, se aștepta să revin la el. Simțeam că îl înșel pe Denis și nu-mi plăcea să mă văd în ipostaza asta, una pe care nu am înțeles-o niciodată la alții, ipostază pe care mereu am asociat-o cu prostul-gust și cu un caracter slab, influențabil. Nu, Denis nu merita asta și nici eu nu eram genul ăsta de femeie. Trebuie să plec... încercam să mă conving singură.

– Nu pot, iartă-mă... vocea mea era resemnată și mai calmă, luasem o decizie venită din rațiune, zămislită din sistemul meu de valori, sistem de care nici măcar nu eram sigură că îmi aparținea. Mi-am înfrânt inima, scoțându-mi-o din piept, deși îi auzeam cântecul de dor și-am decis să plec.

Marat nu a mai spus nimic. Și-a retras mâna vorbind în chineză cu șoferul ce a întors brusc mașina. Parcurgeam același drum, însă în sens invers. Încă mai fulguia ușor. Mi-am rezemat capul de umărul lui și-am rămas în liniște totală în timp ce mașina își continua drumul, cu opriri dese. Nu mai era nimic de spus între noi. Am zărit după colț hotelul la care eram cazată, acesta era finalul destinației noastre. Marat părea împietrit și nu mai spunea nimic, absent, ca în prima zi în care l-am văzut, era iar retras în lumea lui tainică. În momentul în care mașina s-a oprit în fața hotelului Jing Lun, i-am luat mâna și am atins-o de obrazul meu, rugându-l din priviri să mă înțeleagă, să mă ierte... Marat a tresărit și ochii lui închideau lacrimi ce refuzau să se rostogolească, dar tot

fără a-mi spune nimic. Trebuia să plec acum, cât timp aveam curaj să fac asta, altfel aş muri gândindu-mă că-l pierd. I-am atins obrazul cu buzele și am ieșit repede din mașină, îndreptându-mă către hotel, fără să mă uit înapoi. Inima îmi bătea ca un clopot în timpul liturghiei, fără Marat eram doar un ecou ce se pierdea în lume.

Am intrat furtunos în hotel, aproape trântind toate ușile în spatele meu, până când am ajuns în cameră. Luana era acolo, aplecată deasupra măsuței, așezată turcește în fotoliul din fața ei; refăcea calculele de pe listele noastre. Când am intrat în cameră, aceasta și-a ridicat surprinsă capul, probabil că nu se aștepta ca eu să vin atât de repede.

– Hei... deja te-ai întors! Ce s-a întâmplat? Ați fost undeva să mâncați?... m-a întrebat Luana, senină.

– Nu, nu am fost nicăieri, nu am putut, Luana. M-am simțit vinovată ca naiba tot drumul.

I-am povestit Luanei cele întâmplate și i-am explicat decizia mea, înfrânându-mi lacrimile.

– O, draga mea, orice femeie te-ar înțelege, Marat e ca un vis împlinit, ca darul ce îl așteaptă orice femeie sub brad, asta că tot suntem în apropierea Crăciunului. Adică... de câte ori în viață întâlnești un bărbat răvășitor de frumos, deștept, un bărbat care duce o viață superbă la Moscova și care e total vrăjit de tine? Cine mai vine în zilele noastre cu flori la ușă, cine mai are ochii înlăcrimați după doar două zile? În locul tău m-aș fi bucurat mai mult de ceea ce mi se întâmplă. Dar te înțeleg și pe tine, tu și cu sistemul tău strict de reguli sub care trăiești. Ești iritant de rigidă în ele, oamenii greșesc, se răzgândesc; tu vrei să fii perfectă, dar perfecțiunea nu există.

– Nu știu să trăiesc altfel, Luana! Nu cred că aș fi fost mai fericită dacă aș fi rămas aici. Nu aș putea să isc un scandal și să las baltă oameni care au avut încredere în mine, cum m-aș simți după asta? Cum aș putea să fiu fericită, provocând suferință altora? Denis este vinovat doar de faptul că are încredere în mine.

– Da, ar suferi Denis, așa e, dar uneori schimbarea aduce suferință. Îl vei uita pe Marat cu timpul.

M-am făcut că nu aud ultimele ei cuvinte și am intrat în baie. M-am dezbrăcat de rochia roșie care rămăsese neadmirată de Marat, mi-am pus pijamalele și am ieșit.

Luana era cu telefonul în mână, dând din cap.

– A sunat Marat și mi-a cerut numărul tău de telefon din România, dar am așteptat să văd ce crezi tu despre asta. Ce zici, Alina?

– Nu, Luana. Ce rost are avea? Mai bine să se încheie așa, o să mă uite și voi încerca să îl uit. Oricum, mâine plecăm.

Mințeam, știam că nu îl voi uita pe Marat. Nu am adormit în noaptea aceea, decizia mea trebuia să-mi aducă liniște în suflet, în schimb, mi-a răpit-o pe toată.

18 decembrie 2000. Ultima zi în Beijing.

– Alina... trezește-te. Luana era deja schimbată de pijamalele de noapte.

– E târziu?... am zis întrebând buimacă, după o noapte chinuită.

Conversația noastră a fost întreruptă de o cameristă, o chinezoaică micuță care ne-a pus pe masă un brad de Crăciun în miniatură, în care sclipeau intermitent lumi-

nițe. Camerista a dorit să ia de pe masă vaza cu trandafirii mei roșii, dar eu am sărit din pat și i-am luat-o repede din mână; nu voiam să îi atingă nimeni, în afară de mine și-am pus-o pe noptiera de lângă patul meu. Reacția mea disperată trăgea un semnal de alarmă, pe care am ales să îl ignor, așa cum ignoram tot ceea ce se abătea de la regulile pe care mi le impuneam, retezându-mi aripile singură în fiecare clipă de răzvrătire.

Am luat micul dejun la hotel, am băut două cafele pentru a fi trează după noaptea nedormită și după ce ne-am infolosit bine în haine călduroase, am ieșit să ne plimbăm, fără direcție, prin oraș. Pentru că era ultima zi în Beijing, am riscat intrând într-un restaurant chinezesc tradițional. Restaurantul era format dintr-o încăpere mare în care mirosea puternic a condimente chinezești. Chelnerița ne-a adus menu-urile, o farfurie mare, pătrată, și bețișoare de bambus; nu aveau furculițe. Luana mi-a arătat cum trebuie să le apuc pentru a nu rămâne mai nemâncată decât venisem. Am mâncat orez cu bambus și ciuperci negre gelatinoase, am băut ceai verde turnat cu tot cu frunze în niște căni imense din porțelan pictat în detaliu cu motive chinezești. Departe de centrul turistic al Beijingului am avut o mostră din ceea ce înseamnă cu adevărat China: prețul ridicol de mic al prânzului servit, mâncarea adusă în boluri mici pe servete din bambus, cele trei sosuri foarte picante ce însoțeau orice masă, muzica tradițională ce răsună armonios în tot localul, toaletele restaurantului neparate între ele, toate vorbeau despre țara necunoscută pe care voiam să o descopăr. Am plecat de acolo, continuând să hoinărim pe străzi. Nimic nu semăna cu ceea ce

știam; în piețele tradiționale se vindeau tot soiul de ciudățenii, astfel că nici legumele sau fructele nu le puteam recunoaște în întregime, pasiunea pentru tofu și orice produs pe bază de soia domina bucătăria chinezească, superstițiile, *Feng Shui*-ul, toate acestea erau elementele de bază ale unui Beijing încă profund tradițional, ca și aerul uscat, greu de respirat de către noi.

Ora plecării se apropia nemilos. Aveam certitudinea că nu îl voi mai vedea niciodată pe Marat, exact ca în cântecul cu pictorul și actrița celebră. Dansul meu și al lui Marat se terminase; clipele petrecute cu el erau furate zeilor și-acum trebuia să plătim tribut prin suferință.

Am revenit la hotelul Jing Lun pentru ultima dată în această călătorie, trebuia să ne facem bagajele și să plecăm către aeroport. Trandafirii de la Marat mă așteptau pe masă. M-am uitat la ei și o clipă mi-a trecut prin cap să îndes tot buchetul într-o geantă, dar am devenit rezonabilă și am rupt un boboc din buchet pe care mi l-am pus în geanta de mână, pentru a-l avea aproape. Am golit dulapurile și am pus toate hainele și cadourile cumpărate în trei geanți mari, la care mă uitam cu nespusă tristețe. Voi părăsi Beijingul și nu-l voi mai revedea pe Marat. Mai am timp să mă răzgândesc... De ce n-aș face-o?...

– Alina, ai terminat?... Cred că a tras autocarul în fața intrării hotelului. Trebuie să coborâm!... mi-a spus Luana grăbită.

Mi-am pus haina pe mine și am coborât cu bagajele după noi, deoarece autocarul ce trebuia să ne ducă la aeroport era în parcare și lumea se urcase în el.

– Chiar plecăm, Luana?... am zis ca pentru mine înșămi.

Când am ajuns lângă autocar, înainte de a urca scara acestuia, o chinezoaică mică de vreo zece – douăsprezece ani, mi-a înmănat un trandafir și mi-a spus în engleză:

– Te iubesc.

N-am avut timp să mă minunez de gestul acesta, i-am mulțumit în chineză și m-am urcat în autocar deoarece eram ultima persoană care încă nu era așezată la locul ei. Autocarul a pornit cu o mișcare bruscă, după ce domnul Max a numărat toate persoanele din mașină. Am luat loc lângă Luana, întrebând-o:

– Ai primit și tu un trandafir? Ce obiceiuri ciudate sunt pe aici, crezi că erau din partea managementului de la hotel, sau din partea agenției?

– Offf... Doamne, tu chiar nu înțelegi, nu?! Luana s-a uitat vexată la mine.

Nu înțelegeam, mă simțeam ca la începutul călătoriei când mă așteptam să urc pe scara avionului; eram atât de prinsă deseori în gândurile mele, că nu realizam ceea ce era chiar sub nasul meu.

– Trandafirul e de la Marat, a spus Luana. Am crezut că l-ai văzut și tu, a stat în holul hotelului uitându-se mereu la tine, probabil voia să te mai vadă încă o dată înainte să pleci. Nu a venit însă către noi să ne salute.

Am rămas mută de uimire.

– ...chiar am impresia că a luat și un taxi și a mers în spatele autocarului o vreme... a continuat Luana.

M-am uitat imediat pe geam, dar nu se zărea niciun taxi în spatele nostru.

Nu mi-am dat seama de nimic, nu realizez ce se întâmplă; aveau dreptate chinezii spunând că „dragostea e numai ochi, dar nu vede nimic”. Era Marat, mereu a fost Marat, el mi-a trimis o declarație de iubire purtată de o chinezoaică mică cu ochi negri, era Marat cel care nu a pierdut nicio secundă din timpul nostru, venind la hotel fără a-mi spune niciun cuvânt. Iar eu nu am știut nimic, iar dacă aș fi știut, mi-aș mai fi urcat bagajele în acel autocar?! Sau aș fi rămas cu el, fără a-mi mai păsa de nimic? Dar nu am știut și voi rămâne cu aceste întrebări mistuitoare pentru tot restul vieții. Am întâlnit un bărbat a cărui noblete era întrecută doar de frumusețea sa neobișnuită și eu am plecat de lângă el, deși tot ce voiam era să rămân.

Nu-mi amintesc de drumul prin aeroport, umblam năucă făcând gesturi automate. Știu că am urcat cu pași șovăielnici pe scara avionului, strângând la piept ultimul trandafir de la Marat, ce acoperea sub petalele sale o iubire pentru totdeauna. Am știut atunci că niciun alt bărbat nu îl va egala vreodată. Ajunsă în avion, am așteptat să treacă însoțitoarele de zbor, fără a comanda ceva; așteptam să adoarmă toți pasagerii avionului, să rămân cu amintirile mele, să plâng dacă vreau, fără să mă vadă nimeni. Mă uitam absentă pe geam, schimbând posturile de muzică și având în vedere miracolul ultimelor zile, nu m-am mirat deloc atunci când în căști mi-a răsunat cântecul nebun al trandafirilor sălbatici „*Million alyh roz*”; abia atunci, cu toată lumea dormind în jurul meu, mi-am permis să-mi las lacrimile să-mi izvorască din preaplinul ce nu-l mai puteam suporta. Lacrimile mele udao trandafirul pe care mi l-am lipit de

obraji, căutând în ei parfumul lui Marat. Unde mă duceam, către ce casă care nu mai era acasă? Către care bărbat care nu mai era bărbatul pe care îl căutam? La ce îmi va folosi sentimentul că am făcut ce trebuie? Iar dacă am făcut ceea ce trebuie, de ce sunt atât de nefericită? De ce îmi simt sufletul un mormânt gol acoperit de trandafiri? Ce-am făcut?!

– Vă simțiți bine?... am auzit o voce feminină venind de sus.

Era una dintre membrele echipajului, o stewardesă cu mult *sex appeal*, care era aplecată asupra mea, părând îngrijorată.

Mi-am șters lacrimile cu mâna și am simulat un zâmbet neconvingător.

– Sunt bine, mulțumesc, nu vă faceți griji.

– Vreți să stați de vorbă cu cineva? Am câteva minute libere...

– Sunteți așa de drăguță, mulțumesc, aș vrea să merg în spate să fumez. Dumneavoastră fumați?

Însoțitoarea de bord mi-a întins mâna, spunându-mi simplu:

– Alessia.

– Alina, chiar mă bucur să te cunosc, Alessia. Am zâmbit ca înecatul căruia tocmai i s-a aruncat un colac de salvare.

M-am ridicat de lângă Luana, care dormea netulburată și m-am îndreptat către scaunele din spate. Alessia a venit lângă mine. Părea că are în jur de douăzeci și cinci de ani și pe chip avea un zâmbet irezistibil, dezvăluindu-i dinții albi, perfect rânduți.

– Cu ce scop în China, Alina?... a spus ea, încercând să îmi abată atenția de la ceea ce mă frământa.

– Cu afaceri... știu, par cam tânără pentru asta, dar e adevărat. Am venit să cumpăr marfă pentru niște magazine și am găsit altceva... Nu am continuat fraza începută și Alessia, discretă, bănuind un punct sensibil, a schimbat direcția conversației.

– A nins frumos în Beijing și i-a cam luat pe nepregătite pe chinezi... off, cineva are nevoie de mine. Mi-ar plăcea să continuăm această conversație, Alina. Îți scriu numărul meu de telefon, putem vorbi când ajungem în București. Și până atunci... capul sus.

Am zâmbit iar.

– Te voi suna cu siguranță... i-am spus Alessiei.

Am luat bilețelul cu numărul ei de telefon și am rămas fumând singură în continuare, cu gândurile rătăcite. Nu am simțit cele nouă ore de zbor, treceau ca fulgerul pentru că eu nu voiam să mai ajung la destinație. Nici nu știu cât am stat așa, căci m-am trezit abia atunci când pilotul a anunțat aterizarea în București.

În sala de așteptare a aeroportului din Otopeni mă aștepta Denis, cu un buchet de flori galbene în mână. Zărindu-l în mulțime, remușcărilor m-au cuprins iar și am înaintat către el cu pași șovăielnici.

Denis a iuțit pașii și a venit lângă mine îmbrățișându-mă cu putere.

– Alina! Bine ai revenit!... mi-a zis Denis, energic. Pari cam palidă, nu te simți bine?

– Nu am nimic, am zis eu, sunt doar obosită de atâta drum, vreau să dorm, Denis.

– Să îmi povestești totul, să îmi spui cum a fost, dacă ți-a plăcut... Denis mi-a luat bagajele din mână și am plecat amândoi către mașina parcată subteran. Tot drumul, Denis, volubil, mi-a povestit cum merg afacerile lui și mi-a împărtășit planurile lui pentru sărbătorile ce se apropiau. Îl ascultam și mă simțeam atât de departe de el, la ani lumină distanță de noi, ceea ce știam eu că eram noi; și toate astea deși lipsisem numai o săptămână. Bucureștiul pe care mereu l-am considerat un oraș romantic, de data asta părea lipsit de viață și de strălucire.

Ajunsă acasă, m-am închis în dormitor, și cu toate că era lumină afară, am tras draperiile până când în cameră s-a făcut întuneric beznă. Întunericul a luat chipul iubit al lui Marat și ochii săi rugători îmi vorbeau despre ce ar fi putut fi dacă n-aș fi plecat din Beijing. Am știut atunci că orice decizie are urmările ei și că eu va trebui să învăț să trăiesc cu jumătate de suflet, pentru că cealaltă jumătate rămăsese cu el, închisă într-o poveste cum nu a mai fost, o poveste cu doi protagoniști ce-și vorbeau cu inima, ca în filmele mute.

*

În fiecare zi ce trecea, retrăiam clipele cu Marat petrecute în Beijing și nimic altceva nu părea să aibă vreo importanță pentru mine. Doar momentele în care îmi aprindeam seara o țigară, fumând pe balcon, pierdută în reveriile mele, doar acele momente aveau sens; erau

singurele clipe trăite și retrăite, nu simulate. Făcusem ceea ce trebuia, încercam să îmi spun, dar asta nu-mi aducea nicio alinare. Eram aici și acolo, ca o fantasmă prinsă între două lumi, una clădită din responsabilități, credințe și afecțiunea mea pentru Denis; cealaltă lume era stranie, cu năluciri senzuale, în care mă pierdeam în îmbrățișarea lui Marat și trăiam o viață în tandem pe ritmurile bune de fericire ale trandafirilor noștri. Era cu atât mai greu de îndurat, cu cât nu mă puteam destăinui; nu din teama de a fi judecată de ceilalți, singura teamă adevărată pe care o aveam era că dacă voi începe să vorbesc, nu mă voi mai putea opri, că voi fugi către el, că nimic și nimeni nu mă va mai putea ține în România. Mă vedeam uneori fugind ca o nebună pe străzile pustii ale Beijingului în căutarea lui Marat. În loc de asta, mi-am băut cafeaua ca în fiecare zi și mi-am reluat programul obișnuit, în timp ce o iubire surdă urla în mine.

Așa a mai trecut un an... Fumam în fiecare seară pe balcon, indiferent de vremea de afară, așteptând ceva ce nu va mai veni. În acest timp, Denis mai achiziționase niște magazine și de multe ori era plecat în călătorii de afaceri; eram din ce în ce mai des eram singură, dar asta nu mă deranja de vreun fel, rătăceam într-o lume în care luasem altă decizie, o lume în care dimineața mă trezeam cu chipul lui Marat zâmbind asupra-mi.

M-am împrietenit cu însoțitoarea de zbor din cursa Beijing – București, ne-am întâlnit de câteva ori și-am ajuns să ne vizităm din ce în ce mai des. Alessia este și ea mai mereu plecată, însă ne întâlnim de fiecare dată când e în București.

Decembrie 2001.

A venit iar Crăciunul, pe care nu-l mai așteptam la fel ca în alți ani. M-am trezit dimineața singură și am găsit sub brad un aparat de fotografiat profesional, pe care Denis știa că mi-l doresc. Am zâmbit și, după ce l-am asamblat, am făcut prima fotografie cu bradul ce lumina și totodată cânta automat o melodie veselă de Crăciun. Afară ningeă dumnezeiește, iar eu am deschis fereastra, descoperind un peisaj învăluit în alb neprihănit. În cadrul ferestrei am mai făcut câteva poze copacilor încărcăți de zăpadă și grădinii ce semăna cu un cadru gotic. Piscina acoperită pe timp de iarnă cu o prelată, era și ea ninsă și aproape că nu i se mai distingeau marginile. Acesta ar putea fi Crăciunul perfect, mi-am spus, dacă... Nu am mai continuat gândul și-am revenit în prezent.

Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Alessia, care era la coafor, foarte încântată de schimbarea ei de *look*.

– Hei, Crăciun fericit!... Sau nu e?... mă întreabă ea precaută, așteptând o confirmare.

– Crăciun fericit și ție, e sigur că e... De ce n-ar fi?!... am zis neconvingătoare. Poți să vii la mine? Te-a așteptat Moșul sub brad până s-a plictisit și-a plecat cu coada între picioare, fără să cunoască o stewardesă frumoasă.

– Eeee!... exclamă încântată Alessia, trebuia să-l ții de barbă... Vin, cum să nu, trec pe la mine pe-acasă și pe la ora două sunt la tine. E bine așa?

– Te aștept Ale, abia aștept să te văd!... i-am zis în loc de încheiere.

M-am întors în living și am luat din bibliotecă o carte cu poeziile lui Pușkin, la care mă gândisem tot timpul, dar nu îndrăznisem să o deschid de câteva luni de zile. Am deschis-o la paginile ce păstrau trandafirul uscat primit de la Marat cu fix un an în urmă, și am citit cu voce tare câteva versuri:

*„Eu te-am iubit și poate că iubirea
În suflet încă nu s-a stins de tot;
Dar nici neliniște și nici tristețe
Ea nu îți va mai da, așa socot.
Fără cuvinte te-am iubit, fără nădejde,
De gelozie, de sfială chinuit.
Dea Domnul să mai fii cândva iubită
Așa adânc, așa gingaș cum te-am iubit.”*

Marat... Marat... Oare ce făcea el acum? Își bea cafeaua la fel ca mine? M-a uitat și poate este înconjurat de brațe drăgăstoase, lângă un șemineu în care ard mocnit lemne cu miros de conifere, într-o casă anume din Moscova? Oare se gândește la mine? Oare m-ar ierta dacă ar ști cum mă apăsau regretele? Nu mă putea pedepsi nimeni, nici chiar el, fiecare zi ce trecea era inutilă și amară, doar noaptea, când mă întâlneam cu el în vis, îmi oferea puțină alinare. A trecut un an de când ne-am văzut, asta era noua semnificație a Crăciunului pentru mine. Am învățat să trăiesc cu dansul nostru înmormântat în mine, să retrăiesc zilnic clipele petrecute cu el și să mă prefac mulțumită de viață așa cum era. Nu am nimic altceva, decât un trandafir uscat, asemenea sufletului meu însetat de iubirea lui Marat. Am închis

cartea și mi-a trebuit puțin timp să reușesc să mă despart de ea.

M-am îndreptat către cadourile cumpărate, alegându-l pe cel al Alessiei, pe care l-am așezat sub brad. Am ieșit afară, în zăpadă, urmată îndeaproape de Rex, câinele alb ca o nălucă care s-a aventurat, adulmecând zăpada. În câteva minute, Rex a reușit să răvășească zăpada așternută, iar el, cu blana lui albă, pufoasă, părea desprins din poala iernii. L-am fotografiat și pe Rex, în fuga lui nebună, simplă și fericită. Fericirea este mereu simplă, noi complicăm lucrurile...

– Rex! Vino aici, Rex!

Câinele a venit la mine cu limba scoasă afară, și l-am urmat în veselia lui, lăsându-mă în genunchi, până când a reușit să mă dărâme; acum aveam și eu fața și mâinile pline de zăpadă. Am râs și m-am aruncat și eu în grădina înzăpezită, după ce mi-am așezat aparatul foto pe o bancă, de pe care am dat zăpada la o parte. Mă uit către cer; este atâta liniște, străbătută doar de lătratul lui Rex. Alungită pe jos, fulgii îmi ningeau fața, orbindu-mă, și eu am rămas așa, bucurându-mă de senzația fulgilor de nea ce se topeau îndată ce-mi mângâiau pielea. Vedeam totul printr-o cortină deasă de fulgi mari, ce păreau bucăți rupte dintr-o pâine dumnezeiască.

– Marat... cât aș vrea să fii cu mine acum, să ne ținem de mână și să ne ningă liniștit...

Dar Marat nu era cu mine și, indiferent ce făceam, nu îl aduceam înapoi. M-am scuturat de zăpadă și-am reintrat în casă; voiam să îmi ocup gândurile ce se terminau mereu cu lacrimi și regrete deznădăjduite. Mi-am luat din birou caietele și cărțile din care

obișnuiam să citesc după lecțiile de greacă veche și latină. Nu erau singurele lecții private pe care le luam, luni și joi aveam ore de pian, luni și vineri aveam ore de pictură, iar marți cu aceeași profesoară din liceu, studiam greaca veche și latina. Denis râdea adeseori de mine, întrebându-mă când mă voi apuca de olărit sau de apicultură. Eram înfometată de cunoaștere, în ea îl căutam pe Dumnezeu, aveam întrebări și voiam răspunsul Lui.

– Cunoașterea nu este Dumnezeu, dar Dumnezeu este cunoaștere... Am deschis cartea și am continuat să repet: *Omnia vincit amor (Iubirea învinge orice)*; aş vrea să cred asta, aş vrea să cred că universul tot se pleacă în fața îndrăgostiților, că iubirea e mai mare decât ea însăși, numai și numai ea, iubirea. Dacă Dumnezeu este iubire, înseamnă că Dumnezeu are chipul lui Marat.

Am continuat să repet conjugarea a treia a verbelor la indicativ prezent și declinările substantivului, până când am auzit zgomotul de motor al mașinii Alessiei.

M-am dus repede să îi deschid poarta, făcându-i semne încântată prin geam. Am ajutat-o să parcheze și după ce ne-am îmbrățișat, am intrat amândouă în casă; Alessia și-a dat jos gluga cu grijă, pentru a-i putea admira coafura cea nouă.

– Ești superbă, ca întotdeauna!... i-am spus eu, admirând-o.

– Ce bine și primitor e la tine! Ești singură chiar în ziua de Crăciun?

– Da, Denis a plecat de dimineață să rezolve niște treburile, cred că se va întoarce tot astăzi, oricum, are multă treabă de câteva luni. Dar, mai bine haide la brăduț. Ce vrei să bei?

– O ciocolată fierbinte dacă ai! Ador mai mult mirosul de ciocolată fierbinte iarna, decât băutura în sine.

Alessia s-a dus către brad, reperându-și cadoul, scoțând repede ambalajul ce cuprindea în el un pulover, două cărți și un cd cu muzică clasică.

– Vai ce îmi place, a continuat ea încântată, ce bine mă cunoști! Mulțumesc de trei ori și te rog să deschizi și cadoul meu! Este superb puloverul, culoarea mea preferată!

Am luat pachetul roz din mâinile Alessiei și l-am deschis, găsind în el un șal cu trandafiri roșii, și franjuri pe margine.

– Off... Doamne, Alessia, chiar trebuie să vorbim!

– Ce s-a întâmplat, nu-ți place șalul?... s-a năpustit Alessia văzând că devin palidă.

– O ba da! Dar e mai mult decât atât, ia loc lângă mine, pe canapea, îți aduc acum și ciocolata. Atâtea coincidențe... nu se poate să fie doar o întâmplare!

– Ce întâmplare, Alina? Despre ce vorbești acolo?... a întrebat Alessia, curioasă.

– O să-ți spun o poveste adevărată, draga mea, deși pare o poveste, e adevărată până în cele mai mici detalii. Șalul pe care mi l-ai adus, trandafirii ăștia... Uite aici, și i-am pus cartea cu versurile lui Pușkin în brațe, deschisă la paginile cu trandafirul uscat. Uite, așa a început totul... mă omoară acest secret.

– Mă îngrijorezi, ce e cu trandafirul ăsta și ce legătură are cu șalul meu?

– Alessia, îți amintești când ne-am întâlnit? Ei bine, nu ți-am spus tot, drumul ăla a fost pentru mine un

moment de cotitură în viață, un moment în care cred că am greșit și plătesc pentru asta cu vârf și îndesat.

– Știu că plângeai în avion, de aceea am venit la tine, erai ca o copilă pierdută; nu te-am întrebat atunci nimic pentru că am așteptat să îmi spui tu despre ce e vorba; dar îmi amintesc tristețea ta care m-a mișcat; dacă nu ai fi venit să fumăm o țigară împreună, aș fi rămas lângă tine și-aș fi plâns și eu.

– Îl cheamă Marat... am zis cu lacrimi în ochi.

– Spune-mi, vreau toate detaliile. Ce s-a întâmplat în China?

– În Beijing... am fost îndeajuns de norocoasă cât să întâlnesc un bărbat extraordinar și suficient de nesăbuită pentru a pleca de lângă el, condamându-mă singură la o viață de regrete, sacrificându-i iubirea, sacrificându-mă și pe mine pentru a face ceea ce credeam că e corect. Acum nu mai știu ce e corect. Acum știu că nu există nimic în afara iubirii și orice altă explicație nu-și mai are rostul. Vorbește-mi despre responsabilitate și de corectitudine în nopțile nedormite, în diminețile slute în care nu vreau să mă trezesc, în clipele în care doar o melodie mă poate arunca în pragul disperării. Vorbește-mi despre toate astea, vorbește-mi despre fericire și spune-mi că nu are sens să mă mai gândesc la trecut... și-atunci îți voi spune o poveste despre un băiat și-o fată ce s-au întâlnit în China, iar dacă timpul ne va permite, îți voi spune de ce există mai multe tipuri de fericire; de ce, deși e o poveste tristă, mai tristă ar fi fost viața mea dacă ea nu ar fi existat; tocmai de aceea sunt o femeie fericită, chiar dacă plâng în fiecare zi. Pare o contradicție, dar nu e, inima cunoaște drumul lung al sentimentelor contra-

dictorii, uite-te în ea și vei găsi răspunsul... Am spus toate acestea dintr-o răsuflare, lăsând-o pe Alessia cu cana de ciocolată încă suspendată în mână.

– Nu înțeleg tot ce îmi spui, povestește-mi, cine este acel bărbat?

M-am oprit din nebunia ce mă cuprinsese și i-am povestit Alessiei tot, povestea mea de iubire care rămăsese și ea într-un punct în care deși nu continua, era în fiecare zi alături de mine. I-am povestit totul cu lux de detalii; era ca o exorcizare să vorbesc cu cineva despre asta, după atâta timp de tăcere.

– ...Asta este tot ce s-a întâmplat, nu am încercat să mai iau legătura cu el, pentru că eu însămi nu am vrut să îi las numărul meu de telefon. Am încercat să vorbesc cu Luana, dar și ea și-a schimbat telefonul și nu îi știe numele de familie, e imposibil să îl mai văd vreodată... Sunt pedepsită pentru nesăbuiința mea și nici nu merit altceva!

– Vaaai, cât de frumos!... exclamă extaziată Alessia, uitând și de cadoul primit. Când stau să mă gândesc la cât de comozi sunt majoritatea bărbaților, aproape că nu mai credeam că există și un alt tipar, un bărbat care să știe din start ceea ce vrea, care să alerge nebun după un buchet de trandafiri, care să aștepte o femeie în holul unui hotel până pleacă, un bărbat care să spere până în ultima clipă! Nu fi geloasă dragă, însă îmi place și mie de acest Marat al tău!

– Atunci... mă înțelegi...?

– Dacă te înțeleg?! O să te cert acum, de ce n-ai rămas acolo?! Măcar ai fi știut pentru ce rămâi, nu toată lumea trăiește astfel de momente; unii visează toată viața și mor

fără a cunoaște emoția unei astfel de iubiri!... Alessia și-a rezemat capul în palme visătoare.

– Nu mai contează acum, nu mai am ce face. Voi trăi ca și până acum, dar sunt incompletă fără el. Nu mă întreba cum de o poveste atât de scurtă, de două zile, a ajuns să fie mai importantă decât toți anii petrecuți cu Denis, pentru că nu știu răspunsul; știu doar ce simt.

– Ce trist trebuie să fie pentru tine... dar ai dreptate, mai trist ar fi fost fără el. Vrei să facem o călătorie la Moscova sau în Beijing? Iau eu toate hotelurile la rând până îl găsim.

– Oh, nu! Nu ar duce la nimic bun, ai idee câți bărbați poartă acest nume, la cât de mare este Moscova? Poate între timp s-a și mutat, poate s-a și căsătorit; mi-e îngrozitor de teamă să îl găsesc și să se uite întrebător la mine, ca și cum m-ar cunoaște de undeva, dar să nu-și amintească de unde; dacă nu am murit până acum, aș muri sigur dacă nu și-ar aminti de mine.

– Din ce mi-ai povestit despre el, nu-mi vine a crede. Nu cred că simți ceea ce simți degeaba și nu vreau să mă gândesc că nu-l vei mai revedea, atunci la ce bun toate astea?! Trebuie ca în viața asta să fie ceva mai mult de atât, mai mult decât regrete, trebuie! Așa nu are sens, Alina!

Alessia mi-a luat mâna compătitor, sorbind nostalgică din ciocolata care se răcise între timp. Era pierdută în povestea mea și o simțeam alături de mine cu tot sufletul ei frumos.

– Haide să lăsăm asta deocamdată, nu mai pot vorbi acum despre asta. Vrei să îți fac niște fotografii? Uite ce cadou frumos am primit.

Am îndepărtat subiectul spinos, mă simțeam osândită pe viață ca un condamnat din Siberia, iar cătușele mele erau migălite din trandafiri cu spini necruțători; la fiecare gând, sângeram; remușcările zadarnice mă strângeau mai tăios ca orice capcană.

I-am făcut fotografii Alessiei în grădină, cu zăpadă în păr și pe gene; nu știam să folosesc aparatul, dar speram că voi compensa datorită imaginației. Alessia a plecat după 3 ore, deoarece trebuia să se pregătească pentru următorul zbor. Nu mult după plecarea Alessiei, a venit și Denis acasă și, împreună, am luat masa cu niște prieteni de-ai lui, în oraș.

A trecut greu acest Crăciun, iar eu am continuat să mă perfecționez în arta fotografiei. Imortalizam cu pasiune persoane necunoscute, locuri, obiecte, peisaje, cărând mereu aparatul după mine, aparat de care am refuzat să mă mai dezlipesc. Am imortalizat un An Nou apatic, căruia îi lipsea ceva, și-am început un alt an fără nicio tragere de inimă. Urmându-mi pasiunea, am participat la mai multe cursuri de fotografie și ori de câte ori aveam timp, vizitam câte o expoziție fotografică, încercând să deosebesc o fotografie bună, de una care spune o poveste. În elanul meu, am fotografiat oameni ai străzii cerșind resemnați pe trotuar, nopți înstelate, pe Rex în sute de ipostaze; am făcut poze la întâmplare copiilor în parc, reglându-mi mereu obiectivele; ochiul camerei era propriul meu ochi ce căuta iubirea.

Am imortalizat încă un an ce a trecut pasiv, o primăvară impetuoasă, nerăbdătoare în cruzimea ei, o vară ce a domnit arzător peste dorințe neîmplinite, am imortalizat toamna desfrunzită și culorile ei aristocratice,

am surprins ploile ce cădeau în cadențe dese și persistente, ca lacrimile mele pentru Marat. Am făcut fotografii din călătoriile mele, de pe podurile din Bosfor, pe malurile ce se înecau în Sena, în insulele vii de smarald ale Greciei, unde am plecat cu Denis pentru a-mi sărbători ziua de naștere; am fotografiat clădiri istorice în Londra și-am evitat compania zgomotoasă a prietenilor lui Denis, refugiindu-mă în orele de pictură și în cursurile de limbi străine pe care le urmam habotnică. A mai trecut un Crăciun și apoi încă unul, dar eu tot nu-mi găseam liniștea.

*

Ianuarie 2005 (cinci ani după prima călătorie la Beijing).

Într-o seară ca oricare alta, citeam o carte stând ghemuită în fotoliu, iar Denis ce lenevea în canapea cu un ziar în față, mă surprinde cu o întrebare pe care renunțasem să o mai aștept:

– Alina, ce-ai spune să te duci în locul meu iar în China?

Nu mi-am ridicat ochii către el, dar mi-a căzut din mână cartea pe care o citeam, o ediție în rusă cu nuvele scrise de Cehov. Am ridicat-o încurcată, netezindu-i foile mototolite.

– De ce, Denis? S-a întâmplat ceva?... am întrebat precaută, neștiind cum să reacționez.

– Nu, nimic în mod deosebit, am de făcut două drumuri în același timp și mă gândeam că dacă tot ai mai fost, ai putea cumpăra iar marfă din Beijing. Ce zici de propunerea mea?

– Nu știu, Denis, lasă-mă să mă gândesc câteva zile, să văd ce alte obligații mai am în perioada asta... am spus eu șovăitor. Știi că am de pregătit și mica mea expoziție de fotografie din martie. Desigur că nu aveam obligații ce nu suportau amânare, însă pentru mine, China însemna Marat și nu știam dacă pot redeschide acest capitol din viața mea. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă aş descătușa iar toate aceste sentimente ce le păstram în stare latentă în mine; dacă de data asta l-aș întâlni pe Marat și aş avea motive să nu mă mai întorc?... sau mai rău, cum ar fi să ajung acolo și să nu-l găsesc?

– Dar, Denis, vor fi deschise magazinele în februarie? Nu va fi Anul Nou chinezesc?

– Ba da, însă nu este nevoie să mergi în magazine ca data trecută, am vorbit cu doi reprezentanți ai unor fabrici și te poți întâlni direct cu ei. Totul este aranjat și mi-ai simplifica și mie treaba dacă ai putea să mergi în locul meu. Eu trebuie să ajung în Polonia cam în aceeași perioadă. Dacă vrei, sigur, nu te pot obliga dar pari abătută în ultimul timp, poate îți va face bine o călătorie în afară.

Nu i-am răspuns, dar l-am rugat pe Denis să mă lase câteva zile să mă decid.

De luni până joi am fost într-o stare de agitație continuă și de indecizie anxioasă, până când am ieșit la o cafea cu Alessia.

– Te duci în China?... a zis ea în șoaptă, ca și cum vorbeam despre secrete teribile.

– Nu știu ce să fac, nu știu ce-aș face dacă l-aș revedea pe Marat și chiar mai mult decât atât, nu știu ce m-aș face dacă aș trece prin acele locuri, fără a-l vedea. Nu știu care variantă e mai ușor de suportat.

– Eu m-aș duce în locul tău. Tu mi-ai spus singură că regreti că nu ai privit adevărul în față și că ai fugit; poate că a venit vremea să înfrunți ceea ce simți! Hai să vedem ce variante ar fi, judecând la rece... ai putea să-l întâlnești și să clarificați situația, acum că vorbești și engleză și rusă; sigur, mai e o posibilitate ca el să nu fie acolo, sau cel mai neplăcut dintre toate, ar fi să îl găsești cu o altă tipă; dar chiar și așa, măcar ai pune punct acestei situații! De ce ai învățat rusă? Cu siguranță, nu ca să faci traduceri, ai sperat mereu că îl vei întâlni; acum este șansa ta, nu-i da cu piciorul!

– Alessia, nu știu cum faci, dar simplifici lucrurile atât de mult. Poate că ai dreptate și am fost lașă prea mulți ani, poate că a sosit timpul să îmi înfrunt trecutul. Mă gândesc la Marat în fiecare zi, îți vine să crezi?

– Păi, vezi? Haide, du-te, sunt chiar mai nerăbdătoare ca tine! Poate reușesc să vin cu tine, o să văd cine e desemnat pe ruta aia și după ce îmi spui data exactă, o să văd dacă pot face un hocus-pocus. Vreau să mergem împreună, plus că Beijingul este o destinație extraordinară pentru *shopping*!

Părea așa de ușor să vorbesc cu Alessia, prezența ei caldă și optimistă îmi era indispensabilă. Îmi lipsea compania ei; Alessia încă lucra la Tarom și avea zboruri dese care mă lipseau de întâlnirile noastre.

Vineri i-am comunicat lui Denis decizia mea și în februarie mi-am pregătit bagajele, cu destinația Beijing, China. Alessia a reușit să facă schimb de tură cu o colegă de-a ei și va veni cu mine, așa că măcar voi avea sprijinul ei în cazul în care lucrurile vor lua o turnură nefericită.

Am plecat către aeroportul Otopeni împreună cu Alessia, ceva mai devreme, deoarece ea trebuia să fie prezentă din timp, pentru îmbarcare. Ne-am despărțit pentru două ore și-am reauzit-o direct în avion:

– Doriți cafea neagră sau foarte neagră?

Am pufnit amândouă în râs și Alessia s-a aplecat către mine să-mi spună că ne vedem la escală, deoarece, între timp, Taromul își sistase cursele directe București-Beijing. Am călătorit până la Viena cu Tarom, iar în aeroport, pentru că aveam două ore la dispoziție, mi-am deschis telefonul și am sunat-o pe Alessia, care mi-a răspuns imediat. Am întrebat-o în ce direcție să o iau și dacă ne putem vedea într-o cafenea din aeroport, moment în care cineva m-a bătut ușor pe spate. Era Alessia, care încă mai vorbea la telefon cu mine.

– Eu zic să faci dreapta, că stânga împrejur ai mai făcut!... a zis ea, râzând.

– Ce spirituală ești tu, te amuzi de ameteala mea. Nu toate fetele sunt stewardese frumoase și descurcărețe ca tine!

– Lasă, că nici alte fete nu sunt fotografe și artiste gingașe și fine, ca tine!... Așa e Alessia, nu rămâne niciodată în urmă, fără răspunsuri prompte.

– Ale, nici nu am ajuns încă în China și mie mi s-au transformat picioarele în gumă de mestecat. Am senzația

chiar că am scăzut în înălțime. Am oftat. Ce bine că ești cu mine!

– Sincer, eram îngrijorată pentru tine, dar dacă mai poți să glumești, înseamnă că totul va fi bine. A fost ușor să fac schimb de tură, și-așa iubitul Denisei era morocănos că pleacă prea des de acasă; două fapte bune dintr-o lovitură. Ce zici, te fac cu un wurst vienez?... glumește Alessia, știind că eu eram vegană de trei ani de zile... sau poate un ştrudel cu mere?

Am băut o cafea împreună, mi-am scos aparatul de fotografiat și am mai făcut câteva poze unor oameni ce se îmbrățișau ca după o lungă revedere. Aeroporturile, ca și gările aveau ceva magic în ele, atâtea așteptări, atâta așteptare... Oare voi avea și eu parte de o astfel de îmbrățișare, curând? Să mă pierd în niște brațe pe care le-am așteptat atât; aș fi atât de aproape de Lună, cum nimeni nu a mai fost vreodată. Mă apropiam de Marat și nu mai aveam răbdare, timpul trecea înnebunitor de încet. Călătoria asta mi se părea că nu se mai termină. M-am uitat la ceas a mia oară de când plecasem din București.

Peste încă o oră am decolat iar, de data asta cu destinația Beijing! Capitala Chinei este destinația oficială, a mea personală, este Marat – obsesia vieții mele și acum mă îndreptam către el, sau așa speram. Trebuie să îl găsesc, trebuie să știe cât am regretat decizia luată, trebuie să mă justific cumva, altfel nu cred că voi avea liniște vreodată! Ca să îmi treacă mai repede timpul, mi-am deschis o carte de-acasă și-am început să citesc, deși n-am reușit să mă concentrez decât parțial. Am luat cu mine „Patul lui Procust” de Camil Petrescu și mă

întrebam de ce iubirile chinuitoare sunt și cele mai atrăgătoare? Ei bine, atrăgătoare sau nu, vreau să mă intoxice în fiecare dimineață în aceleași brațe, atât de mult râvnite!... Asta este concluzia mea: „Quod scripsi, scripsi!” (Ceea ce am scris, am scris!)

Alessia mi-a întrerupt șirul gândurilor venind pe locul de lângă mine:

– Ioane... toată lumea doarme...

Amândouă eram treze, deși majoritatea pasagerilor erau adormiți. Am zâmbit amândouă la vederea somno-roșilor aliniați. Gândul că poate îl voi vedea pe Marat mă ținea trează, iar Alessia era obișnuită să fie activă pe timpul zborurilor, deși acum era și ea o pasageră.

– Hmm, e mult mai bună cafeaua asta decât cea servită la Tarom, uite ce bine e să mă servească și pe mine cineva...

– Ale, uneori mă întreb ce mai avem de vorbit, având în vedere că știm totul una despre alta. Crezi că au mai rămas subiecte neacoperite?

– Uite că subiectul Marat ai avut grijă să îl tăinuiești o vreme... a zis ea cu un ton vag de reproș.

– Era prea dureros pentru mine să vorbesc despre el, fiecare Crăciun ce trece e o povară, fiecare an ce trece fără el e un an pierdut. Mă uit iar la ceas. Cât timp mai avem până ajungem în Beijing?

– Destul... avem timp să mai epuizăm subiecte neacoperite. Cum te simți gândindu-te că e posibil să-l revezi?

– Sunt foarte nervoasă și emoționată totodată, am redeschis o rană veche... uff... și drumul ăsta parcă nu se

mai sfârșește... Câtă răbdare trebuie să ai să călătorești mereu.

– Mereu este ceva nou, ultima dată am crezut că voi asista la o naștere în avion; mereu se întâmplă câte ceva surprinzător. E un privilegiu să pot să mă duc în New York la Victoria Secret, apoi în Paris pe Champs-Élysées, sau să mănânc cea mai delicioasă înghețată la Roma.

– Ce viață frumoasă ai, te invidiez în cel mai bun sens al cuvântului... i-am zis, uitându-mă la Alessia admirativ.

– Nu mă invidia, aș vrea și eu câteodată să stau acasă mai mult de câteva ore sau zile. De aceea și relațiile mele sunt relativ scurte. Cine ar accepta așa ceva? Nu pot avea o sărbătoare ca lumea, un concediu planificat. Cu ultimul iubit, am mutat Crăciunul în ianuarie ca să îl putem sărbători împreună, îți vine să crezi?

– Mai bine un Crăciun tardiv decât deloc, Ale... am zis tristă.

– Vei sărbători și tu Crăciunul cu Marat, așa simt. Cred că îl vom găsi dacă e să fie.

– Și dacă nu e să fie?

– Tot îl găsim... râde Alessia.

– Nu știu ce m-aș face fără tine!

Am mai sporovăit o vreme, iar după câteva ore, Alessia a adormit, iar eu am rămas iar cu gândurile mele.

...Au trecut cinci ani de când am fost ultima dată în Beijing, oare el cum s-a schimbat? Dacă nu-și va aminti de mine?... mi-am zis eu speriată, dar am înlăturat repede ipoteza; realist vorbind, oamenii nu se schimbă atât de mult în cinci ani de zile încât să nu-i mai recunoști. Oare de unde să îmi încep căutarea? Nu știu la ce hotel obișnuiește să se cazeze, nu îi știu numele de

familie, e ca și cum aș căuta acul în carul cu fân; m-am și găsit unde să-l pierd pe Marat, că nu vorbeam de Vatican aici, ci de unele dintre cele mai mari orașe din lume: Beijing și eventual Moscova. Am nevoie de un miracol!...

Am mai visat așa o vreme, trezindu-mă în momentul în care am auzit vocea ce ne îndemna să ne punem centurile de siguranță pentru aterizare. Asta a fost, am ajuns, în sfârșit! Beijing! Pulsul mi se accelerase până la anxietate. Am ieșit printre primele persoane din avion cu geanta în mână, nu mai aveam răbdare.

În aeroportul imens din Beijing, lumea grăbită mișuna în toate direcțiile, mânați de porniri felurite; poate că și ei se grăbeau către cineva anume, ca mine. M-am așezat pe o bancă, cu gentile lângă mine și respiram cu nesaț aerul rece și uscat al Chinei, ce îmi lipsise atât de mult.

– Ghici ce cadou am pentru tine...?!

Alessia ținea în mână inconfundabilul meu parfum Romance, același parfum pe care îl cumpărasem la primul meu drum în China și de care nu mă mai despărțisem, devenit între timp marca mea personală. Doar cinci minute o pierdusem pe Alessia într-un magazin, dar a fost suficient ca ea să îmi facă cel mai frumos cadou.

– Ce drăguț din partea ta, mulțumesc, mi-ai refăcut atmosfera de acum cinci ani! Am îmbrățișat-o pe Alessia și-apoi am desfăcut ambalajul roz pal; mi-am pulverizat puțin parfum pe încheietura mâinii, adulmecând cu nesaț mirosul care m-a purtat iar pe aripile trecutului pe care, oricum, nu-l părăsisem niciodată.

Ne-am luat bagajele de pe bandă, le-am pus într-un căruț și ne-am îndreptat către ieșire, unde erau aliniate taxiurile. Afară era foarte frig. Am intrat amândouă în taxi, iar în fața mea s-au perindat imagini cu un Beijing pregătit de sărbătoarea Anului Nou chinezesc. Am trecut cu mașina pe sub un dragon imens, cu aripi aurii, ce fâlfâiau în bătaia vântului, iar majoritatea clădirilor aveau la intrare fâșii mari, roșii, conținând diferite mesaje de prosperitate, fericire și viață lungă. Aceste fâșii ce puteau fi alcătuite din material sau coli de hârtie, erau dispuse de o parte și de alta a intrărilor în clădiri, precum și deasupra ușilor. Chinezii sunt profund superstițioși iar noi am ajuns în a treisprezecea zi a sărbătorii Anului Nou. În această zi, chinezii țineau un fel de post, bând ceai și mâncând simplu, excluzând produsele animale de orice fel, considerând că asta le va aduce mult noroc și împliniri în noul an. Ne-am cazat la același hotel ca și acum cinci ani; eu am ținut morțiș să nu schimbăm hotelul Jing Lun, care îmi trezea atâtea amintiri: Marat cu trandafiri în mână în pragul ușii, Marat ce mă aștepta fumând lângă hotel... Am intrat în hotel emoționată. În holul hotelului tronau tăvi ce conțineau mai multe feluri de fructe uscate, portocale și mandarine, în special mandarinele fiind considerate aducătoare de noroc, în tradiția chineză. Regret doar faptul că sunt îmbrăcată în haine alb cu negru; deși e combinația mea preferată, aceste culori semnifică doliu pentru chinezi, culoarea roșie fiind aceea asociată norocului. Nu am nimic roșu la mine, însă poate voi găsi mâine câteva magazine des-chise, pentru a mă îmbrăca și eu în superstiții.

După ce am terminat formalitățile de cazare, recepționarul ne-a înmănat două carduri pentru camera noastră. Eram cazate la etajul zece al hotelului, iar de cum am ajuns în cameră, Alessia, care nu era deloc obosită de drum, mi-a propus să coborâm la bar și să bem ceva înainte de culcare, deși nici nu despachetasem încă toate hainele.

Am intrat în barul de la parter și ne-am așezat la o masă de lângă fereastră. Hotelul nu era schimbat prea mult față de acum cinci ani, ceea ce mi-a creat o puternică senzație de *déjà-vu*. Afară ploua înghețat, iar stropii de ploaie se auzeau bătând insistent în ferestre. Era ceva incredibil de nostalgic în ploaia asta nocturnă ce se autoinvita înăuntru, ca o iubită nerăbdătoare. Alessia e îmbrăcată *très chic*, într-o fustă de tul alb înfioată, cu bluziță neagră și ghetete negre, ca o adevărată vedetă rock. Își prinsese părul drept într-o coadă înaltă și încă mai păstra machiajul puternic din avion. Eu aveam o rochie neagră, mulată, acompaniată de cizme lungi, fără tocuri; majoritatea ținutelor mele erau monocrome.

– Ți-e foame?... m-a întrebat Alessia, uitându-se în menu.

– Deloc, aș putea trăi doar cu cafele, parcă orice altceva mi-ar invada starea de spirit. Mâncarea e prea... pământeană, iar eu încă plutesc, nu suntem compatibile. Mă tot întreb ce ne va aduce această călătorie.

– Trebuie să mănânci ceva, măcar o salată. Mâine vom vedea ce este de făcut. Știi la ce hotel era cazat Marat data trecută?... la semnul meu de negație, Alessia a continuat:

– Atunci, ne rămâne doar restaurantul rusesc, ai spus că acolo obișnuia să cineze, nu?

– Da, deși nu îmi amintesc adresa, dar știu în schimb numele restaurantului, să sperăm că încă mai există.

– Vestea bună e că trăim în secolul informației, trebuie să îl găsim.

Un bărbat de la o masă învecinată și-a făcut apariția la masa noastră, întrebându-ne puțin timid, dacă ne poate oferi ceva de băut. Alessia se uită la mine și îi spune:

– Mulțumim pentru intenție, o apreciem, dar noi suntem cam ocupate acum.

Bărbatul s-a scuzat politicos și a revenit la masa pe care o împărțea cu un alt tip, cu pielea foarte deschisă și cu ochii albaștri, arătând ca un irlandez din reclamele ce țineau la autenticitate.

Am băut câte un pahar de vin, în timp ce Alessia îmi povestea despre ultima ei călătorie și ciugulea alune din bolul de pe masă. Cât am stat acolo, au venit lângă noi încă două însoțitoare de zbor care s-au prezentat Diana și Irina, foste colege de-ale Alessiei, care acum lucrau pentru o altă linie aeriană; mai târziu ni s-a alăturat și un pilot înalt, brunet, cu puțină barbă și cu statură athletică. M-am bucurat că puțin izolată de conversație, mă puteam adânci în gândurile mele, retrăind iar și iar trecutul, pe urmele lui Marat.

Din când în când, auzeam frânturi de conversație de la masa noastră.

– Alessia, dar voi nu aveți zboruri către Indonezia?

– Ba da, eu azi însă trebuia să fiu la Londra, dar am făcut schimb cu tipa aia roșcată, Denisa, dacă o mai știi. Apropos, cum a fost în Cipru?

– Nu mă plâng, zborurile scurte sunt cele mai plăcute. În plus, soțul meu este din ce în ce mai morocănos de câte ori îl anunț că plec. Dacă o mai țin mult în ritmul ăsta, cred că se lasă cu divorț.

– Nu se lasă, adaugă Diana, nu renunță el la o stewardesa *sexy*, cine-ar face-o, chiar dacă trăiește cu tine la fără frecvență! Alessia, încă mai e la voi supraveghetoarea aia odioasă de la *Cabin*?

– Daaa, n-am scăpat de ea, noroc că mai are puțin și cred că trece la administrație. N-are viață personală și se preocupă numai de a altora. Le-a căpiat pe fete, îi este ciudă îndeosebi pe cele mai tinere, care abia au venit în companie.

– Le-ați văzut pe stewardesele de la China Air? Dumnezeule, zici ca sunt trase la xerox, aceeași înălțime, aceeași greutate și nici la chip nu le deosebești una de alta. Îmi plac tare mult uniformele lor, sunt foarte tari, mi-ar sta și mie bine în roșu...

– Și mie îmi plac... zise pilotul. Uniformele, desigur.

– Ești incorigibil, dragă! Auziți, când mergem la cumpărături, fetelor? Nu mai am o rochie ca lumea, trebuie să mă aprovizionez. Crezi că mai sunt magazine deschise în Yabaolu?... Toate s-au dat peste cap cu sărbătorile lor...

– Da, fetelor, râde pilotul, haideți să ne luăm rochițe și farduri, poate îmi găsesc și eu pantofi roz să îi asortez la uniforma asta anostă.

– Bine, fată, hai că mergem!... îi răspunde prompt Alessia pilotului. Și toată lumea râde zgomotos. Erau un grup unit în preocupări și foarte vesel, iar Alessia se distra copios în compania lor.

După vreo două ore de stat în bar, m-am scuzat că sunt obosită și am revenit în cameră. Am adormit fixând luna ce-și făcea loc din întunericul nopții, întrezărindu-se printre jaluzele; eram pierdută în reverii, ascultând muzica ploii ce dansa în ritmuri rapide pe geamurile închise ermetic. Nu știu când a ajuns Alessia în cameră, probabil spre dimineață, căci abia atunci am reușit să adorm.

După ce m-am trezit, l-am sunat pe domnul Li-Max, vechea mea legătură din China și l-am întrebat când îi putem face o vizită directorului de fabrică, domnului Cheung. Max mi-a zis înfricoșat că așa ceva nu va fi posibil până când nu se va termina sărbătoarea Anului Nou; abia după ce trecea și festivalul lampionelor îi puteam face o vizită. Se pare că astăzi am o zi liberă.

– Alessia, ce vrei să facem astăzi? Max mi-a spus că vom merge la fabrică abia poimâine, deci? ... Îmi faci program? Dacă ți-e încă somn, mă pot duce să fotografiez așa, aiurea...

– Foarte bine, în cazul ăsta îl putem căuta pe neprețuitul tău Marat!

– Seara da, dar până atunci? E prea devreme să mergem acum la restaurantul Elephant, nu cred că ar fi acolo decât după ora nouă seara.

– Mai bine, mergem la cumpărături! Ce bine, ce bine!... exclamă fericită Alessia, bucurându-se ca un copil.

Colindăm un Mall plus alte câteva magazine mai mici, de unde-mi aleg câteva rochii; niciuna însă nu mi se pare că se ridică la înălțimea celor cinci ani de așteptare; niciuna nu este suficient de bună pentru întâlnirea cu Marat. Într-un final, obosită, m-am rezumat la cinci rochii și câteva poșete. Alessia încântată, cumpăra tot ce vedea cu ochii, abia reușind să încapă în taxi cu toate sacoșele după ea.

După-amiază revenim către hotel și luăm prânzul acolo, obosite după alergătura prin magazine. Abia așteptam să vină seara, kilometrii distanți și orele indiferente erau dușmanii mei declarați.

La ora șase plecăm amândouă către Elephant, restaurantul rusesc în care l-am întâlnit de Marat pentru prima dată. Am găsit ușor restaurantul pe internet și-am comandat un taxi din camera de hotel; tehnologia simplifica lucrurile foarte mult. I-am dat șoferului chinez adresa restaurantului scrisă pe un șervețel cu antetul hotelului Jing Lun și-am pornit emoționată către întâlnirea cu destinul. Din fericire, restaurantul încă mai era acolo, deși redecorat. De cum am intrat, câteva *flash-uri* mi-au revenit în memorie. ... aici este scena lângă care am dansat, în fața ei, același perete pictat rămas neschimbat; în locul lumânărilor, deasupra meselor se legănau candelabre ce redau aceeași atmosferă caldă pe care mi-o aminteam. Pe mijlocul fiecărei mese se afla o vază micuță cu un trandafir. Trandafirii nu puteau lipsi, mă urmăresc să se asigure că re trăiesc trecutul și că nu am uitat neasemuita lor poveste. Restaurantul nu e încă atât de aglomerat deoarece era încă devreme pentru cină. Sunt fericită,

până acum Marat era învăluit într-o ceață mistică, de năluca obsedantă, dar acum revenind în aceste locuri, știam că el e viu nu doar în inima mea; nu doar în visele mele bune.

...Acolo, lângă scenă am dansat primul și ultimul nostru dans... și tot universul se învătea în jurul nostru iar timpul se opri în privirea lui.

– Marat, dacă nu vei veni nu se va întâmpla nimic, știi? Voi continua să te caut la fel... îmi spuneam uitându-mă către ușa de la intrare; așteptând... sperând...

– Țsta este faimosul restaurant unde l-ai întâlnit! Ce bine arată și ce cochete sunt rusoaicele astea, toate îmbrăcate cu gust și aranjate! E drept că e prea mult scilipici pentru gustul meu, dar lor li se potrivește! Alessia e volubilă și privește curioasă în jur... Are aură de loc în care a început o poveste de iubire.

Întorceam mereu capul căutându-l în zadar pe Marat, între siluetele din restaurant. Nu este aici, nici el, nici Hamid. Am luat loc la masa indicată de chelner și-am comandat câte ceva de băut. Tresăream de fiecare dată când ușa restaurantului se deschidea, sperând să-i văd chipul frumos ce întârzia să apară. Au intrat pe rând pe acea ușă cupluri de ruși, un grup de cinci chinezoaice, câteva rusoaice venite și ele în grup, dar nu și Marat.

– Off, Alessia, ce tortură... Nu cred că el e în Beijing.

– Ai răbdare, Alina. Nu am venit de mult timp, mai avem câteva zile la dispoziție, chiar dacă nu este deja aici, poate va veni până plecăm noi. Haide să ne gândim la lucruri plăcute.

– Încep să cred că a fost o idee foarte proastă să vin, nu reușesc să mă concentrez la nimic și să revăd locul

ăsta... este insuportabil. Parcă mă sufoc, îmi este atât de dor de el!

– Mai așteaptă, poate va veni mai târziu, e totuși devreme; nu este încă ora cinei. Vom rămâne aici de pază până când se vor sătura chelnerii de noi, nu renunțăm. Nici nu știu ce să-mi comand de mâncare, cu Marat al tău o să mă îngraș, căci tot stând aici, îmi vin idei; și acum, de exemplu, nu mă pot hotărî între două prăjituri... da, cred că le iau pe amândouă.

– Mie nu mi-e foame. Alessia, cea mai îngrozitoare ipostază posibilă ar fi să vină și să nu mă recunoască. N-aș suporta asta...

– Asta nu se va întâmpla, nimeni nu te poate uita. Ar fi păcat să nu vină până la urmă, noi așteptându-l împopoțonate așa. Dacă nu ar fi povestea ta, aș râde de o asemenea situație ce frizează nebunia.

– Poți să râzi Alessia, poate și eu aș râde dacă mi-ar spune cineva că așteaptă același bărbat de cinci ani de zile, pe care l-a cunoscut doar trei zile la rând, doar câteva ore. Aș fi crezut că este o nebunie. Poate că eu sunt nebună deja, dar nu-mi pasă. Pentru Marat aș face orice nebunie. Oricum, el merită totul, nu am mai cunoscut un asemenea bărbat și nu cred că voi mai cunoaște altul la fel; de altfel, nici nu mă interesează să cunosc pe altcineva.

– Te cred, și-acum, dacă tot am intrat în horă, păi să jucăm. Eu îmi mai comand o ruladă cu ciocolată; o să îmi plătești abonamentul la sala de fitness, să știi; uite cât mănânc așteptându-l pe Marat, pentru tine.

– N-ai idee cât înseamnă pentru mine faptul că ai venit. Nu știu ce m-aș fi făcut stând la masa asta de patru

ore singură... Nu e prea târziu să mă apuc și eu de băut, precum rusoaicele astea...

– Acum, văzându-te pe tine în starea asta, m-am emoționat și eu; aș vrea o relație stabilă! Bine... câtă stabilitate ar avea cineva cu mine, care sunt mereu pe drumuri și niciodată nu pot să-mi fac un program decât pentru ziua respectivă? Însă, relațiile stabile nu au farmecul iubirilor neîmplinite...

– Nu e așa, Alessia. Pentru mine este o iubire împlinită, chiar dacă nu am rămas împreună, din vina mea. Mi-a oferit ceva ce nu pot uita, ceva ce nu poate fi egalat, iar asta este adevărata împlinire. Chiar dacă el poate m-a iubit doar atunci, eu îl voi iubi toată viața.

– Uff... cât s-a făcut ceasul... Mai stăm până la douăsprezece și-apoi cred că ar trebui să plecăm, dacă nu va veni până la ora aia, nu cred că va mai veni astăzi. Tu ce spui?

Am încuviințat abătută. Nu a fost seara mea norocoasă, așa că puțin după ora douăsprezece, am chemat un taxi și ne-am reîntors la hotel. Eu am rămas în cameră, iar Alessia a coborât la barul hotelului să-și revadă colegii. Mi-am dezbrăcat rochia și mi-am desprins părul... toate astea pentru nimic... am reflectat eu dezamăgită.

Voi merge în fiecare seară la restaurantul rusesc și îl voi aștepta... Știu că nu am nicio garanție că Marat ar fi în China, nici că ar reveni la restaurantul rusesc, dar ce altceva pot să fac într-un oraș atât de mare?

– Off, Denis, mă confesez eu imaginar, știu că nu este corect față de tine, dar nu pot face altfel, am încercat să fac ceea ce trebuie, dar nu îl pot uita... cât aș vrea să îți

pot spune totul, dar cum să înțelegi așa ceva? Poate că nici eu nu aș înțelege dacă ți s-ar fi întâmplat ție. Te iubesc și pe tine, însă nu mi-l pot scoate din suflet pe Marat și nici nu voi mai încerca, la ce bun?!

M-am băgat în pat și orele au trecut, fiind într-o stare ce nu era realitate, dar nici vis, până am auzit-o pe Alessia întorcându-se în cameră, către dimineață. Alessia a intrat pe vârfurile picioarelor, șoptind către mine:

– Dormi?

Am aprins lampa de lângă pat și m-am ridicat în capul oaselor.

– Nu. S-a întâmplat ceva, de ce ai expresia asta de copil în bucluc?

– Da... Alessia râde înfundat.

– Heeeiii, știu fața asta, ce năzbâtii ai făcut?

Alessia înclină capul ca un ghiocel prefăcându-se că-i pare rău, deși era clar că e ultimul sentiment pe care-l încerca.

– M-am sărutat cu tipul de aseară, pilotul...

– Vai, ce frumos!... zic eu încântată, aprobând orice avea legătură cu iubirea.

– Asta nu-i tot. M-am sărutat și cu pilotul polonez, care era la masa cealaltă.

– Off Doamne, doar nu te-ai sărutat cu amândoi în același timp.

– Nuuu, râde Alessia, pe rând! Cu Eduard m-am sărutat din plictiseală, că erau aceleași și aceleași discuții... și cu Dobry, din plăcere.

– Vai, Alessia, ce amuzantă ești! Cu tine nu poate fi omul supărat. Aproape mă enervezi că mă binedispui mereu.

Am fumat o țigară împreună și-apoi am adormit după ce ne-am urat somn ușor de vreo zece ori, că mereu mai găseam ceva de spus ce nu suferea amânare.

– Somn ușor, Alina a lui Marat... a zis pentru ultima oară Alessia.

– Somn ușor, cap pătrat... i-am răspuns.

*

A treia zi în Beijing coincidea cu ultima zi de sărbătoare, ziua marcată de lansarea a mii și mii de lampioane către cer. Plec cu Alessia către una dintre piețele tradiționale chinezești din apropiere, deoarece am poftă să cumpăr ceva și să mănânc în stradă, precum chinezii. Vreau să profit de programul lejer pentru a cunoaște mai bine această țară, pe care nu am avut timp suficient să o explorez prima dată când am ajuns aici. Ne oprim într-un centru comercial, iar de la unul dintre magazine, Alessia își cumpără, nici mai mult nici mai puțin, decât zece perechi de pantofi.

– Alessia, unde mai pui și pantofii ăștia? Ai cumpărat jumătate din Beijing și n-am venit de multe zile.

– Le fac eu loc cumva, nu pot rezista prețurilor ăstora. Ai idee cât costă aceeași pantofi în Viena sau în Paris?

– Ești expertă în negocieri, ar trebui să fii tu în locul meu și să cumperi pentru magazine.

Vânzătoarea, o chinezoaică drăguță, era încântată de Alessia și intrată în spiritul sărbătorilor, ne invită la masă, spunându-ne că locuiește într-o casă nu departe

de locul în care eram. Vorbea o engleză destul de bună pentru a ne face înțelese, deși accentul era mult prea puternic pentru a o înțelege de la primul cuvânt; dacă o ascultai mai mult de cinci minute însă, începeai să o înțelegi mai clar. Ca de obicei, și aceasta m-a confundat cu o rusoaică, fiind încântată să își demonstreze cunoștințele de rusă, pronunțând câteva fraze uzuale. M-a întrebat de ce caut rochii albe.

– Alb nu este o culoare bună pentru tine. De ce vrei rochie albă?... a întrebat chinezoaica preocupată. Era foarte amuzantă cum pronunța „zețem” în locul lui „zachem” (în limba rusă însemnând „de ce”). Doriți să veniți cu mine acasă?

Alessia era foarte încântată de propunerea ei, dându-mi un ghiont ușor:

– Ce zici? Acceptăm oferta? Să mergem cu ea, tu ai vrut să vezi adevărata Chină...

– Mi-ar plăcea foarte mult, m-am săturat de camere de hotel... i-am răspuns Alessiei în românește.

– Pe mine mă cheamă I, a spus chinezoaica, bucurată că am acceptat oferta ei prietenoasă.

– Cum adică „i”?... zise nedumerită Alessia.

– Nu „ii”, trebuie să pronunți în jos, nu așa.

– În jos?... Alessia chicotește cu noua ei prietenă, încercând niște vocalize.

– Crezi că îl cunoaște pe Marat?... o întreb pe Alessia glumind.

– Ăăă I, ai cuno... și Alessia, dându-și seama de glumă, se întoarce către mine imediat. Ha, era cât pe ce să mă păcălești!

Noua noastră prietenă a chemat o altă chinezoaică mai în vârstă să rămână la magazin în locul ei și ne-a făcut semn să o urmăm pe străduțele înguste, mărginite de căsuțe construite aproape fără spațiu între ele. Ne-am oprit în fața unei intrări înguste, decorată cu hârtie roșie, inscripționată cu caractere chinezești. Ușa de la intrare era descuiată, ceea ce m-a mirat puțin. Am intrat toate trei pe un hol văruiat în roșu strident și-apoi într-o încăpere, un soi de living în centrul căruia, la o masă joasă străjuită de canapele colorate multicolor, stăteau mai multe persoane, vorbind aprins.

– Veniți, veniți, luați loc... ne-a spus I. Să vă aduc o cană de ceai?

– Mulțumim I, ne-ar face mare plăcere, am răspuns eu.

Alessia se uita fermecată la pereții încărcăți cu evantaie de toate mărimile, cu cotoare de lemn din bambus, pictate în culori viu contrastante.

– Eu mă ocup de asta... a spus mândră I, pe unele le vând la magazin, dar este mai mult un hobby decât o ocupație... spuse ea, ca și cum s-ar fi scuzat pentru asta.

– Ce frumoase sunt toate, aș vrea să cumpăr și eu un evantai!... a zis Alessia.

– Oh nu! Îți voi dărui unul imediat!

I a revenit în cameră cu ceaiurile fierbinți turnate în cești mici și-apoi a scos dintr-un sertar niște evantaie mai mici, invitându-ne să ne alegem câte unul. Am admirat împreună acele evantaie făurite cu atâta migală, pictate manual cu păsări, ramuri de cireș, flori luxuriante și caractere chinezești necunoscute. Ne-am ales câte unul

fiecare, iar eu am tresărit la vederea unui evantai pictat cu trandafiri mici, roșii.

I a continuat prezentările și așa am aflat numele fiecărei persoane din încăpere, deși nu am reușit deloc să îi memorăm, nu toți aveau numele compuse doar dintr-un sunet. Așa am aflat că eram la o întrunire de familie; erau prezenți aici părinții lui I, sora ei, precum și bunica acesteia, o chinezoaică de o vârstă pe care nu o puteai calcula, din cauza lipsei ridurilor; doar părul alb, îmbrăcămintea, și privirea-i autoritară îi trădau o vârstă respectabilă. I semăna cu sora sa, ca două picături de apă, sau ca două picături chinezești... mi-am spus eu amuzată.

– Ale, tu o poți deosebi pe I de sora ei?... o întreb în șoaptă pe Alessia.

– Nici nu încerc, de-aia nu îi spun pe nume, de teamă să nu fac o gafă. Noroc cu kimono-urile, al lui I are nasturi portocalii, așa îmi dau seama.

Toate femeile din încăpere purtau kimono-uri roșii, închise pe gât cu bumbi împlețiți. Bunica, îndeosebi, părea desprinsă dintr-un film vechi în kimono-ul ei cu centură lată în brâu și papuci de lemn, care făcea un zgomot cadentat atunci când se mișca prin casă cu demnitate și pas apăsător.

Sora lui I, Mei, ne-a întrebat ceva în chineză, iar I ne-a tradus prompt spusele ei:

– Mei este curioasă de ce ați venit în China?... Ați venit să vedeți cum sărbătorim Anul Nou?

– Nu... este o poveste lungă, eu sunt însoțitoare de zbor la o linie aeriană și însoțitoarea personală a Alinei, glumește Alessia.

– Am venit aici, sperând să găsesc un bărbat pe care l-am întâlnit în Beijing, acum cinci ani... am zis eu.

După ce I a tradus răspunsul meu, Mei a chicotit în palme, iar bunica ce aranja un fel de colțunași într-o tavă pătrată, a zis ceva în chineză, părând contrariată.

– Bunica a spus că nu toate iubirile se termină în viața asta. Știți... noi, chinezii, suntem budiști și credem în reîncarnare... a explicat I.

Bunica a continuat să vorbească mai însuflețit decât înainte. I a lăsat-o respectuos să termine ce avea de spus și ne-a tradus iar:

– Bunica spune că iubirea trebuie căutată în noi înșine, așa a spus Buddha. Iubirea fără liniște sufletească, nu durează, se autodistruge. A mai spus că iubirea vine când trebuie, nu întârzie niciodată și nici nu o poți grăbi.

I-am mulțumit bunicii pentru cuvintele ei, cu o mică înclinare a capului. Vorbele ei mi-au răscolit gândurile, pentru că și eu credeam asta, eram mai degrabă adepta fatalismului decât a concepției potrivit căreia eram stăpânii propriului destin. Dar dacă ambele teorii erau adevărate? Dacă înainte de a veni pe pământ ne-am ales o anume traiectorie, astfel fiind atât sclavii cât și stăpânii destinului nostru?

Invitate să luăm loc la masă, am gustat pentru prima dată niște prăjituri din orez delicioase, având în loc de topping, o pastă de susan prăjită cu fistic. Pe masa încărcată se aflau tot felul de gustări, unele pe care nu reușeam să le asociez cu nimic din ceea ce cunoșteam. Bucatele erau gătite conform ultimei zi de sărbătoare, urmând tradiția chineză și explicațiile abundente ale lui I. Alessia s-a îndrăgostit subit de pachetelele de

primăvară cu legume, pe care bunica le servea cu importanță la masă, punându-le în mijlocul acesteia, ca pe un trofeu personal. Alessia a fost amuzantă pe tot parcursul mesei, încercând din greu să apuce mâncarea cu niște bețișoare lungi de lemn, cu margini rotunjite. I ne-a chestionat despre obiceiurile românești de Anul Nou, ne-a întrebat despre obiectivele noastre turistice, fiind foarte încântată de legenda lui Dracula și destul de dezamăgită când i-am spus că este mai mult o invenție a scriitorului irlandez Bram Stoker, decât o realitate românească. Am invitat-o pe I într-o vizită în România și ea ne-a răspuns serioasă, că se va gândi la propunerea noastră.

După masă am fost invitate să participăm activ la înălțarea lampioanelor zburătoare. Am ieșit afară, unde părinții lui I pregătiseră obiectele zburătoare, acestea fiind aliniat în fața noastră. Erau cu totul cinci lampioane roșii, având la bază un fel fel de dispozitiv cu făclie, ce trebuia aprins. Pe cer zburau mai multe lampioane lansate de chinezii ce sărbătoreau, o boltă în care puteai adăuga stele arzătoare după bunul tău plac. Era ceva magic în atmosfera creată și nu era nevoie să fii chinez pentru a înțelege frumusețea obiceiurilor. Am fotografiat puzderia de lampioane ce se înălțau, luând cu ele dorințe arzătoare; am immortalizat momentul lansării unui lampion de către I, surprinzându-i frumusețea delicată a chipului ei expresiv; am fotografiat-o și pe bunica, ce venea cu pași mici, aducând o tavă cu ceaiuri și prăjituri. Beijingul respira momente magice în căderea nopții.

– Să nu uitați să vă puneți o dorință, a tradus I spusele bunicii, care nu lua parte la această ceremonie, însă dădea indicații celorlalți, îmbiindu-i să mai servească prăjituri de orez.

Cu greutate, împreună cu Alessia, am reușit să lansăm și noi un lampion ce s-a înălțat ezitant către cerul înstelat, ca astru mic, luându-și locul de drept în cerul ce ardea de dorințe. Am privit lampionul ce se îndepărta din mâinile noastre, și m-am rugat pentru îndrăgostiții din toată lumea, pentru că singura lor lume este iubirea.

– Nu te mai întreb ce dorință ți-ai pus, nu?!... se întoarse Alessia cu obrajii înroșiți de frig, către mine.

– Am doar o singură dorință, este prea ușor de ghicit, măi ciupercuță... i-am spus eu, zâmbind.

– Ciupercuță ești dumneata, mai ai și căciulă cu buline... a râs Alessia. Alina, s-a făcut cam târziu, nu? Ne întoarcem la hotel? Așa am intrat în atmosfera de aici, că n-aș vrea să mai plec.

– Poți rămâne dacă mai vrei, Ale, dar eu trebuie să ajung la Elephant, știi doar... și poate... Am lăsat fraza neterminată.

În loc de răspuns, Alessia se întoarce către I și îi mulțumește pentru seara nemaipomenită, asigurând-o că nu vom uita niciodată ospitalitatea ei. Am făcut schimb de numere de telefon și de e-mailuri cu noua noastră prietenă, după care am mulțumit fiecărui membru al familiei în parte, invitându-i în România. Grijulie, bunica lui I ne-a dat un pachet în care erau orânduite mai multe prăjiturile și pachetele cu legume chinezești, ca și cum urma să plecăm la un drum istovitor și aveam nevoie de merinde. Am plecat de la căsuța în

care domnea iubirea și respectul pentru cei vârstnici și pentru tradiție.

Ajunse în taxi, am rămas o vreme tăcute, deoarece fusese, într-adevăr, o seară superbă și, gândindu-mă la asta, mi-a revenit în minte chipul ancestral al bunicii, precum și privirea sa atotcuprinzătoare, înțeleaptă. Cu toate acestea, abia așteptam să plec, pentru a fi la timp, la restaurantul rusesc Elephant, unde speram să-mi dea soarta întâlnire.

*

Nu a fost să fie... Din păcate și această seară s-a încheiat precum cea de dinainte, iar chipul lui Marat nu se regăsea în nicio prezentă din restaurantul rusesc ce clocotea de lume. Încep să-mi pierd nădejdea că îl voi mai revedea vreodată și mă gândesc cu întristare că dacă nu îl voi regăsi acum, chipul lui se va estompa și mai mult și poate cândva, cumva, voi trece pe lângă el și nici nu îl voi mai recunoaște. Se zice că există un Dumnezeu al îndrăgostiților, iar eu deși încercam să-mi păstrez în suflet speranța, mă simțeam abandonată de El. Am adormit deznădăjduită în camera de hotel, cu vise bântuite de o amintire ce nu voia să se stingă, păstrându-și intactă emoția iubirii care împlinise cinci ani, resimțiți ca cinci milenii.

În zilele următoare șederii mele în China am avut câteva întâlniri cu reprezentanții fabricii și cu domnul Max, care m-au ținut ocupată până seara târziu, când, cu

regularitate de ceasornic elvețian mă înființam la intrarea aceluiași restaurant și speram că așteptarea mea va lua sfârșit... Am învățat pe de rost repertoriul cântăreței de acolo, am învățat numele chelnerilor scrise pe ecusoane, identificam și persoanele care obișnuiau să cineze acolo... dar Marat tot nu voia să apară. Șase seri în care am așteptat răbdătoare, cu privirea mereu ațintită către ușa ce-mi refuza silueta bărbatului ce mă obseda până la limita nebuniei.

În ultima seară petrecută la Elephant, însoțită de Alessia, ospătarul m-a întrebat inocent, dar sigur pe el:

– Aceeași masă, domnișoară Alina?

Am încuviințat resemnată, oftând, iar el ne-a condus la măsuța luminată pe mijloc de o lumânare micuță, ce plutea într-un bol de apă.

– Ufff, ultima zi... oftează și Alessia, rostind cuvintele pe care le gândeam și eu.

– Trebuie să știm când să renunțăm, nu, Ale? Măine plecăm din China și, odată cu plecarea, va trebui să renunț să cred în miracole.

– Nu, să n-aud, n-am învățat menu-ul ăstora pe de rost ca tu să renunți! Păstrează-ți speranța, nu cred că viața este atât de crudă, nici eu nu vreau să mă gândesc că l-ai întâlnit degeaba, n-are cum! Alessia era categorică, în felul ei optimist de a vedea viața.

– Nici eu nu vreau să cred asta, dar, deocamdată, nu știu ce altceva pot face. Nu am un număr de telefon, nu am o adresă, nu am nici măcar numele lui de familie, Alessia. Lista cu tot ce nu am este atât de lungă, la naiba! Tot ceea ce am este ceea ce simt, probabil total de neînțeles pentru altcineva.

– Lasă-i pe alții, asta e viața ta și dacă tu alegi să-l iubești fără a-l vedea, fă-o!... a zis Alessia energică.

– Am încercat zilele astea să dau o definiție nebuniei mele, căutării mele... Se spune că doar apropierea fizică încununează iubirea, o completează... Dar eu știu că este iubire, pur și simplu știu, altfel nu aș simți totul ca și cum s-ar fi întâmplat azi. Pentru mine timpul s-a oprit acum cinci ani, când l-am văzut pe Marat.

– Lumea aruncă definiții mult prea stricte, dacă cineva iubește într-un fel, trebuie să fie o regulă universal valabilă. Noi suntem unici și fiecare iubire este unică, nimeni nu deține rețeta potrivită tuturor. Uite, eu sunt foarte fericită să călătoresc, mă simt împlinită așa, dar pentru o altă tipă care vrea rapid căsnicie, copii și să stea acasă în fiecare seară în familie, meseria mea ar fi un adevărat coșmar.

– Da... eu sunt permanent uimită că cineva ar putea avea o pasiune precum contabilitatea, cifrele, matematica... Mă înfior numai când mă gândesc. Cifrele sunt atât de reci pentru mine, orele de matematică au fost mereu o corvoadă pe timpul școlii.

– Nici eu nu sunt analitică, dar așa e, suntem diferiți unul de altul, de aceea totul e atât de interesant. Iubirea nici nu ar trebui definită, este mai mare decât orice definiție.

– Da, iubirea nu poate fi definită, se poate doar trăi. Mai știi ce ne-a spus bunica lui I?... că atunci când va fi timpul, drumurile noastre se vor întâlni iar într-un punct, atunci când mă voi alinia la acordurile iubirii. Adevărul e, Alessia, că nu știu să trăiesc fără Marat, sau nu vreau.

– Dar și când vă veți întâlni, după atâția ani, ar fi sublim! Ai uita anii de așteptare într-o secundă, sunt sigură! Dar Alina, ce te faci în privința lui Denis?

– Nu știu... Denis este atât de bun, atât de iubitor, dar nu este Marat. Uneori, vreau să îi spun că am hotărât să ne despărțim, dar cum să fac asta, Ale? Vestea ar fi ca din senin, noi nici măcar nu ne certăm, Denis nu mă înșală... Cum să pun problema despărțirii? Nu mi-e teamă să îi spun de Marat, mă crezi?!... Doar că dacă i-aș povesti despre Marat, l-aș răni inutil și asta este ceea ce nu-i pot face. Nu mi-e teamă de consecințe pentru mine, dar nu vreau să sufere Denis.

– Te înțeleg, parcă văd cum luați masa în casa voastră perfectă, iar între două feluri de mâncare gătite perfect, îi spui:

– Denis, vreau să ne despărțim, acum dă-mi te rog sarea de lângă tine! Alessia râde de nu mai poate.

– Heeei, nu mai râde de mine, e adevărat că relația noastră pare idilică, exact acest idealism mă ține prizonieră în ea. Îl iubesc pe Denis, o iubire calmă și liniștită, îi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce mi-a oferit; Denis mi-a șters din minte o copilărie cu lipsuri și nevoi. Nu pot să îi fac una ca asta, chiar nu pot.

– Tare complicată ești, Alina. Te adâncești în această situație și nu știu cum vei ieși din ea, mă îngrijorezi. Haide să schimbăm subiectul, ai camera cu tine?

– Da, de ce?

– Vreau o fotografie cu noi două, așa, pleoștite după atâta așteptare, în ultima seară în Beijing.

Nu puteam pleca din restaurantul în care ne-am văzut prima dată. Am rămas și am sperat până la ora unu

dimineața, când am plecat cu Alessia, ultimele de-acolo, dezlipindu-mă cu greu de locul în care am dansat și am iubit. Greșeala mea este că am raționalizat iubirea, în loc să o trăiesc și să o accept în viața mea ca pe un dar divin ce era. Justiția oamenilor nu există în legile inimii. Acum trebuie să trăiesc fără iubire pentru că am fost nesăbuită, și probabil că încă sunt, deoarece aceasta întârzia să apară. Marat nu a venit.

A doua zi de dimineață, ne-am făcut bagajele în grabă și ne-am îndreptat către aeroport, conduse de domnul Max. Am părăsit încă o dată un vis, cu aripile tăiate, ce sângerau în spatele meu gârbovit de regrete.

*

Avionul a aterizat pe aeroportul Otopeni la ora unsprezece ziua. Mi-am luat mașina din parcare de lângă aeroport și am condus-o acasă pe Alessia, după care am plecat către casă. Am fost întâmpinată din curte de lătratul exuberant și sonor al lui Rex, care nu s-a mai dezlipit de mine câteva ore, învârtindu-se în jurul mașinii când încercam să o parchez. Denis era încă plecat, așa că m-a întâmpinat doar femeia care făcea curățenie odată la câteva zile. Mi-am desfăcut bagajele și-am oftat, uitându-mă pe geam. Drumul făcut nu mă dusesese nicăieri, eram în același loc ca și până acum. Restul zilei mi l-am petrecut transferând fotografiile din China pe laptopul meu, modificând câteva dintre ele pe care le-am găsit

potrivite pentru expoziția pe care o pregăteam și care se apropia cu pași grăbiți.

În zilele următoare mi-am reluat programul obișnuit. Am stabilit ca expoziția să aibă loc într-o galerie de artă din Calea Victoriei, într-o sală lungă, albă, cu coloane pe mijloc, ca un foaiier grandios, de operă. Aveam multe pregătiri de făcut: publicitate, tematică, grafică, listă de invitați... Am ales în jur de o sută de fotografii, pe care le-am mărit la un studio foto și-am alergat să le caut rame potrivite ca dimensiuni și material. Am stabilit perioada în care aveam să le expun, o săptămână. Am invitat la eveniment cunoștințe și ziaști, precum și câteva personalități din zona mondenă a Bucureștiului, și nu numai. Era mai mare bătaia de cap decât am crezut inițial, dar merita; nu mizam pe partea estetică a fotografiei, eu urmăream exprimarea emoțiilor, emoțiile erau călăuza și finalul călătoriei pentru mine. Visam ca expoziția mea să oprească oamenii din cursul firesc al vieții, chiar și pentru o clipă, să îi vindece sufletește, să le readucă zâmbetul pe buze, să le readucă speranța, să le dezvăluie frumusețea acestei lumi; voiam ca fotografiile mele să stârnească întrebări, să inducă examene de conștiință; voiam ca fotografiile mele să nimerească inimi, precum un trăgător experimentat la o țintă virtuală. Cu o zi înainte de expoziție, am agățat în rame scene cuprinzând perechi de îndrăgostiți, tineri și bătrâni, îmbrățișări din aeroporturi, peisaje din diferite părți ale lumii, copii surprinși în fugă nebună, jucându-se inocenți în parc, cerul înstelat de lampioane chinezești, o solistă dintr-un restaurant rusesc ce cânta despre o iubire neîmpărtășită... Fotografiile mele vorbeau despre o viață

cum ar putea fi. Când am terminat cu aranjarea fotografiilor, m-am plimbat prin sală, uitându-mă la ele ca și cum ar fi fost prima oară.

– Sunt foarte mândru de tine!... s-a auzit o voce din spatele meu. M-am întors bucuroasă, era Denis, care venise aici direct de la aeroport.

Denis m-a îmbrățișat, învârtindu-mă de câteva ori în încăpere. Când m-a lăsat jos, l-am întrebat curioasă:

– Denis, ce părere ai de ele? Am emoții... parcă, brusc, nu mi se pare că sunt suficient de bune pentru o expoziție. Poate că exagerez și încă nu sunt pregătită pentru acest pas.

– Prostii, este foarte interesant conceptul, o să le placă la nebunie, sunt sigur. Și dacă nu vor fi atinși de fotografiile tale, înseamnă că ei au o problemă în a percepe arta, nu tu.

– Ce frumos mă încurajezi, mulțumesc, acum poți spune adevărul!... am râs eu și m-am înseninat.

– Țsta este adevărul, Alina! Hai să te destindem, gândește-te, care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla cu expoziția?

– Hmmm... să fie cutremur să se spargă tablourile, să fie incendiu să ardă fotografiile, dar cel mai rău și mai rău... să nu le pese de ele, să treacă indiferenți pe lângă ele.

– Bine, să presupunem pentru un minut că așa va fi; crezi că n-ai putea trăi cu asta?

– Știu unde vrei să ajungi, Denis, știu, și ai dreptate, pot trăi cu asta. Mulțumesc, mereu știi ce să spui și când să spui, dragul meu Denis... am zis afectuoasă. Asta, în

limbaj psihologic înseamnă „release resistance”. Dragul meu Denis... ai trecut pe acasă de când ai venit?

– Dragul de Denis trebuie să plece, am bagajele încă în mașină. Ai terminat aici? Mergem acasă sau să mâncăm pe undeva?

Am plecat de-acolo zâmbind. Seara am sunat-o pe Alessia, care mi-a răspuns entuziasmată din Africa de Sud, povestindu-mi peripețiile prin care a trecut acolo. Din păcate, nu putea ajunge în prima zi de expoziție, dar erau șanse să poată veni până la sfârșitul acesteia. Nu îmi imaginam cum ar putea Alessia să lipsească de la un eveniment important din viața mea; eram nedespărțite.

20 martie 2005.

Prima zi a expoziției a fost un adevărat succes, era exact ceea ce visasem: o recepție elegantă prin simplitatea ei, cu multe persoane cunoscute, cu personaje mondene, cu jurnaliști, cu reprezentanții unor galerii de artă și alte persoane necunoscute mie. Toate acestea pe fundal de Chopin, venind de la un pian alb, la care cânta un tânăr cu foarte mare emfază, îmbrăcat în costum negru, cu papion și floare la buzunar. Exact așa cum am vrut, muzica a completat grațios starea melancolică a invitaților, înduioșati și chiar tulburați de mesajul care și-a atins scopul. Am încercat să discut cu toată lumea, deși nu mă puteam împărți echitabil, ceea ce m-a făcut să mă simt cu adevărat specială, un sentiment plăcut și orgolios de care nu mă puteam desprinde cu totul. Am avut propuneri de colaborare pentru o revistă de modă, o agenție de voiaj, iar cineva chiar s-a oferit să mă impresarieze. Nu m-am gândit până atunci la acest

impact, putea fi o schimbare de direcție în viața mea, un hobby ce se transforma sub ochii mei într-o sursă de câștig, ceea ce m-ar fi scos de sub aripa protectoare a lui Denis, către o realitate independentă de el.

A fost prezent la expoziție și directorul unui grup de firme care mi-a lansat cea mai tentantă ofertă:

– Îți spun sincer, noi nu avem nevoie neapărat de un fotograf atât de conectat la artă, însă, compoziția și felul în care ai surprins esențialul din fiecare zonă în care ai călătorit m-au convins, așa că dacă ești interesată, putem avea mâine o discuție la o cafea. Eu, momentan, sunt cazat la hotelul Marriott și stau în oraș câteva zile. Am de gând să deschid aici încă un birou și am nevoie de oameni. Mi-ar face mare plăcere să discutăm despre o eventuală colaborare. Ce spui, domnișoară Alina?

– Vă mulțumesc pentru interes... i-am zis surprinsă, mai ales că știam câte ceva despre firmele pe care le administra. Ne auzim mâine pentru a discuta mai pe larg despre viziunea dvs. și pentru a vedea în ce măsură vă pot răspunde așteptărilor... am răspuns protocolar.

– Pe mâine... a zis acesta, plecând apoi grăbit ca și cum doar asta a avut de spus, îndeplinindu-și singurul scop pentru care venise.

Lângă mine au apărut alte persoane, interesate de fotografiile mele, sau doar de o conversație, așa că atenția mi-a fost distrasă de la prima mea ofertă de job serioasă. Denis a fost alături de mine toată seara, indicându-mi din când în când, o cunoștință de-a sa, făcând prezențările și ușurând făgașul conversației. M-am mirat pentru că Denis era mai volubil decât de obicei, dar am pus totul pe seama expoziției aducătoare de senzații neașteptate.

Multe dintre fotografiile mele au fost deja vândute, sau cel puțin promise unor persoane pe care nu le cunoșteam. După câteva ore de conversații și explicații pe marginea fotografiei, a artei și a tehnicii de fotografiere, lumea a început să se risipească. După ora zece am rămas doar eu cu Denis, care părea nerăbdător și cumva precipitat în mișcări.

– În sfârșit, am crezut că nu se mai termină!... a zis Denis.

– Da, a durat ceva, dar a fost neașteptat de frumos, atâtea laude... nu îmi mai încap în piele, o să devin o înfumurată. Nu ți-e teamă, Denis, că mă voi transforma într-o nesuferită?... am râs eu ușurată.

– Atunci, eu o să fiu soțul nesuferitei, a spus el neașteptat.

Denis a scos dintr-un buzunar al sacoului o cutiuță argintie. Abia atunci m-am trezit și-am realizat de ce fusese el atât de nervos toată seara, în timp ce mă rugam ca în cutiuță să fie niște cercei sau o brățară. Dar nu, Denis a deschis-o emoționat, iar pe catifeaua albă lucea un inel cu o piatră cubică.

– Oh, Denis!... atât am putut să îngaim.

– Știi că nu mă pricep la cuvinte, dar măcar o întrebare ca lumea cred că voi reuși să rostesc. Vrei să fii soția mea?... La bine și la rău?... a adăugat el, uitându-se în ochii mei, încercând cu acea mică ironie să mai disipeze din solemnitatea momentului.

Nu puteam spune nimic, mi-era teamă de continuarea acestui moment.

– Denis, nu știu ce să spun, m-ai surprins cu asta!

– Nu știi ce să spui în sensul că nu-ți găsești cuvintele potrivite, dar ești foarte emoționată de cerere, nu?!

– Emoționată da, e foarte frumos gestul tău, superb, orice femeie l-ar aprecia, Denis.

– Nu mă interesează orice femeie, Alina. Te întreb pe tine și numai pe tine!

Denis aștepta un răspuns și eu, în fața întrebării sale directe, am realizat ceva ce aș fi vrut să nu recunosc într-un moment ca asta.

– Îți sunt atât de recunoscătoare că îți dorești să fii cu mine...

– Dar...? Denis devine brusc îngrijorat de turnura conversației.

– Nu pot să mă căsătoresc, nu m-am gândit până acum la asta, este un angajament pe care-l iau în serios, atât de serios că nu aș vrea să fac o greșală, sau să te determin pe tine să faci una, Denis.

– Alina, ce vrei să spui? Greșală? Vorbești serios? Eu m-am gândit bine la asta, până la urmă suntem de șapte ani împreună, nu pot să cred că nu te-ai așteptat la propunerea mea!

– Ai dreptate Denis, sunt o amețită, dar trebuie să mă crezi că nu m-am gândit până acum la căsătorie. Trebuia să mă gândesc că va veni și momentul asta, îmi pare rău...

– Bine, Alina, te cred, dar nu înțeleg! Nu vrei să rămâi cu mine sau nu-ți place viața de femeie căsătorită? Credeam că vei fi fericită!

– Sunt, Denis! Sunt fericită că sunt cu o persoană așa de minunată, ești un bărbat extraordinar; sunt fericită că avem o relație admirabilă, dar acum îmi dau seama cât de oarbă am fost; nu trebuia să continui ceva căruia nu-i

vedeam și o finalitate, pentru că în acest timp ai fi putut fi cu cineva care și-ar vedea toată viața alături de tine... și în același timp sunt tristă, realizând că nu pot fi eu acea persoană...

– Doamne, tu chiar vorbești serios!!!!... Denis și-a trecut mâinile prin păr, ca o persoană care a primit un șoc neașteptat. Avea dreptate, doar eu eram vinovată de cele întâmplate.

– Nu-mi vine să cred, a continuat el, nu doar că cerea mea în căsătorie a fost respinsă, dar asta înseamnă că vrei să ne și despărțim?! Alina!

– Nu, Denis, nu! Doar că nu știu ce altceva ar trebui să se întâmple, tu ai vrea să rămâi cu o persoană care nu-ți poate oferi ceea ce îți dorești? Tu nu meriți asta! Gândește-te numai la tine.

Denis a tăcut câteva clipe, încercând să găsească un sens în aceste momente tensionate.

– Nu știu, Alina, nu mai știu nimic! Am primit poate cea mai mare lovitură din viața mea! Și tocmai de la tine, de la cine nu mă așteptam!

– Te înțeleg și ai dreptate, cred că în momentul ăsta ar trebui să te gândești doar la tine și la ceea ce îți dorești tu. Eu te iubesc foarte mult, trebuie să mă crezi, însă nu cum mă iubești tu. Pentru mine ești un iubit extraordinar, un prieten de nădejde, un frate câteodată, însă toate aceste ipostaze nu duc la ideea pe care o am despre căsătorie. Poate relației noastre îi lipsește pasiunea, poate s-a dus cu timpul, poate n-am știut să o întreținem, nu știu exact ce ingredient îi lipsește, dar știu că ceva mă reține să ajung în fața altarului. Am și eu ideile mele despre căsătorie, aș face-o într-o clipă de nebuie pentru

frumusețea momentului, dar nu așa, ca o consecință chibzuită a multor ani împreună; parcă am fi la târg.

– Vrei să spui că dacă te-aș fi cerut de soție în primele zile, ai fi acceptat?... a zis Denis, vizibil contrariat.

– Nu știu Denis, nu știu, poate...

– Asta este tot ce ai de zis?... a întrebat Denis, și fața i-a devenit brusc de nepătruns, ca atunci când avea de a face cu un partener de afaceri dificil. Atitudinea lui a devenit glacială.

Pentru că nu am răspuns, el a continuat:

– Asta este, oricum trebuie să mergem acasă, până la urmă, aveam încă aceeași casă.

– Denis, te rog, nu te purta cu mine ca și cum aș fi o străină, sunt tot eu. Haide să ne mai gândim la asta, vrei? Vom vorbi despre ceea ce simțim, nu trebuie în acest moment să luăm o decizie radicală.

– Ești o străină, Alina! Poate că mereu ai fost așa, iar eu am fost orbit în tot timpul ăsta de tine. Doamne! Denis s-a întors cu spatele la mine.

Nu știam ce să spun, Denis avea dreptate, reacția lui era perfect justificată. Mi-am luat haina și am plecat cu el către mașină. El a rămas tăcut tot restul drumului și după ce m-a condus acasă, în loc să intre pe ușă, a plecat în trombă cu mașina, lăsându-mă nedumerită în pragul casei.

Denis s-a întors către dimineață, l-am auzit pășind în casă și umblând la bar. Am vrut să mă duc să îi vorbesc, dar nu știam ce îi pot spune, poate că uneori tăcerea poate înlocui cel mai bine cuvinte oricum inutile, care nu schimbă cu nimic situația. Mă simțeam vinovată că nu i-am spus de Marat și de acea amintire care, poate, este

singurul meu impediment în fața căsătoriei, poate că dacă nu l-aș fi cunoscut pe Marat, părerea mea despre iubire, romantism și căsătorie ar fi fost alta. Dar nu a fost să fie așa, l-am cunoscut pe cel care în doar trei zile a lăsat urme de neșters în inima mea. Nu voiam să-l rănesc pe Denis, cu ce ar fi ajutat acum situația dacă l-aș împovăra cu povestea mea? Aveam nevoie amândoi să luăm niște decizii, dar speram să le luăm împreună și nu știam cum să detensionezi situația creată. Poate cer prea mult și el nu mă va ierta vreodată. Am auzit ușa de la etajul doi închi-zându-se; Denis a plecat să se culce într-un dormitor pe care nu-l foloseam.

Dimineața, m-am schimbat de haine și după ce am făcut un duș, m-am dus la bucătărie și am făcut cafeaua pentru Denis.

Bat la ușa dormitorului cu o cafea în mână, pusă pe o tavă, împreună cu o salată de fructe.

– Denis, pot intra?

După o scurtă pauză, am auzit vocea lui Denis, som-noroasă și guturală.

– Da.

Intru ezitant în cameră, îi pun cafeaua lângă pat și îl întreb cum se simte.

Denis a zâmbit amar.

– Cum ai vrea să mă simt? Neimportant? Dezamăgit? Neiubit?... Eu am crezut în tine și în viitorul nostru... Credeam că avem un viitor împreună.

– Denis, aș vrea să înțelegi că vreau să facem totul împreună, adică mă rog, aproape totul, m-am corectat eu, încurcând și mai mult situația.

– Împreună? Ce fel de împreună este asta? Eu credeam că mergem pe un drum, dar mergeam singur, când te-ai îndepărtat de mine?... Că mă înnebunește întrebarea asta! Și eu ce prost am fost, trăgeam singur la o căruță de doi, ca un năuc!

Denis s-a ridicat din pat și a plecat lângă fereastră, aprinzându-și o țigară.

– Ce propui să facem, Alina? Ce mai e de făcut, în definitiv?

– Nu știu, nu am răspunsuri, știu doar că suntem aceleași persoane, Denis! Nu suntem niște străini și în sufletul nostru știm cât de mult ținem unul la altul, doar că nu avem aceleași idei despre căsătorie.

– Nu știu ce cred eu despre căsătorie, n-am analizat asta, dar știu că aș vrea copii; credeam că ești persoana cu care voi îmbătrâni... a spus el, obidit.

Văzându-i expresia de durere pe față, am început să plâng. Aveam remușcări, Denis suferea din cauza mea, era ceea ce am încercat să evit și iată că am eșuat și aici.

– Crede-mă că nu știi cât mă învinuiesc că am ajuns în acest punct, pe care ar fi trebuit să îl prevăd, am trăit cu capul în nori, nedându-mi seama de dorințele tale și sper că vei reuși să mă ierți cândva... am spus în timp ce lacrimi fierbinți îmi curgeau pe chip.

– Nu plânge, Alina, nu suport să te văd așa. Dacă nu mai avem același drum, trebuie să învățăm să mergem acum separat, nu?

Am tăcut.

– Denis, nu aș putea sta cu tine gândindu-mă că ai putea fi cu o fată, care ar sări în sus de bucurie dacă i-ai oferi privilegiul de a fi împreună cu ea, toată viața.

Cuvintele astea... toată viața... mă sperie, știi?! Sunt cuvinte prea solemne, nu-mi place nici să le rostesc, tu știi că mie nu mi-au plăcut niciodată planurile. Eu trăiesc doar azi... și e drept, și în trecut... am zis cât pe ce să mă dau de gol... Vreau să fac ceea ce este bine pentru tine, deoarece s-a ajuns la asta din cauza mea, nu ar fi trebuit să se întâmple așa... nu ar fi trebuit!... am adăugat eu, scuturându-mi capul.

M-am dus lângă Denis și l-am îmbrățișat. Denis a acceptat brațele mele descurajate, după o oarecare ezitare.

– Alina, nu mă mai ține în brațe, nu așa! Te cred, știu că ții la mine, dar dacă trebuie să ne despărțim, trebuie să începem de undeva.

– Cum vrei, Denis, spune-mi doar ce vrei să fac și voi face... am spus tristă.

– Eu voi pleca astăzi în Cipru, pentru că am niște afaceri de încheiat și pentru că voi fi plecat o săptămână, acest răgaz ne va face bine; ne vom gândi cum vom proceda de acum înainte, a spus el, evitând o precizare.

– Bine Denis, așa vom face. Te rog, nu fi trist! Suntem tot noi, indiferent de circumstanțe...

– Aș vrea să te urăsc, îți spun sincer, orice numai nu durerea asta. Nu pot să o suport! Mă așteptam la orice, numai la asta nu. Putea să mă rănească o lume întreagă, dar tu nu, Alina!

Denis s-a întors cu spatele la mine.

– Pleacă, Alina...

Am ieșit din cameră hohotind, cu inima crucificată. Urcam cu picioarele sângerânde Golgota vinovăției. Atâta suferință pe care nu știam cum să o curm, nu pot să văd

suferința pe chipul lui Denis, aceeași suferință care sălășluia și în mine. Se spune că adevărul eliberează... oare?!

Către amiază, Denis și-a făcut bagajele și a plecat fără să-mi spună rămas-bun, fără a trece prin camera noastră. Nu mult după plecarea lui, mi-am amintit de întâlnirea ce o aveam cu directorul firmei, cel care îmi oferise oferta de job. Oferta asta, acum, mi se pare o mană cerească, deoarece Denis părea decis să ne despărțim, iar eu trebuia să am un job stabil pentru a-mi susține o eventuală viață de una singură.

M-am îmbrăcat și mi-am ascuns sub machiaj urmele ochilor umflați și iritați de lacrimi. Am plecat, după ce l-am mângâiat pe Rex, realizând brusc faptul că dacă mă despărțeam de Denis, ar fi trebuit să mă despart și de el, de viața noastră împreună, de obiceiurile noastre și de casa pe care o numeam „acasă”. Oricât de îngrozitor ar fi, îmi doream acum să fiu singură, să nu mai car responsabilitatea fericirii lui Denis. Cum aş putea să-l fac fericit pe el, când nu reuşeam să fiu fericită eu însămi? Aş fi vrut să mă retrag precum animalele când simt moartea, să înfrunt durerea de una singură, să rup lanţurile acestor convenţii şi valori în care nu mai credeam. Unde m-au adus ele? În ce hău m-am aruncat crezând că pot sfida iubirea, că o pot înlocui cu acceptare şi moralitate? Cu ce sunt de vină că m-am îndrăgostit de Marat?! Cum aş putea să îmi smulg inima din piept şi să trăiesc fără ea şi de ce aş face asta? Iubirea este vina mea?! Cum poate iubirea cea dulce şi pătimasă să fie baza suferinţei, când ea este vindecare şi renaştere? Este iubirea de vină, sau sunt eu? Nu m-am îndrăgostit ca să îl fac pe Denis să

sufere, nu am intenționat niciodată asta! De ce mă simt atât de vinovată? Ce pot să fac să nu mai sufere?

Am oprit motorul mașinii și mi-am așezat capul pe volan hohotind înăbușit.

– Oh Denis! Te iubesc, dar clipa noastră a trecut... durerea ta este durerea mea! Nu mai suport să trăiesc așa... Am rămas pe marginea drumului plângând continuu, cu gândurile rătăcite, până când mi-am auzit telefonul sunând în geantă. Directorul agenției era cel care mă apela insistent. Probabil că deja am făcut o impresie proastă și mi-am ratat și șansa de a mă angaja. Consider că sunt datoare măcar cu o explicație, așa că îmi aranjez fața în oglindă și plec mai departe, conducând furtunos până pe Calea 13 Septembrie.

Încă mă aștepta. Întâlnirea sau interviul, a durat mai bine de două ore, directorul agenției, domnul Serghei, îmi explică profilul persoanei pe care o căutau, pe cineva care are cunoștințe tehnice serioase de fotografie și care ar fi disponibilă pentru călătorii foarte dese, pe cineva care ar putea lucra singur, o persoană care se automotivează și nu are nevoie de șefi lângă ea, o persoană independentă. În timp ce îmi explica atribuțiile postului, mă întrebam dacă nu era acest job răspunsul pentru situația creată între mine și Denis. Poate că dacă aş începe să călătoresc foarte des, Denis ar avea timp să își pună ordine în gânduri și, cu timpul, să mă uite, să își găsească pe cineva cu aceleași idei de viață ca ale lui. Spunându-mi toate astea, l-am auzit pe domnul Serghei întrebându-mă, ca o concluzie a întâlnirii:

– Ce spui, domnișoară Alina? Putem conta pe tine?

Nu am mai trăgănat situația, pentru că nu mai era timpul pentru așa ceva și i-am spus decisă, ca și cum semnam o sentință și nu un contract de colaborare.

– Da, accept această ofertă și vă mulțumesc pentru ea. Voi încerca să mă ridic la înălțimea așteptărilor dumneavoastră.

Ne-am strâns mâinile scurt, și domnul Serghei mi-a indicat data la care puteam începe, notându-mi o adresă la care trebuia să ajung, pentru încheierea formalităților privind contractul meu de muncă.

Plecând de acolo, pe drum am sunat-o pe Alessia, povestindu-i toate cele întâmplate.

– Nu-mi vine să cred! Chiar v-ați despărțit? Credeam că veți rămâne totuși împreună, toată lumea vă vedea ca și cuplul perfect. Chiar vei lucra de acum înainte?... Nu pot să cred ce-mi spui!... Și un job... Ce presupune jobul tău?... Doamne, câte s-au întâmplat într-un timp așa de scurt!

– E pentru un grup de firme din domeniul turismului, dar se ocupă și de evenimente de orice fel, asta înseamnă că trebuie să fiu disponibilă pentru călătorii frecvente; astăzi pot fotografia pentru agenția lor de turism, mâine pot pleca să fotografiez nu știu ce eveniment petrecut în Paris sau o deschidere a unei case de modă, poate fi absolut orice.

– Sună interesant. Deci, vei călători poate la fel de mult ca și mine?!

– Poate, da...

– Și cu Denis ce faci?

– Denis părea decis să ne despărțim, așa sunau ultimele lui cuvinte și cine l-ar învinui, Alessia?!

– Asta înseamnă că va trebui să te muți?... a întrebat îngrijorată Alessia.

– Da, probabil că da, însă nu asta este preocuparea mea, vreau doar ca lucrurile să nu se denatureze între mine și Denis, vreau să vorbim și să luăm decizii împreună, cum i-am promis. Suntem totuși de șapte ani împreună, nu ne putem despărți într-o secundă, ca și cum am fi dușmani. Denis este plecat acum și poate că așa este mai bine.

– Draga mea, știu că tu vrei ca despărțirea să fie blândă și să nu sufere nimeni, dar mi-e teamă că așa ceva este imposibil, eu cred că veți suferi amândoi, ești sigură că asta este singura soluție?

– Da, Alessia, nu am văzut nicicând asta mai clar decât în ochii lui, când mi-a întins inelul de logodnă. Denis vrea să își așeze viața pe un făgaș previzibil, să poată conta pe cineva anume și eu nu sunt persoana potrivită pentru asta, iar tu, dintre toate persoanele, ar trebui să știi cel mai bine de ce. Denis merită să fie fericit, să aibă tot ce își dorește: familie, o soție iubitoare, copii... asta este ceea ce vrea, mi-a spus asta destul de clar. Eu îl țin pe loc, l-am ținut și până acum... off... ce oarbă am fost!

– Și cu tine cum rămâne, ce ai de gând?

– Nu știu exact ce voi face, pentru început voi accepta acest job, mă voi muta și cam atât.

– Vei continua să-l cauți pe Marat?

Am oftat.

– Nu cred că voi înceta vreodată să îl caut. O singură greșală nu voi mai face, nu îl voi mai căuta în alt bărbat, el este aparte.

– Ești sigură că nu dai cu piciorul la fericire pentru o amintire? Știi, Alina, timpul conferă trăsături ideale unei persoane, poate Marat nu este în realitate așa cum crezi tu că este. Poate că l-ai învăluit într-un nimb angelic, pentru că l-ai cunoscut prea puțin timp.

– Poate că da, însă asta este calea mea. Te rog, Alessia, nu vreau să mai vorbim despre asta. Marat este desăvârșit pentru mine și atât. Altceva nu mă interesează și nici altcineva.

– E și o parte bună în toate astea, Alina. Ce zici, vrei să ne mutăm împreună? Cred că am locuit și eu destul cu părinții, deși nu stau acasă mai mult de câteva zile la rând.

– Ale, mi-ar plăcea atât de mult! Ce mult țin la tine, draga mea!

– Abia aștept să vin, o să-mi placă la nebunie să locuim împreună!

Exact asta am și făcut. În timp ce tablourile mele erau încă expuse privitorilor, eu am început să îmi strâng din lucrurile pe care le aveam la Denis acasă. După lungi discuții la telefon cu Denis, am închiriat un apartament cu două camere în centrul Bucureștiului și m-am mutat cu totul. Alessia se va muta și ea până la sfârșitul lunii, iar eu o așteptam cu nerăbdare. Treceam zilnic pe la fosta casă în care am locuit cu Denis, pentru a-l îngriji pe Rex, până când va angaja el pe cineva care să aibă grijă de casă atâta timp cât el călătorește. Pe cineva care se poate muta permanent acolo, sau care stătea în apropiere. Mi-am mutat bagajele singură, lăcrimând ori de câte ori Rex trecea vesel pe lângă mine, îndemnându-mă la joacă. Mă simțeam dezrădăcinată complet. La ultimul meu drum,

am încuiat ușa de la intrare și am rămas jumătate de oră pe banca din grădină, fără gânduri, într-o rătăcire exhaustivă.

Noul apartament era destul de mic, dar suficient pentru mine și pentru Alessia. Oricum, sunt pregătită pentru un job care presupune multe călătorii, așa că nu mi-am permis măcar luxul de a cumpăra plante, în afară de câteva decorațiuni de plastic; de animal de companie nici nu putea fi vorba. Avea să fie casa nimănui, eu și Alessia vom fi mai mult niște musafiri temporari, cu joburile noastre solicitante, însă am depus eforturi să o mobilez confortabil.

Am primit o sumă de bani destul de mare de la noul job, pentru a-mi achiziționa echipamentele necesare realizării unor fotografii performante, așa că mi-am cumpărat lumini, umbreluțe, panouri reflectorizante, mai multe obiective și diverse accesorii Nikon. Dl Serghei mi-a și desemnat o asistentă care să mă însoțească și să mă ajute, o tipă micuță de statură și foarte isteată, care îmi mărturisise că e foarte încântată de acest job, că nu visase să aibă un job ce presupune călătorii, mai ales că și ea era singură și dornică de aventuri. Asistenta se numea Lili și eu am plăcut-o de când am văzut-o prima oară. Prima „misiune” a venit odată cu festivalul medieval organizat în fiecare an în Sighișoara, unde am făcut sute de fotografii încercând să surprind atașamentul oamenilor pentru niște vremuri apuse, ce purtau spoiala maiestuoasă a unui trecut perceput ca fiind glorios. Am immortalizat cavaleri împodobiți în dantele și fireturi, regi și regine având pe cap coroane din plastic, precum și alte personaje istorice. Am stat două zile în Sighișoara, după

care, însoțită de Lili, am plecat în Palma de Mallorca, la inaugurarea unui hotel de cinci stele.

După un drum scurt cu avionul, am aterizat în aeroportul Son Sant Joan, am luat un taxi până la hotel și m-am cazat cu Lili în camere noi cu vedere către mare. După ce am făcut un duș la repezeală și ne-am schimbat hainele, am pregătit echipamentele foto și am coborât în holul hotelului; aici avea loc recepția de inaugurare. Nu am avut timp să ne delectăm cu evenimentul în sine, pentru că eram mereu ocupate cu imortalizarea acestuia. Lili mă ajuta și ținea panoul reflectorizant sau aranja luminile în poziții optime. Seara a fost obositoare, nu doar din cauza drumului, dar și recepția a fost plictisitoare, cu mulți oameni scrobiți în costume, ce se fâțâiau important printre mesele aranjate festiv. Evenimentul începuse în momentul în care am fotografiat directorul hotelului ce tăia nelipsita panglică roșie cu foarfecele și s-a terminat după un recital al unei cântărețe spaniole de jazz. Istovite, ne-am retras în camere și a doua zi am fotografiat interiorul hotelului, sala de sport și spa-ul care era absolut fenomenal. În seara precedentă plecării, am avut timp să ne bucurăm de spa-ul din hotelul abia inaugurat, din amabilitatea directorului mulțumit de lucrările noastre.

Stăteam lungită pe treapta de ceramică din baia cu aburi, fixând tavanul, o cupolă brăzdată de zeci de luminițe, asemenea unui cer luminat nocturn. Deși stăteam pe banca de piatră, era foarte confortabil, o senzație binecuvântată de cald, o senzație de bine și întuneric relaxant, probabil asemănătoare cu plutirea copilului în pânțele mamei. Mă gândeam că nu sunt

suficient de pedepsită pentru ceea ce i-am provocat lui Denis; ar trebui să stau cu mâna întinsă pe caldarâmul rece, nu într-un spa de lux.

Lili m-a întrerupt din visare:

– Aș vrea ca toate joburile să fie așa! Ca ieri îmi căutam disperată un loc de muncă, încercând să evadez din casa în care locuiesc cu părinții, și-acum sunt tratată ca o prințesă. Tu la ce te gândești, Alina?

– N-ai vrea să știi, ne-ar distruge farmecul clipei de acum... Revedeam figura lui Denis când mi-a întins inelul și felul ingrat în care îl făcusem să sufere. Bietul Denis...

– Știu că tocmai ai terminat o relație, la asta te gândești?... insistă Lili.

– Da. Nu-ți bate capul cu mine, Lili, meriți relaxarea asta.

Lili n-a mai spus nimic, bănuind un subiect sensibil și s-a întins către un buton ce genera aroma-terapie, spațiul inundându-se de miresme de flori exotice și conifere.

– Dar tu, Lili? Ești îndrăgostită?... am întrebat-o eu curioasă.

– Nu sunt, dar mi-aș dori să fiu, mi-e dor să am fluturi în stomac și să plutesc pe nori. Însă îmi doresc o relație serioasă, simt nevoia să mă mut de unde stau acum, să mă căsătoresc și să am copii, mi-aș dori o fată și un băiat. Asta este visul meu, un vis care acum pare atât de îndepărtat... Tipii cu care m-am întâlnit în ultimul timp erau preocupați doar de ei, numai la însurătoare nu le stătea capul, dar eu știu exact ce vreau.

Auzind mărturisirea lui Lili, ce părea copia fidelă a dorințelor lui Denis, mi-a trecut prin cap ideea îndrăz-

neață de a le face cunoștință, deoarece se potriveau măcar ca traiectorie în viață. Îmi era și mie dor de Denis, de conversațiile noastre seara lângă șemineu, când el prefera să stea lungit în canapea, râsfoind oferte sau reviste de afaceri, iar eu citind cărți. Obişnuiam să stăm așa câteva ore înainte de a trece în dormitor... ciudat e că aceste momente îmi lipsesc, iar altele pe care le-am considerat atunci semnificative, nu. Ce selectivă este memoria... Nu îl mai văzusem pe Denis de două luni, vorbeam doar din când în când la telefon, iar eu lașă, preferam așa. Mi-era mult prea greu să mă confrunt cu trecutul, așteptam să treacă timpul și să atenueze șocurile emoționale. Denis nu mă învinuia de nimic și asta făcea totul mult mai dificil, aș fi vrut să strige la mine, să îmi spună că sunt o fată mincinoasă și neserioasă, aș fi preferat orice, nu acel ton blând cu care încă îmi mai vorbea, atunci când ne sunam. Avea dreptate Alessia, nu există despărțire fără ca cineva să sufere, deși aș fi preferat să fiu doar eu cea care suferă.

– Poate că la un moment dat, îți voi face cunoștință cu un bărbat special, i-am spus lui Lili, ce părea pierdută în visare; probabil că se gândea la o nuntă perfectă și la doi copii frumoși, poate ceea ce eu dădusem deoparte cu Denis, în speranța de a-l revedea pe Marat.

– Hmm, n-aș zice nu. De când am început să lucrăm împreună, n-am mai avut timp nici de ieșiri în scopuri romantice, sunt prea ocupată... a zis Lili, dându-și puțină importanță.

Nu am ajuns bine înapoi în camera de hotel, că m-a sunat chiar domnul Serghei, spunându-mi că trebuie să ajungem în Praga, unde agenția fusese angajată să se

ocupe de evenimentul organizat de mai multe ambasade, printre care și Ambasada României, iar noi eram responsabile cu immortalizarea ei, precum și cu redactarea unui comunicat de presă.

– Un bal? Cine naiba mai organizează așa ceva în timpurile astea?... a zis Lili râzând.

– Ai ocazia să fii Cenușăreasa, Lili!

– Poate îmi întâlnesc prințul acolo... Unde va fi balul?

– Tot într-un hotel, în Buddha-Bar; din câte am înțeles este localizat chiar în centru.

A doua zi de dimineață, ne-am făcut iar bagajele și-am plecat către Cehia cu primul avion care decola din Palma de Mallorca. Ca la fiecare drum, atât eu, cât și Lili, ne-am enervat la aeroport, încercând să protejăm echipamentul foto de curiozitatea și de felul grosolan în care era manipulat de către angajații aeroportului.

Ajunse în Praga, ne-am pus pe treabă și, pentru că recepția era planificată pentru ora opt seara, am plecat către centrul orașului, pentru câteva fotografii ce urmăreau să surprindă esența acestui oraș de vis, dar foarte aglomerat de turiști din toate colțurile lumii. Am fost în piața Wenceslas, fotografiind la întâmplare oameni, clădiri istorice și-apoi ne-am mutat pentru a avea câteva fotografii de pe malul Vltavei; dacă am fi plătit pentru croazieră, riscam să nu am acea claritate statică a fotografiilor pe care mi-o doream, așa că m-am mulțumit cu priveliștea ce ni se desfășura în fața ochilor. Lili mi-a fost de mare ajutor și împreună am realizat câteva fotografii de care eram foarte mândră. La un moment dat, stăteam pe bancă cu o înghețată în mână, lângă Lili, așteptând apusul, pentru a conferi pozelor acel aer magic

pe care doar soarele căzut în spatele norilor o poate da. După încă o oră, am luat un taxi și am revenit la hotel pentru a reîncărca bateriile aparatelor și pentru a schimba cardurile de memorie.

Într-o oră eram gata îmbrăcate și pregătite pentru bal. Lili, care era foarte interesată de orice recepție, s-a îmbrăcat într-o rochiță colorată primăvăratice, iar eu îmi schimbam hainele de drum cu un costum masculin negru, asortat la niște pantofi roșii ce se îmbinau plăcut cu un ruj roșu cu care mi-am întregit ținuta; parfumul Romance și eram gata...

După ce taxi-ul ne-a lăsat în fața hotelului unde avea loc balul, am luat cu greutate echipamentul din portbagaj. Eram fericită că Lili era cu mine, deoarece ea fiind atât de organizată, mă lipsea de multe griji și mă puteam dedica fotografiei în voie. După ce ne-au analizat ecusoanele, cei de la recepție ne-au condus în sala în care avea loc evenimentul, o sală ticsită de persoane care călcau atent pe mocheta roșie. Evenimentul cuprindea și o expoziție culinară; de-a lungul sălii erau standuri cu diferite mâncăruri specifice fiecărei țări reprezentate de ambasadele prezente. Bărbații, majoritatea îmbrăcați în costum, se rezemau leneș de măsuțele rotunde pe care tronau pahare de băuturi și farfurii mici cu mâncare, luate de la standurile cu pricina. În fața fiecărui stand era coadă, probabil din cauza orei, invitații veneau direct de la serviciu, neavând timp să mănânce acasă, sau să cineze în oraș.

Lili a avut timp să ciugulească din niște trufe cu ciocolată pe care le-a cules de la standul belgian cu tot soiul de prăjituri și dulciuri vegane, deși pentru asta a

trebuit să stea vreo zece minute la coadă. A urmat apoi un program cu dansatoare din Coreea, ce au dansat delicat cu gesturi scurte, îmbrăcate în kimono-uri strânse, având în mâini evantaie colorate de mătase. Mi-am reamintit de China cu încă un prilej, în timp ce fotografiam mulțimea strânsă ce admira micuțele grații. Am schimbat mai multe setări la cameră, încercând să redau fluiditatea mișcărilor acelor dansatoare, plutirea lor, modul delicat în care își etalau suav feminitatea, tipică asiaticelor. Cred că asiaticele sunt perfect conectate la sursa feminității, acele frumuseți coreene au o senzualitate aparte, o trăsătură ce lipsește europencelor datorită modului agresiv în care femeile încearcă să-și impună independența în fața bărbaților. După terminarea dansurilor, în mijlocul scenei a luat loc o violonistă și un alt tip înalt îmbrăcat în frac, ce s-a așezat în fața unui pian negru și lucios. Deoarece majoritatea invitaților terminaseră de mâncat, mulți dintre ei se pregăteau să plece.

– Ce lipsă de respect pentru clasici, i-am spus eu nemulțumită lui Lili.

– Da, păi ce le mai trebuie, au băgat în ei și-acum pleacă. Lili râde și se pregătește să mai culeagă câteva trufe belgiene.

Adevărul e că piesa muzicală aleasă era destul de complicată pentru a fermeca rapid o mulțime neobișnuită poate cu muzica mai complicată a lui Liszt. Dacă ar fi ales câteva piese mai ușoare, mai digerabile (că tot se dovediseră înfometați), momentul muzical ar fi fost mult mai reușit, mai ales că venea grav, contrastând cu veselia dansurilor coreene.

– Uite Lili, cât de mult contează organizarea unui eveniment... Uff, dă-mi și mie o trufă, am zis reflexivă.

Pentru că mulțimea deja se împrăștia, am plecat și noi către recepție, rugându-i să ne comande un taxi, care a sosit relativ repede în parcare hotelului. Am ajuns înapoi în cameră și Lili a venit la mine ajutându-mă cu sortarea pozelor și modificarea lor în diverse programe ce le aveam stocate în laptop. Am trimis câteva e-mailuri și m-am culcat târziu, după ora douăsprezece noaptea, prea obosită să mai reflectez la ritmul trepidant de viață cu care începeam să mă obișnuiesc.

*

Am revenit în București în luna iulie, când căldura emanată în valuri se ridica din asfaltul moleșit. Mirosea a cauciuc încins și a ciment, asta a fost prima senzație care m-a izbit atunci când am ieșit din aeroport; eram bucuroasă că am revenit, după trei luni de absență. Am ajuns acasă și-am privit uimită teancul de facturi din cutia poștală; deși aveam o înțelegere cu proprietarul apartamentului, să se ocupe el de asta în lipsa mea și a Alessiei, se pare că și acesta fusese prins cu treburi. Intrată în casă, am deschis rapid geamurile, încercând să gonesc mirosul de aer stătut. Toate erau exact așa cum le lăsasem, hainele încă erau puse în pat, pentru că în graba mea n-am mai avut timp să le pun la locul lor; când am vrut să dau drumul robinetului de la baie, am auzit un zgomot șuierător ce m-a speriat pe moment; am așteptat

câteva minute curgerea apei de culoarea cuprului, până când s-a limpezit. Era un aer neprimitor, ce m-am grăbit să-l sting, ștergând praful de pe mobilă și împrăștiind casa cu miresme de lăcrămioare dintr-un tub cu pulverizator. După ce m-am odihnit câteva ore, m-am îmbrăcat și-am ieșit să mă plimb puțin prin oraș, nostalgică. Mi-am amintit că Denis îmi trimisese un mesaj acum două săptămâni, spunându-mi să-i dau un semn când vin în București, deoarece voia să vorbească cu mine; așa că, uitând că sunt doar un musafir ce-ar trebui să-și anunțe prezența, am luat un taxi până la fosta mea casă.

Este deja seară și îl zăresc pe Rex printre plantele înalte din grădină, iar el, simțindu-mi prezența de cealaltă parte a porții, începe să latre voios. Din cauza zgomotului produs, s-a aprins o lumină în verandă și o siluetă a deschis ușa, venind către poartă.

– Bună seara, mi-a zis o voce subțirică, dezvăluind o tipă slăbuță și brunetă. Dvs. sunteți...?

O, Doamne, asta voia să-mi spună Denis, se mutase împreună cu cineva! Ce nesăbuită sunt!

– Bună seara, e doar o greșeală, căutam alt număr... am bâiguit eu și-am plecat repede din fața tipei nedumerite, înainte să mai apuce să mă întrebe ceva.

Nu știu de ce eram atât de șocată, până la urmă era de așteptat ca Denis să fie cu altcineva, chiar eu îl sfătuisem asta, dar cu toate acestea nu m-am putut abține să nu mă simt oarecum trădată. Ce ciudat... altcineva deschidea acum ușa casei, altcineva stătea pe canapea alături de Denis, altcineva se juca acum cu Rex, eu nu mai existam, eram doar o umbră a trecutului și mă simțeam ca o

umbră. Un trecut pe care am crezut că Denis îl va părăsi mai greu decât a făcut-o, dar cine eram eu să îi judec faptele? Pentru prima dată de la despărțire, mi-am reamintit cu alte sentimente, vorbele Alessiei:

„Ești sigură că nu ți-ai aruncat fericirea la gunoi pentru o amintire? Ești sigură că nu ții cu tot dinadinsul să fii nefericită?”

Eram fericită pentru Denis că își recupera timpul pierdut cu mine, însă imaginea cu acea fată frumoasă din pragul casei mă deusola, mi-a amintit brutal de faptul că eu nu mai aveam loc în viața lui. Eram o femeie singură și nicicând n-am simțit singurătatea amară, mai mult ca în clipa asta. Încă mai auzeam lătratul nedumerit al lui Rex și asta îmi strângea inima, aș fi vrut atât de mult să mă pot juca cu el ca altădată, să îi mângâi capul credincios, să alergăm în parcul din apropiere, toate astea nu vor mai exista niciodată. Iar niciodată, nu este un simplu cuvânt, este noua mea realitate. Altă femeie va face asta, altă femeie doarme în patul meu, altă femeie îl sărută pe Denis, altă femeie face o cafea fără zahăr pentru Denis, o altă femeie va accepta să fie soția lui. Eu sunt femeia trecutului, cea căreia îi place să pășească pe sticle sparte, cea care iubește durerea. Prin venele mele curge o iubire din trecut, iar eu pot fi doar trecut pentru Denis, niciodată viitor.

Am mers vreo trei ore pe jos, cu gândurile aiurea, deși afară se întunecase de-a binelea, până când mi-am amintit unde sunt, și-am chemat un alt taxi care să mă ducă acasă, unde nu mă aștepta nimeni. Ce conștientizare dureroasă!

Am intrat în casa goală, mai pustie decât deșertul în care soarele ucidea orice formă de viață. Casa era reflec-tarea mea, o casă nelocuită, dornică de râsete și veselie. Mă gândesc iar la Marat, mereu Marat... Vocile din capul meu mă înnebuneau, în timp ce încercam să nu mă las copleșită de disperare:

- Cum vei face asta, Alina?
- Nu știu.
- Ce te face să crezi că îl vei reîntâlni?... insistau ele.
- Nimic, în afara a ceea ce simt.
- Alina, vei rămâne toată viața singură!... suna verdictul sumbru.
- Ba nu, Marat e în mine, nu a fost nicicând în altă parte.

– Biată nesăbuită... a sunat profeția lor.

Pentru a-mi îndepărta gândurile lugubre, toată seara am prelucrat fotografiile făcute, trimițându-le agenției. În timp ce le prelucram am realizat că nu aveam de ce să mă plâng, puteam să fac o diferență în lume, ceea ce vedeam prin ochiul camerei de fotografiat ajungea și la ceilalți, era o formă de artă, era lumea văzută prin prisma mea. Am lăsat deoparte câteva fotografii, ce le strângeam pentru o altă expoziție, în cazul în care circumstanțele se vor dovedi favorabile. Fotografiile îmi vorbeau ca niște prietene, despre iubire, despre lipsa ei, despre voluptate, răzvrătire, despre rătăcire și sfidare. Fotografiile erau vii.

Telefonul sună insistent și mă trezește din preocupa-ri. Alessia.

– Hei! de când nu ne-am auzit! Ghici, cine vine mâine?!

– De când te aștept! Nu mai știu nimic de tine, trebuie neapărat să-mi spui ce-ai mai făcut!

– Călătorii, călătorii, ca și tine, de altfel; cum am ajuns așa noi două pe drumuri?!

– Nomada mea dragă... să nu-mi spui că regreti!... tocmai când eu am început să mă bucur de ele. Ce bine că vii acasă, am atâtea să îți spun, Alessia! Vrei să vin să te iau de la aeroport?

– Voi veni cu o colegă, stai liniștită, dar să îmi spui dacă ești acasă pe la ora șase, că iar nu-mi găsesc cheia.

A doua zi, Alessia a apărut cu o expresie triumfătoare în pragul casei. A venit înarmată cu o sticlă de Martini și țigări, să se asorteze cu conversațiile noastre lungi.

– Uite ce am adus!!! Îmi fac un duș și aștept noutățile!

Alessia a plecat în baie și a revenit după jumătate de oră, îmbrăcată în pijamale cu ursuleți.

– Ale, tu așa de sexy ai plecat în cameră la pilotul ăla?

Alessia râde să se prăpădească și apoi redevine brusc serioasă.

– Nu, în niciun caz, pijamalele astea sunt noi. Când am fost la ei, le aveam pe alea cu buline și panglici.

– Vai, Alessia, moartea pasiunii!

I-am povestit apoi Alessiei cum am ajuns în fața casei lui Denis și cum m-a întâmpinat noua lui prietenă, cu mai mult umor decât resimțisem în seara precedentă.

– Și?! Ce ai simțit? Ai început să regreti decizia luată?

– Nu am cum să regret asta. Tocmai faptul că Denis e cu altcineva îmi demonstrează mie că așa trebuie să fie, nu mă gândesc atât de mult la mine acum, pentru că mă simt vinovată, chiar dacă poate nu sunt. Mă bucur că a

mers mai departe și sper să fim prieteni, atât de prieteni, încât să primesc, într-o zi, o invitație la nuntă și să-l văd fericit. Sper doar că e conștient de persoana care vine odată cu actul de mariaj, și nu va fi orbit doar de dorințele sale. Mi-e teamă să nu dorească prea mult însurătoarea, încât să nu mai conteze dacă e chiar femeia potrivită. Eram sinceră în ceea ce spuneam.

– Hmm și arăta bine înlocuitoarea ta?... se amuză Alessia.

– Da, e foarte drăguță. Am văzut-o doar un minut, că am fugit ca un iepure speriat. Eram surprinsă și nu am știut cum să reacționez.

– În fine, să fie sănătoși amândoi. Ia spune, unde ai fost plecată în ultimul timp?

– Am început cu Palma de Mallorca, Praga, Istanbul, Roma, Ljubljana, Grasse... pfiii, nici nu mai știu... am înțeles că urmează Nisa în curând, încă nu știu exact când e plecarea, trebuie să mă sune de la agenție. Tu? Ce inimi ai frânt și pe unde?

– Dacă mă crezi, nici nu mai știu, pe Lună încă nu m-au trimis, dar să nu le dau idei, imediat dă ordin șeful să se construiască acolo un hangar. Cât despre inimi, sunt greu de frânt, în ziua de azi nimeni nu-și mai pune inima pe tavă... da, știu, Marat al tău este excepția, nu mă mir că ai rămas așa de blocată în trecut. Păi da, ieșeam cu pilotul ăla din Bacău, am avut câteva zboruri împreună, însă din câte am înțeles, juca la două porți. Asta din câte știu eu, posibil să nu fi aflat tot. Săptămâna trecută am fost la Londra și m-am lăsat cucerită de un manager de vânzări de la British Airways, blond și drăguț în uniformă, arăta ca un prinț din povești, căruia i-a fugit calul

de sub șa. Este sfios ca o fată mare, dar tare îmi place de el!

Am zâmbit, Alessia mă înveselea întotdeauna, felul ei sincer de a fi, trăirile ei impetuoase mă încântau, Alessia are substanță, nu este femeia pe care s-o pui într-un colț și s-o găsești tot acolo. Un zâmbet perfect de stewardesă îi lumina mereu chipul, un zâmbet anume de femeie puternică și sigură pe ea, vulnerabilă doar din cauza pasiunii ce o stăpânea, o pasiune care era tot alegerea ei și tocmai de aceea era atât de puternică. Alessia nu se teme de nimic, poate doar de plictiseală; mintea ei neobosită căuta tot felul de situații inedite și plăceri noi.

– Spune, Ale, ți-e teamă de lipsa iubirii? Te gândești vreodată că poate nu o vom găsi și ne vom resemna, îngroșând lungul șir al conformiștilor? Ar fi trist, nu?... îmi urmăream eu firul gândurilor, preocupată.

– Nu cred că asta este o posibilitate, cum să rateze Cupidon două fete frumoase și istețe?

– Off... cred că este în vacanță... și, mai bine că e, încă nu-mi revin de la săgeata ce mi-a trimis-o în Beijing.

Alessia râde.

– Haide să bem un pahar de vin în cinstea iubirii și pentru reunirea a două prietene nedespărțite!

– Pentru iubire!

După toastul acesta au mai urmat încă două: pentru prietenie și pentru viața trăită la înălțimi halucinante. Ne bucuram că eram iar împreună, în cele mai intime confesiuni, pe care doar femeile le pot simți în dulceața și sensibilitatea trăirilor lor.

Septembrie 2007 (șapte ani mai târziu după prima călătorie în Beijing)

Lili era deja în fața aeroportului, în timp ce eu îmi scoteam bagajele din taxi, pregătită pentru o nouă călătorie.

– Nu pot să cred că mergem în Tokyo! Mi-am sunat astăzi toate cunoștințele, nu mai am cui să-i spun ce fericită sunt că plecăm în Tokyooooo! Lili era clar entuziasmată de noua însărcinare. Aveam amândouă bilete de avion către Tokyo, cu escală în Moscova, asta era marea mea problemă. Moscova însemna Marat pentru că el locuia acolo, iar Moscova fără a-l vedea pe Marat era insuportabilă. Orice aș face, re trăiesc aceleași clipe de neuitat, același carusel care se învâрте în cerc, din care nu vreau să ies din cauza frumuseții sale ireale. O frumusețe care mă ține prinsă într-un trecut pe care vreau să-l re trăiesc, indiferent de ceea voi sacrifica în drum. Voi plăti tribut iubirii atât cât va fi nevoie și voi continua să îl iubesc toată viața. Au trecut șapte ani de când l-am văzut ultima dată pe Marat.

Șapte ani fără el și, totuși, iubirea lui mă trezea în fiecare dimineată. Șapte ani, 2462 de zile fără Marat.

Eram deja obișnuite cu aeroporturile, iar senzația de familiaritate mi-a adus un confort liniștitor, deși peste puțin timp vom ateriza în Moscova și sufletu-mi va fi răvășit încă o dată.

– Lili, unde sunt cardurile de memorie, le-ai luat?

– Da, sunt la mine în geanta de mână, n-am uitat nimic, așa cred...

– Sunt agitată, Lili, nu mă băga în seamă.

Lili se uită bănuitor la mine.

– Drumurile lungi mă obosesc, dau eu o explicație la întâmplare.

– Și eu sunt obosită, toată noaptea am petrecut la ziua unei prietene, voi dormi tot drumul.

– Aș vrea și eu să pot dormi, Lili... am zis ca pentru mine.

Ajunse în avion, ne-am așezat pe rândul din partea dreaptă, lângă geam. Mereu mă așezam lângă geam, unde puteam privi în voie norii. În partea stângă un cuplu de japonezi, probabil, se țineau de mână, iar ea își lăsase capul pe umărul lui, într-un gest duios, ca și cum ar fi căutat protecție. El era îmbrăcat în costum gri, ca după o întâlnire de afaceri, având chiar o cravată subțire; ea contrasta cu el, fiind acoperită cu un fel de manta din mătase albastră, care se închidea la gât într-o broșă de plastic, albă, reprezentând un cap de gheișă. Ea avea părul lung și drept, răsfirat lejer pe umeri, încadrându-i ca un voal fața mică de păpușă. Împreună, erau ca un tablou nefiresc de aproape de perfecțiune, acea perfecțiune a iubirii împlinite și împărtășite. Oare știu ei cât sunt de norocoși că Dumnezeu îndrăgostiților le-a surâs? Același Dumnezeu care mie mi-a întors spatele, căruia încă îi vorbeam despre speranțele mele.

– Cu ce doriți să vă servesc?... m-a întrerupt însoțitoarea de zbor din contemplarea celor doi. Probabil era a doua oară când mă întreba, judecând după calmul înghețat pe care-l afișa. Mă scuz și îmi iau un ceai

fierbinte de iasomie, pe care-l beau cu sorbituri încete, calculând timpul rămas până în aeroportul din Moscova. Lili a adormit lângă mine, iar în mâna ei ce atârna lângă scaun, încă mai era telefonul ei roz.

De ce nu poți cumpăra iubirea? Putem cumpăra atâtea lucruri, de ce iubirea se încapățânează în aroganța sa superioară, ostentativă, să fie un ideal îndepărtat, ce râde de bieții muritori ce o adoră? Oare dacă aș putea cumpăra iubire, cât ar costa o astfel de iubire distrugătoare, ca a mea? Aș putea renunța chiar acum la ea, dar ce-aș fi eu fără ea? Iubirea pentru Marat mi-a înălțat sufletul și oricâtă durere ar aduce cu ea, îi eram recunoscătoare. Nu îmi pot omori singură umbra și nu mă pot resemna, nu pot începe o altă iubire, pentru că nu o pot uita pe cea care mi-a fost hărăzită. Cum aș putea să trăiesc o viață de femeie căsătorită ziua, iar în fiecare noapte să-mi plâng speranțele înlănțuite, visând chipul unui bărbat cu ochi negri de noapte fără lună? Cum să mă mint într-atât? Trăiesc cu o speranță ce se estompează în fiecare zi; poate că voi muri de dor, dar nu voi muri în minciună, iar dacă viața asta nu mi-l va aduce, îl voi căuta în alta și în alta. Poate că voi îmbătrâni într-o iarnă lungă cât alții într-o viață.

– Voi îmbătrâni pentru că tu nu ești aici, Marat, nu ești aici... Poate că nu am stat împreună nici măcar 3 ore întregi, 180 de minute legate, atâtea minute mi-ai dăruit tu și a fost destul cât să nu mai uit, că tu nu ești aici, acum... Poate că am început să-mi pierd mințile, poate că o există un timp pe care-l avem, să uităm o iubire și eu am încălcat regula nescrisă... Poate că oamenii nu sunt făcuți să trăiască mult timp strângând în ei secrete.

Doamne, cum au trecut orele... am auzit vocea pilotului care ne anunța că vom ateriza pe aeroportul din Moscova. Am trezit-o pe Lili, care, buimacă, și-a prins centura de siguranță.

– Cât de bine am dormit!... a căscat ea somnoroasă. Moscova, deja?

– Da, Lili, Moscova...

Ne-am dat jos gentile și-am coborât în șir indian din avion. Pe scări am inhalat puternic aerul Rusiei, care mi-l ascundea pe Marat, undeva, într-o casă oarecare. Aeroportul părea imens, iar eu priveam nedumerită frumusețile blonde care circulau în toate direcțiile. Nu era un mit, rusoaicele sunt niște femei incredibil de frumoase; chiar și când nu aveau trăsături foarte armonioase, un aer senzual, ademenitor, le însoțea ca o umbră. Stilul lor de a se îmbrăca e diferit de al românelor. O cochetărie de felină le completa ținuta mândră, ca și cum fiecare dintre ele purta responsabilitatea ce venea odată cu reputația lor faimoasă, „noblesse oblige”. Poate cineva din acest aeroport îl știa pe Marat, poate l-a întâlnit întâmplător, poate cineva l-a iubit, poate cineva l-a pierdut, așa cum l-am pierdut și eu.

– Uite cafeneaua aceea, cu siglă roșie, vrei să stăm acolo? Ce scrie? De ce scrie în alfabetul chirilic, că doar suntem în aeroport?!... zise Lili.

– Se numește „*Déjà-vu*”... asta scrie, Lili.

– Pare predestinată, atunci, să mergem, a zis Lili iuțind pași într-acolo. Am stat în cafenea aproape o oră, după care am intrat în câteva Duty Free-uri, de unde mi-am cumpărat iar parfumul Romance, deși mai aveam

două sticlute, mi-era o teamă irațională să nu îl scoată de pe piață și eu să nu-l mai pot asocia cu momentul întâlnirii cu Marat.

– Mereu cumperi parfumul ăsta, Alina, nu te-ai plictisit de el?

– Nu, Lili, îți voi spune cândva povestea acestui parfum...

– Parfumurile au povestea lor?... se amuză Lili.

– Nu toate, dar acesta își merită numele, parfumul ăsta, combinația asta unică de trandafiri, citrice, mosc și violete, știe povestea iubirii mele.

– Am observat că de multe ori cazi pe gânduri și când revii, este ca și cum ai fi o altă persoană, uneori pari tristă că ți-am întrerupt gândurile. Suferi?

– Nu, Lili, sunt fericită că am cunoscut o iubire de nedescris în cuvinte, o iubire căreia niciun compozitor nu i-ar putea reda în note armonia.

– Vrei să îmi spui mai multe despre asta?

– Uneori aș vrea să povestesc, alteori mi-e teamă că vorbind despre ea, ar ieși din mine ca într-o exorcizare și aș rămâne fără ea. Știu că par o femeie cu mințile rătăcite. Am zâmbit ca și cum glumeam, deși nu era așa.

– Nu, nu ai mințile rătăcite, am știut de prima dată când am văzut portofoliul cu fotografiile tale că emoția transpusă în imaginile pe care le-ai surprins vorbesc despre o poveste pe care ai trăit-o și care ți-a schimbat percepția asupra lumii; poate că fără ea nu ai putea fotografia așa. Îmi aduc aminte clipa în care am privit fotografiile tale, era ca și cum aș fi deschis ochii pentru prima oară, ca un copil surprins de frumusețea lumii.

– Mulțumesc, Lili, nimeni nu a vorbit așa despre fotografiile mele.

Am strâns mâinile mici ale lui Lili în ale mele și le-am simțit căldura pe care doar mâinile unei prietene o pot avea.

Peste încă o oră, am făcut iar *check-in-ul* și ne-am îndreptat către autocarul care făcea transferul până la avion. M-am oprit câteva clipe și m-am uitat în spatele meu; lăsam în urmă un oraș peste care domnea noaptea, care-mi vorbea despre Marat și pe care părea că îl părăsesc încă o dată, deși eram pentru prima dată în Moscova. Aș vrea să strig lumii despre mine și despre Marat, să știe toți că noi am rescris povestea iubirii, să plâng ca un copil răsfățat care știe că doar așa poate primi ce își dorește, un plânset în care obida se amesteca cu speranța.

– Alina, trebuie să urcăm, grăbește-te!... mă strigă Lili tare, pe fundalul zgomotului produs de motoarele avionului care tocmai decola de lângă al nostru. Tokyo, venim!...

Am urcat șovăielnic, simțind că și în Moscova mi-a rămas o parte din suflet, ce putere mă propulsa înainte, când simțeam că mă pierd în atâtea locuri care-mi aminteau de el? De unde aveam atâta putere să continui să trăiesc, atâtea speranțe de cărat cu mine?

Am decolat iar.

– La revedere Moscova, salut Tokyo!...

Lili era transfigurată de entuziasm.

– Poate voi găsi un japonez drăguț, care să fie numai al meu! Ți-am spus că am sărbătorit cu o noapte înainte, era și petrecerea burlăcițelor, am în anturaj o tipă care a

rămas însărcinată numai după o lună de întâlniri cu un tip, om de afaceri, din câte am înțeles. Îți dai seama că a fost un gest gândit și acum a dat petrecerea asta înainte de nuntă...

– Nu e o noutate, Lili, mentalitatea asta burgheză, parvenită, este un fenomen destul de întâlnit. Tipele astea nu cred că se pot descurca singure în viață, de unde și atâta disperare de a se agăța de cineva, deși mi-e teamă că un viitor construit pe disperare, nu este unul prea luminos. Am învățat și eu destul de dureros despre intenția cu care pornești un lucru și efectul ei covârșitor în timp, despre minciuni și despre orgoliu... În relația mea precedentă am ascuns anumite lucruri, care s-au întors către mine înzecit. Eu nu am stat cu Denis pentru avantaje și nici pentru conveniențe, l-am iubit, dar nu ar fi trebuit să îi ascund nimic. Nu ar fi trebuit să duc responsabilitatea fericirii lui, asta a fost lecția mea. Toate relațiile ne învață ceva. Ceea ce nu am înțeles eu atunci, e că nu există responsabilitate într-o relație de iubire, că dacă se ajunge la responsabilitate, înseamnă că este sacrificiu, iar iubirea nu presupune sacrificii.

– Alina, eviți să spui ceva concret, așa faci ori de câte vorbim despre iubire. Eu nu sunt în pericol să mă agăț de un tip, nici măcar nu am vise prea mari, ale mele sunt comune dar cu mult farmec: o casă micuță, lângă București, cu grădină, unde să îmi cresc o fetiță cu bucle cârlionțate. O văd cu ochii minții, în rochiță plisată, cățărându-se într-un cireș și trimițându-mi bezele dintre ramurile înfrunzite. Vreau să mă trezesc dimineața și să văd în oglindă un alt chip decât al meu, un chip frumos

care să mă sărute și să-mi spună că pentru el, sunt de neînlocuit...

– E foarte frumos visul tău Lili, aș fi foarte fericită să vin într-o zi la tine cu camera și să surprind aceste momente bucolice.

– Nu-mi imaginez altfel, știu că lucrăm împreună, dar eu sper că suntem și prietene, mi-ai plăcut de prima dată.

– Suntem prietene, Lili, trebuie să îți fac cunoștință și cu Alessia, o foarte bună prietenă a mea, din păcate, foarte des plecată.

– Unde lucrează?

– În fiecare zi în altă parte, este stewardesă.

– Ce frumos! Visam la asta când eram mică. Dar lasă, că și noi mergem la Tokyo!... concluzionă Lili, mâncând încântată o brioadă. Alina, nouă ore de zbor, o să mă plictisesc și de mine însămi, cred că voi încerca să dorm iar. Nici reviste nu am la mine...

Atmosfera din avion e foarte primitoare, stewardesele foarte fine și delicate, aduceau diverse cataloage, printre cărucioarele cu băuturi și mâncare. Cuplul fermecător de japonezi de lângă noi vorbea foarte animat, fără ca eu să înțeleg un cuvânt din ceea ce spuneau. Era foarte interesant că ei păreau să fie și prieteni, nu doar iubiți, și asta se vedea clar din atitudinea cu care-și vorbeau unul altuia.

– Martini alb, vă rog!... am comandat eu, simțind nevoia să mă pregătesc pentru un zbor atât de lung. Speram să pot dormi și eu lângă Lili, care adormea oriunde apuca, fără probleme. Era ca un copil fericit, fără probleme de conștiință, de aceea avea acel somn liniștit. În privința asta, mă simțeam departe de Lili, visele mele

erau tulburi, alergau în ele fantasmе ce-mi tulburau somnul.

Stewardesa a revenit cu un pahar de Martini cu o măslină verde ce plutea nesigur în lichidul transparent, din cauza micilor turbulențe ale zborului. Martini... Marat... mintea mea face iar analogii nebune, poate că nu trebuie să beau deloc ceva ce îmi amplifică efuziunile emoționale. M-am lăsat moale în scaunele albastre și confortabile, savurându-mi băutura ce mă propulsa la înălțimi mai mari decât cele la care zburam. Am luat o revistă și am început să îi răsfoiesc paginile, fără a mă putea concentra la ceea ce era scris în articole. Am citit câteva informații despre Japonia, despre localurile din Tokyo – mă interesau doar cele vegane, locurile de vizitat și despre obiceiurile niponilor. Pentru că m-am plictisit de revistă rapid, mi-am deschis laptopul și am început să prelucrez unele fotografii. Mergeam la Tokyo, deoarece agenția la care lucram încheiase un contract și trebuia să le furnizăm imagini de la *Tokyo Fashion Week*, un eveniment mult așteptat, ce reunea creatori de modă din toată lumea. Nu e chiar segmentul de piață pe care activez eu, și a trebuit să mă documentez câteva săptămâni înainte, dar cred că totul va fi în regulă până la urmă. Am vizionat nici mai mult, nici mai puțin de trei filme, până când am ajuns pe aeroportul din Tokyo. Însoțitorii de zbor ne-au adus formularele de completat înainte de a ateriza, probabil din cauza aglomerației din aeroport.

Când am ajuns pe aeroportul din Tokyo, Narita, se făcuse deja ora prânzului. Cred că e de departe cel mai aglomerat și cel mai futurist aeroport văzut de mine

vreodată. Ne-am orientat cu greu, întrebând mai multe persoane cum putem ajunge la trenurile ce făceau legătura dintre aeroport și centrul orașului Tokyo, care se află la aproximativ șaiszeci de kilometri distanță.

– Alina, cum se numește hotelul nostru?

– Tokyo Trip, stai să mai verific o dată adresa. Cred că mai avem de mers o stație și apoi o să luăm un taxi, nu risc nimic în aglomerația asta.

– Pfii, nu încercăm și noi un Love Hotel?... râde Lili.

– Poate îl încerci, dacă îți găsești japonezul ăla care să fie numai al tău... am zis eu către Lili, care se chinuia să-și țină toate gențile lângă ea. După o adevărată peripeție pentru a găsi hotelul unde eram cazate, am reușit să vorbesc și cu doamna Cristina, cea care reprezenta delegația română în Tokyo, facilitând traducerile și ajutându-ne cu acomodarea. Dânsa ne-a trimis programul prin e-mail, cu toate datele de care aveam nevoie pentru a intra în atmosfera festivă a modei. Lili era în culmea fericirii, era așa de fericită că nu se mai putea organiza atât de bine, precum o făcea mereu.

– Lili, asta e a treia oară când îmi trimiți e-mailul ăsta... i-am zis ridicându-mi ochii din laptop.

– Vaaai, nu mi-am dat seama. La ce oră plecăm mâine către *event*?

– La ora cinci, Lili, este seara! Mai este destul timp până atunci.

– Nu mai am răbdare, sunt atât de multe de văzut. Mergem să mâncăm undeva? Poate vizităm și noi Palatul Imperial, sau măcar să rătăcim pe străzi, să percepem adevăratul Tokyo.

– Aș vrea Lili, dar am multă treabă până mâine, mă gândesc să comand ceva în cameră, asta îmi va permite să muncesc în același timp. Dar tu te poți duce, numai să nu-ți fie urât singură, sau să te rătăcești.

– Atunci plec într-o scurtă plimbare, dacă nu te deranjează. Nu mă rătăcesc, am telefonul la mine, iau carte de vizită de la hotel, nu are ce să mi se întâmple.

Lili s-a dus la ea în cameră să se schimbe, iar eu am rămas pe fotoliu, cu laptopul în brațe, procesând poze, scriind articole și trimițând e-mailuri agenției și unor reviste de modă. Mi-am comandat cina pe care am mâncat-o absentă, concentrată la ceea ce aveam de făcut.

– Nu mai am entuziasmul lui Lili, sunt atât de obișnuită cu călătoriile și cu camerele de hotel... oare asta înseamnă să îmbătrânești?... mi-am zis singură, ducându-mă la oglindă, ca pentru a mă convinge de asta. Ce diferență... nu mai eram fata stângace care venise în China pentru prima oară, fata aceea avea o expresie de naivitate și de uimire permanentă. Acum mă privea din oglindă un chip liniștit, cu privirea resemnată, plictisită de ceea ce lumea are de oferit. Doar părul blond și lung îmi rămăsese același, precum și silueta-mi subțire. Devenisem mai pretențioasă în privința hainelor, pantofilor și a genților de firmă, dar, în suflet, eram aceeași fată care fugea de la o petrecere cu ștaif, pentru a mânca un covrig pe o stradă lăturalnică. Nu mai eram stângace, însă mi-am întreținut inocența inimii, mi-era teamă de blazare și de indiferență. Nu voiam să ajung o snoabă care îi întreabă pe ceilalți ceva, doar din plăcerea de a se auzi vorbind singură; iubeam oamenii așa cum erau, și

mai presus de toate, îl iubeam pe Marat ca în prima zi în care l-am văzut.

– Mai am puțin și împlinesc treizeci de ani... mi-am zis reflexivă. Nu îmi regret vârsta, încă întâmpin fiecare anotimp cu brațele deschise. Am ceea ce s-ar numi generic o carieră, dar nu am iubire, iar dacă n-am iubire nu am nimic. Așa i-am spus acelei Aline ce mă privea iscoditor.

M-am ridicat să deschid ușa în care cineva bătea ușor. Lili venise din plimbare, cu ochii sclipind.

– N-am cuvinte să-ți descriu ce-mi place aici! Adevărata modă japoneză este pe străzi, am văzut și eu tipele îmbrăcate ca personaje de desene animate, iar adolescentele dau startul modei străzii. Cred că îmi voi cumpăra haine de-aici, zici că am picat în altă lume. Am mâncat la un bistro, și norocul meu, nu eram singura persoană neînsoțită. Normal, am mâncat *sushi*, știu că nu te tentează, tu nu mănânci pește... Adevărul e că și mie mi se pare primitiv ca cineva să primească fructe de mare în farfurie abia tăiate sau încă mișcând, e chiar grețos! O să mă gândesc serios să devin și eu vegană ca tine, ce poate să se întâmple rău?!... După ce am mâncat, m-am plimbat pe un bulevard, am uitat numele lui... peste tot reclame luminoase și neoane, incredibil! Parcă sunt într-o navă spațială... și mașinile seamănă a nave de transportat extraterestri! Sunt clădiri atât de înalte, iar lângă ele sunt temple tradiționale! Vai, cât îmi place aici!

– Mă bucur că te simți grozav! Cred că vei fi foarte încântată mâine.

– Abia aștept! În ce te îmbraci? Nu vreau să mă fac de râs, ăștia se vor afișa în ultimele creații ale designerilor.

– Lasă, Lili, noi vom vorbi prin atitudine și eleganță simplă, nu-ți face griji. Dacă vrei, putem să mergem o oră-două prin magazine, mâine dimineață.

– Daaa, mergem.

Lili a continuat să îmi povestească despre plimbarea făcută și pe la ora unsprezece a plecat în camera ei, să se culce. Eu am mai lucrat o oră, după care m-am băgat în pat, lăsând lampa aprinsă.

Am visat că mă scufundam în interiorul pământului fără a mă putea opri, într-o genune cumplită în care cădeam neajutorată, pământul mă înghițea ca și cum i-aș putea ostoi setea nesfârșită de răzbunare, ca și cum ar fi trebuit să plătesc pentru toate păcatele omenirii, fără nicio șansă de izbăvire. Eram condamnată. O cheie de aur îmi atârna la gât, dar degeaba, nu era niciun adăpost pentru mine. Mi-am simțit inima sfărâmată în universuri de speranțe, în care se oglindeau temerile mele înainte de a exploda în mii de bucăți în care mă vedeam reflectată, în fiecare ciob era o parte din mine pe care nu voiam să o recunosc... Fugeam de umbra mea într-o pădure însângerată, iar din rochia mea roșie zburau corbi fără ochi ce se întorceau împotriva mea, încercând să mă arunce înapoi în abis. Îmi creșteau aripi de nori, dar picioarele mele erau de plumb și cădeam, cădeam... Pământul nu a vrut să mă mai primească, nimeni nu avea nevoie de mine.

– Tu nu exiști!... a tunat el, dezlănțuit cu voce pământie și ochii îi ardeau vulcanic în noapte.

M-am trezit din acel vis îngrozitor și-am aprins lampa ce se afla pe noptiera de lângă pat. Corpul îmi tremura necontrolat. Ce frică neomenească mă stăpânea?! Aș fi

vrut să mă trezesc lângă Marat, în noaptea asta mai mult ca oricând. Încercând să-mi alung visul, mi-am imaginat mâinile lui în jurul meu, capul lui rezemat de obrazul meu; îi simțeam respirația caldă. Marat era lângă mine.

– Marat, vreau să fac dragoste cu tine!

...Dar Marat se îndepărta ca o nălucă în noaptea înspăimântătoare și eram iar singură. Visul meu se îndepărta, Marat se îndepărta odată cu el!

– Nu vreau să mai plec de lângă mine! Marat!...

M-am ridicat din cearșafurile care trăgeau de mine și mi-am pus halatul de mătase neagră, cu dragon auriu, adus de mine din China, fără a-i mai lega cordonul. Îi simțeam ciudat răceala sa de mătase pe pielea mea înfiorată. Am plecat după Marat pe holul hotelului, am urcat scările către terasă, am ignorat semnul de interzis de pe ușa metalică, vopsită cu gri și alb. Marat încă se îndepărta...

– Marat, iubitul meu... oprește-te!

Eram pe terasa ultimului etaj al hotelului și-am continuat să merg, nu simțeam frigul, nici cimentul de sub picioarele mele desculțe, voiam doar să-l ating, îl așteptasem atât de mult. Am continuat să merg după el până la marginea terasei... un pas și hăul s-a căscat în fața mea. De la etajul douăzeci și trei al hotelului, bulevardul luminat părea ridicol, microscopic, luminile erau mici ca becuțele din brad și-mi zâmbeau ademenitor.

– Vino, Alina... nu te uita în urmă, nu te așteaptă nimeni.

Am râs în fața golului de sub picioarele mele, nebunia înșelătoare mă înghițise în ea și nici că-mi păsa. M-am

uitat în jos fără niciun gând, și mi-am deschis brațele chemător. Eram pe marginea parapetului, iar vântul îmi înfiora halatul, îi simțeam atingerea tandră, iar șuvițele de păr îmi biciuiau fața împietrită rugător.

– Marat, vin cu tine...

Am simțit iar căldura lui Marat în spatele meu, silueta lui prindea contur în jurul trupului meu ce-l aștepta cu milioane de celule iubitoare. Marat îmi șoptea cuvinte aiurea, într-un delir nebun al simțurilor înviate din visul monstruos. Marat mirosea a trandafiri proaspăt tăiați dimineața, dintr-o grădină îmbrăcată în rouă.

Am rămas cu spatele la el, nu voiam să mă întorc; mi-era teamă că dacă l-aș fi privit, ar fi plecat iar, și nu mai suportam asta... Marat îmi atingea sânii cu mâinile, în timp ce îi simțeam buzele moi pe gâtul meu curbat de plăcere. Mi-am desfăcut halatul de mătase iar mâinile lui au alunecat mai adânc în chiloții mei mici de dantelă. Auzeam zgomotul orașului, un Tokyo îndepărtat indiferent la iubirea noastră... Marat punea stăpânire pe mine, iar corpul meu îi răspundea chemării insinuante, terifiant de erotice. Pielea mea era o rugăciune către atingerile sale blânde, izbăvitoare... Căldura lui intrase în mine, era în mine... corpul meu era o lavă fierbinte ce se ondula pe ritmul muzicii nopții. Liniște... vântul se oprise din căutări.

Am simțit iar frigul ce pătrundea în mine, Marat se disipa în noaptea plină de monștri ce ieșiseră toți de sub pat și adulmecau mirosul disperării. Am pășit în spate până când am simțit peretele rece străbătut de grinzi metalice ce îmi înfiora corpul;

– Marat, vino înapoi la mine, iubitul meu...

Mi-am lăsat halatul să alunece de pe umerii mei goi, eram goală în noaptea întunecată și-l chemam pe stăpânul visurilor mele pline de patimi neștiute. Mi-am atins corpul cu mâinile, încercând să-i redau senzualitatea atingerilor lui Marat, într-un dor infinit. Mi-am mângâiat pielea cuprinsă de febră și-am coborât în punctul ce pulsa universuri de plăceri infinite. Acel vârtej al plăcerii dureroase m-a prins în el și am simțit iar atingerea ce-i purta amprenta lui Marat... A venit... îmi șoptea numele, timbrul lui vibra în corzile adâncimilor mele. Peisajul nocturn a început să se învârtă cu mine, îmi simțeam capul rotindu-se în mii de direcții contradictorii, iar zgomotele nopții piereau iar; eram doar eu și Marat și-o lume întreagă era în noi. Eram doar noi, așa cum ar fi trebuit să fie. I-am răspuns chemării erotice:

– Curmă dorința asta ce crește în mine... Marat... eliberează-mă sau lasă-mă să mor...

Am continuat să mă ating până când durerea devenită spastică îmi întărise sânii până la limita durerii. L-am simțit intrând în mine fulgerător, umplându-mi golul milenar; i-am simțit respirația între pulpele mele calde, ce-l așteptau deschise, căscate într-un adânc de smoală fierbinte. Se insinua în mine ca un șarpe veninos ce dansa frenetic pe o muzică diabolică, sărutându-mi milioanele de terminații nervoase gata să explodeze.

– Marat, stai în mine, rămâi în mine!

Dacă aș muri acum, nicidecum moartea n-ar fi fost mai dulce și mai așteptată, ca o iubită mult dorită. Am înconjurat grinda metalică cu brațele și i-am simțit răceala ca o oază de răcoare după o viață irosită în setea

deșertului. Marat era iar în spatele meu, ținându-mi capul cu mâinile, respirația lui fierbinte era propria mea respirație sacadată. Mi-am îndepărtat iar picioarele și l-am simțit pătrunzând în mine iar și iar... Corpul meu era un servitor fidel, ce îl urma fără întrebări, fără așteptări, fără cuvinte. Mi-am mușcat buzele și i-am simțit limba umedă inundându-mi gura, prinzându-mă iar în vârtejul amețitor. Mi-am întors capul, lăsându-l să mă pătrundă până când extazul mi-a sângerat buzele înfrânte.

– Sunt aici, iubita mea, mereu am fost în tine, atinge-te pentru mine... lasă-mă să te privesc...

Am închis ochii și Marat a explodat în mine, ridicându-mă pe piscul nebuniei și-apoi lăsându-mă că cad de pe el singură, în timp ce se uita la mine cu ochii săi întunecați, în care ardeau gânduri stranii. Într-o fracțiune de secundă am fost Dumnezeu, am fost femeie, am fost orice dorință ce a existat vreodată. Fără vlagă, cu corpul tremurând, am alunecat pe pavajul de ciment. Această energie ciudată încă mai era în mine, retrăgându-se înnebunitor de încet, iar corpul meu îi rezista crescând spini întorși invers. Mi-am mușcat degetele în fierbințeala dorinței, iar durerea complota cu desfrâul simțurilor, în timp ce încă îmi încordam spatele în mișcări ce-și pierdeau din intensitate. Nu știu cât am rămas așa, cu obrazul lipit de pavaj, cu corpul nemișcat, fără gânduri, în tăcere deplină. Încet-încet, frigul nopții m-a trezit și am deschis ochii către cer, către luna ce mă privea cu milostenie de argint.

Am respirat adânc și mi-am ridicat capul de pe mâna mea întinsă către Marat.

– Îmi auzi inima bătând, Marat? Tu ești iubirea care îmi aleargă prin vene...

– Închide ochii... niciodată nu m-ai pierdut. Închide ochii și voi fi acolo...

Părea că își ia rămas bun de la mine. Nu voiam sa plece; știam ce va urma, nu voi mai deschide ochii către o lume fără el; nu mai vreau...

– Iubesc durerea, Marat, privește-mă, ce sunt fără tine, fantasmă înșelătoare? Rămâi lângă mine, continuă să mă minți, strivește-mi iubirea, îmi place durerea asta... Am atât de multe să îți spun... Nu pleca, continuă să mă privești goală, cum ard după îmbrățișarea ta... Fă-mă să mă doară...

Marat se uita la mine, iar focul înconjurat de lupi din ochii lui, începea să se stingă.

– Marat, iartă-mă... Nu am fost pedepsită destul?

Îmi simțeam lacrimile ude și calde pe mâinile în care mi-am acoperit fața. Știam că a plecat. Marat, această amintire, ce-mi sfărâma sufletul, în fiecare zi căreia îi număram orele, minutele, secunde... Marat... Tăcerea nemiloasă ce s-a lăsat în urma lui era sfârșitul meu.

Am deschis ochii încet, cu pleoape picurate cu lacrimi de arsenic și-am revăzut camera de hotel. Lampa era încă aprinsă, difuzând o lumină caldă în patul meu cu așternuturile boțite. M-am ridicat goală și mi-am îmbrățișat genunchii. Plângeam deznădăjduită pentru că îl pierdusem iar. Cât mă costă amintirea asta dulce!... Trandafirul pe care mi l-a dat mi-a umplut sufletul de spini, iubirea doare nespus de tandru. Îmi simt lacrimile, râuri sărate, hohotind dintr-o grotă de munte ce se căsca

din mine. Am atâtea motive să-i iubesc umbra, să-l caut în lumea asta nepăsătoare.

M-am ridicat din pat și m-am dus lângă fereastră; luna era tot acolo.

– Marat, voi fi mereu a ta... Nu mă părăsi...

A doua zi de dimineață, Lili bătea insistent la ușa mea. M-am trezit somnoroasă, realizând că este deja ora zece. Am deschis ușa și Lili a dat buzna în cameră, voioasă ca un început de primăvară.

– Heeeii, nu ești gata!

– Imediat mă îmbrac Lili, scuză-mă, am avut o noapte foarte ciudată și nu prea am dormit.

– Bine, mă duc să îmi beau cafeaua în *lobby*, te aștept acolo.

Peste douăzeci de minute, am coborât în *lobby* și, împreună cu Lili, am plecat într-un centru comercial din apropiere. Cum am ieșit afară din hotel, m-a izbit agitația și zgomotul acestui oraș, era viu și neobosit, înșelător ca nisipurile mișcătoare. Ajunse în centrul comercial, Lili era nerăbdătoare să intre în magazinele cu nume necunoscute în Europa.

– Alina, adolescentele astea zici că sunt toate Lolita, cu fustele scurte, plisate, și cravate – cum aveam noi, de pionier – mai știi?

– Da, Lili, e altă lume aici, foarte diferită. Și... că tot veni vorba de cumpărături, am un bonus pentru tine, așa că nu te abține de la *shopping*.

Lili se bucură ca un copil. Ieșea din cabinele de probă ca și cum ar fi defilat pe podium, și aștepta să îi spun părerea mea despre hainele probate. Jocul ei m-a

amuzat, dar după ce am fost în mai mult de zece magazine, am plecat la o cafenea și am așteptat-o acolo pe Lili să termine cumpărăturile. Mesele din jurul meu erau ocupate și m-a mirat faptul că majoritatea japonezilor erau îmbrăcați în costum, ca și cum toți ar fi lucrat într-o corporație. Mai toți își butonau telefoanele de ultimă generație, în timp ce eu îi contemplam curioasă.

– Vreau și eu o cafea!... o aud pe Lili în spatele meu. Era ca Moș Crăciun, cu multe pungi în ambele mâini, cu o expresie adorabilă de entuziasm inocent pe fața ei drăguță, încadrată de bucle mari.

Am băut cafeaua în Mall și după ora două, am ajuns iar la hotel să ne pregătim pentru evenimentul de diseară, care se anunța memorabil. Mi-am pregătit echipamentul fotografic, am pus în genți și huse tot ce aveam nevoie pentru *Tokyo Fashion Week*. Dna Cristina m-a rugat la telefon să ajungem mai devreme cu o oră, pentru a stabili detaliile cu dânsa și pentru a ne facilita intrarea.

Lili a venit la mine în cameră, arătând ca o prințesă buclată.

– Cum îmi stă?

– Ești superbă!... am zis cu sinceritate.

Lili avea o rochiță albastră, înfoiată până la genunchi, iar pe cap avea prinsă o diademă micuță. Era gingașă, ca în povestea cu prințesa și bobul de mazăre.

– Trebuie să te îmbraci și tu, cred că nu mai avem nici jumătate de oră și trebuie să plecăm, Alina.

M-am îmbrăcat grăbită, deoarece Lili avea dreptate, eram în întârziere. Când am terminat, Lili a exclamat:

– Ooo! Numai tu poți părea aranjată și în același timp să pară că nu ți-ai dat deloc osteneala. O să-i dai pe spate!

Eram îmbrăcată într-o cămașă albă simplă, cu mânecile suflecate, un sacou negru, pantaloni negri mulați și o pereche de pantofi negri cu toc cui. Poate că ar fi trebuit să mă pregătesc mai mult pentru ocazia asta, dar așa mă simțeam eu însămi. Am pulverizat parfumul meu Romance pe încheieturile mâinilor și pe gât, mi-am legat părul într-o coadă lejeră, prinsă cu o panglică roșie și-am încheiat cu un ruj roșu corai, cu care mi-am trasat conturul buzelor. Cu ajutorul unui *bell boy*, am coborât echipamentul fotografic până la taxi și am plecat către cartierul Ginza, unde avea loc evenimentul.

Șoferul ne-a lăsat în fața unei clădiri de dimensiuni impresionante, dar mai mult pe verticală. Nu am numărat câte etaje avea, dar ne-am dat repede seama că nu am văzut nimic asemănător până acum. Am urcat cu liftul cu pereți de sticlă până la etajul 33 și am fost ghidați către sala cu podiumul de prezentare.

Dna Cristina ne-a întâmpinat și ne-a prezentat colegilor ei, precum și unor personalități din lumea modei. În spatele acestei încăperi domnea o agitație incredibilă; erau foarte multe modele care erau simultan machiate și coafate, printre umerase portabile cu haine, în fața oglinzii. Cred că nu am văzut niciodată la un loc atâtea rochii, farduri, paiete, pantofi... nu lipsea nimic din arsenalul seducției feminine, iar Lili aproape că a rămas cu gura căscată în fața spectacolului *glam* ce se desfășura sub ochii noștri. În tot acest vacarm, abia distingeai muzica lounge, ce contrasta prin serenitate și armonia notelor; dar se pare că nimeni nu o auzea, în

afară de mine. Într-un mod ciudat, mă puteam deconecta de agitația din jur și mă armonizam cu muzica aceea liniștitoare care mă inspira, în timp ce mă gândeam deja la unghiurile cele mai potrivite pentru fotografii. M-am oprit în fața podiumului luminat de reflectoare, ca în fața unei revelații; era, într-adevăr, o experiență pentru o femeie să participe la un eveniment de o asemenea amploare. Lili, lângă mine, își făcea de lucru, montând echipamentul și asigurându-se că avem tot ce ne trebuie la dispoziție.

Unul câte unul, invitații au început să sosească, ocupând scaunele din jurul podiumului. Mirosea puternic a parfumuri amestecate, a cosmetice și a fum de țigară.

– Alina, eram așa de încântată de cum m-am îmbrăcat în camera de hotel, și-acum mi se pare că arăt ca o țărăncuță, pe lângă ele... numai Armani, Versace, Chanel... încep să mă simt prost... zise Lili îmbufnată comic.

– Lili, ești minunată!... și la fel de minunat îmbrăcată! Acum, revenind, dă-mi te rog din geantă celălalt card de memorie...

– Uite-l... mi l-a întins Lili.

– Au venit o mulțime de fotografi!... a continuat Lili observațiile.

– Noi o să avem cele mai reușite fotografii! Unde ne vor depăși ei cu tehnologia, vom plusa noi cu creativitatea, ai să vezi.

– Alina, uite-l pe Gaultier! Lili mai avea puțin și leșina ca la concertele rock. Vai... uite-o și pe Claudia Schiffer! Cât e de frumoasă, e mai frumoasă în realitate decât în

reviste! Dintre toate călătoriile noastre, de departe asta este cea mai captivantă... nu-mi vine să cred că sunt aici...

Deoarece Lili era total transfigurată de apariția celor doi, am lăsat-o să contemple spectacolul și m-am reapucat de treabă. M-am rezemat de un scaun de lângă mine, pentru a nu mișca aparatul foto și fotografiam continuu, pentru a nu pierde un moment din spectacolul seducător ce îl aveam în fața ochilor. Modelele au început să defileze una câte una, cu pas ușor, rapid, îndreptându-se către invitați și retrăgându-se după un zâmbet sau o otheadă aruncată ștregărește către mulțime. Totul era la înălțime, vestimentația lor te transporta într-o lume cu tematică, divinul feminin și impactul lui asupra bărbaților, o lume a seducției totale, în care echilibrul e dat de transferul puterii, în mod armonios, de la femeie la bărbat și invers. Muzica gotică ne-a introdus direct în atmosfera puțin sumbră, dar infinit de seducătoare a colecțiilor vestimentare, în care predominau culorile pasiunii: roșu, negru și alb. Designerii s-au întrecut unul pe altul, în imaginație debordantă către limita nebuniei creative și, totuși..., era logică și simetrie în această abordare a frumosului; au reușit să transforme bumbac și mătase în artă, fibre sintetice în magnifică reprezentare a eternului feminin. Pe marginea podiumului, în primele rânduri erau personalități din lumea modei, jurnaliste ce notau continuu, femei extaziate ce filmau, fotografi pasionați, la fel ca mine...

– Este posibil să trăiești așa?... Lili era în continuare uimită. Toate fetele par atât de lipsite de griji, conștiente de strălucirea lor, lumea pare că le aparține! Vreau și eu o viață ca asta, măcar pe jumătate!... Și sunt așa de

silfide; cred că după evenimentul ăsta nu voi mai mânca o săptămână! Mi-am cumpărat din România creme anticelulitice, dar cred că doar dacă o să le mănânc o să arăt așa de slabă ca ele.

Am râs la spusele lui Lili.

– Sper că măcar ai anticelulitice cu arome de ciocolată și portocale... Lili, au și fetele astea momentele lor de disperare și de griji, poate nu financiare, dar griji, ce contează în ce direcție sunt?... Și, Lili, dă-mi te rog o altă baterie și notează colecțiile în ordinea în care apar.

Încercam să nu mă las distrasă de conversație, urmărind să dezbrac spectacolul vestimentar, până la fantezia originală a designerului. Căutam umbre, emoții mascate sub straturi de pudră, unduirea grațioasă a modelelor pe podium; căutam să imprim fotografiilor aspirația universală către frumos ce o resimt puternic, acum, mai mult ca oricând. Eram sedusă de ceea ce mi se desfășura în fața ochilor. Modelele priveau de la înălțimea lor, dând tonul în modă unei lumi întregi, erau inspirația a milioane de femei și păreau perfect conștiente de asta, dar cumva reușeau să facă totul să pară atât de natural, ca și cum a cumpăra o rochie de câteva mii de dolari era cel mai ușor lucru din lume... și o astfel de lume exista, era reală, palpabilă. Cred că acest moment a fost unul de cotitură în viața mea, realizând câte aspecte ale vieții coexistă pe această planetă agitată, aflată într-o permanentă căutare a fericirii. Mi-am amintit de cuvintele lui Dostoievski, cu care trăiam în perfect acord „Un om este nefericit pentru că nu știe că este fericit, acesta este singurul motiv, oricine descoperă acest lucru devine imediat fericit.” Deși tot ceea ce îmi

doream era să îl revăd pe Marat, eram nespus de fericită că l-am cunoscut, că am trăit momente pentru care merită să trăiești și să mori, ca atunci când îți închini viața unui țel în care crezi și nimic altceva nu mai are importanță; sunt călugărul ce se prosternează în fața lui Dumnezeu, sunt preoteasa egipteană ce-și atinge fruntea de piatră adorând Soarele; doar că eu venerez iubirea.

– Alina! La ce te gândești? De zece minute n-ai mai fotografiat nimic.

– O, da, scuză-mă, Lili, nu știu unde mi-e capul.

Mi-am scuturat capul, ca pentru a scăpa de gândurile ce gravitau iar în jurul lui Marat.

După prezentarea ultimei colecții, podiumul s-a umplut de modele și creatori, lumea aplaudându-i frenetic, iar peste ei a început o ploaie de frunze naturale ce cădeau elegant. După ropotul de aplauze a urmat petrecerea la care a participat toată lumea prezentă, ca o încununare a unei seri extenuante și magnifice în același timp. Chelnerii veneau cu pahare și șampanie, jurnaliștii luau interviuri, prezentatorii televiziunilor descriau atmosfera evenimentului... Auzeam în jur atâtea limbi străine că am avut senzația deodată că mă aflu lângă turnul Babel. Modelele erau scăldate într-o ploaie de blițuri și pozau zâmbind pentru publicații din toată lumea.

Am revăzut o parte din fotografii și m-am declarat mulțumită, nu mi se părea cea mai grea misiune a mea să fotografiez un astfel de eveniment, dar rezultatul final m-a încântat.

Am luat un pahar de șampanie de pe tavă și un altul i l-am oferit lui Lili:

– Pentru o lume fără griji, Lili!

– Pentru Tokyo!

Restul serii ni l-am petrecut schimbând impresii cu o altă fotografie din Suedia, care venise cu un scop similar în Japonia. Era însoțită de un tip slab cu o pereche de ochi albaștri minunați, care ne-a avertizat din prima clipă:

– Știu, sunt superb, dar să nu vă îndrăgostiți de mine, eu sunt interesat de modelul acela din colț și nu mai îmi stă mintea la altceva... și ne-a arătat un tip ce prezentase și el într-una dintre colecții.

Lili chicotește amuzată:

– Bine fată, ți-l las ție.

Am continuat să râdem și să glumim și nu ne-am dat seama cum s-a scurs timpul. Am plecat de acolo la ora două dimineața, când ne-am săturat de sclipirea unei lumi în care ne regăseam parțial, către o cameră de hotel ce ne reamintea cu regret că mai există și o altfel de viață, pe care poate unii ar numi-o lipsită de substanță; dar noi suntem cei care dăm definiția lucrurilor, iar genul ăsta de viață nu este cu nimic mai prejos sau mai presus de o viață de pictor, de scriitor sau de muncitor la fabrică.

Ne-am trezit a doua zi în jur de ora douăsprezece, iar soarele era înălțat demult pe cupola orașului Tokyo, inundându-ne camera în blânde mângâieri. O undă solară îmi împiedica vederea și a trebuit să mă ridic și să închid puțin jaluzelele pentru a putea deschide ochii complet. Lili a venit curând la mine în cameră și amândouă am plecat către bistro-ul din apropiere, să ne bem cafeaua, luând pulsul orașului. Chipuri de gheșe cu

pielea albă ca varul și machiaj intens ne zâmbeau cochet din tablouri atârinate de pereții localului.

– Tot mâine plecăm?... a întrebat Lili, cu speranță în glas.

– Da, nu am alte vești de la agenție. Știu că vrei să stăm mai mult, dar cred că doar în seara asta mai putem participa la eveniment, așa că trebuie să avem cât mai mult material. Oricum, aceste două zile sunt cele mai importante.

– Avem ceva de făcut până diseară?

– Nu, eventual să fim în camere până la ora cinci.

– Asta înseamnă că ne putem plimba până atunci?

– Sigur, Lili, unde vrei, doar că nu vom avea la dispoziție mai mult de câteva ore...

– Atunci, să mergem, să mergem... mă trage Lili de mânecă.

Am luat un taxi și-am coborât la una dintre intrările parcului Yoyogi, loc de un verde incredibil de viu, unde niponii evadau din corporații la pauza de prânz, unde tinerii dădeau spectacole gratuite înconjurați de curioși, iar mamele veneau să își plimbe copiii în cărucioare care semănau și ele cu niște nave spațiale de ultimă generație. Am trecut pe lângă un grup de tinere îmbrăcate ca în desenele animate japoneze, ceea ce a făcut-o pe Lili să exclame de încântare. În tot acest timp, am tras cadre după cadre, am înregistrat câteva filmulețe captivate despre originalitatea Japoniei. Fotografiam cu zel, deoarece, la tot pasul era ceva ce merita imortalizat, în Japonia mai mult decât în orice alt loc în care am fost. După două ore de umblat continuu, ne-am așezat să ne tragem sufletul pe o bancă lungă, ocupată parțial de un

japonez care stătea culcat pe spate, cu o carte în mână, ce aproape îi acoperea fața; era îmbrăcat în costum, ca și cum tocmai ieșise dintr-o ședință plictisitoare și acum se relaxa.

– Știi, Lili, îmbrăcămintea tipelor de pe stradă este mult mai interesantă decât ceea ce am văzut aseară pe podium, ele redefinesc conceptul de îmbrăcămintă și de imaginație vestimentară; îl aduc la un alt nivel.

– Îmi place curajul cu care abordează moda, tare mi-ar plăcea să fiu așa de relaxată, îmbrăcată ca ele. Ai văzut-o pe tipa aia cu șosete în dungi alb cu negru și părul roz neon? Mai am puțin și dau fuga în primul coafor să am și eu părul roz, ca vata de zahăr ce am mâncat-o lângă turnul Eiffel.

– Ai putea Lili, de ce nu? Dacă nu trăim pentru frumusețea momentului, acesta se duce, știi? Clipele pierdute nu mai revin... dacă vrei păr roz, fă-o, nu lăsa precauția să îți înfrâneze dorința.

Am ieșit din parc și ne-am îndreptat către un magazin, de unde am cumpărat suveniruri, iar eu i-am luat Alessiei un kimono, având denumirea de yukata, din mătase neagră pictată cu bujori roz și brâu înalt; kimono-ul era absolut superb, nu mai văzusem nimic asemănător, era lucrat cu atâta finețe. Tot Alessiei i-am cumpărat o umbreluță (wagasa) cu spițe din lemn de bambus, care nu te apăra neapărat de ploaie, ci de soare, așa cum obișnuiau japonezele să-și ferească tenul de razele prea puternice, menținându-și pielea deschisă la culoare.

– Alina, ce zici de păpușile astea cu fețe de porțelan? Vreau să îi cumpăr mamei, mai ales că în curând este ziua ei...

– Sunt fantastice, Lili, cred că iau și eu una sau chiar două, nu mă pot opri din cumpărături...

– Daaa... și mie mi se pare același lucru, zici că ne-am teleportat într-o lume paralelă din care nu m-aș întoarce. O să iau și bețișoare de mâncat, cred că voi trece la o dietă strictă cu ele, pentru că mă îndoiesc că voi reuși să agăț vreo boabă de orez în bețișoare.

– Știi, Lili, că învățăturile lui Confucius au motivat asiaticii să mănânce cu bețișoarele? El fiind vegetarian, a spus că oamenii onorabili nu pot fi implicați în violență și a respins ideea de cuțit și furculiță la masă, ca fiind niște instrumente asociate cu agresivitatea și natura primitivă a omului. Mi se pare foarte frumoasă ideea. Totul a pornit din China.

– Tu te-ai dus chiar mai departe cu veganismul. Știi că de o săptămână nu am mâncat nici eu carne? Mă simt foarte ușoară, asta este senzația.

– Mă bucur, Lili, eu cred că în viitor oamenii se vor disocia de violență, mai ales că având atât de multă mâncare la dispoziție nu mai avem nici scuze pentru actele noastre. Sincer, sunt cam supărată că Japonia duce un fel de război împotriva balenelor și a delfinilor, căci sunt adesea omorâte pentru scopuri științifice, nici măcar pentru hrană...

– M-ai convins, cred că voi încerca și eu *sushi vegan* în seara asta. Cum să omoare cineva delfini?!

După ce am terminat de cumpărat suveniruri, ne-am dus la hotel să ne schimbăm și am plecat iar către

clădirea ce găzduia *Tokyo Fashion Week*. Ne-am intrat amândouă în ritm, iar Lili a fotografiat și ea separat, cu un alt aparat, deoarece având doar două zile la dispoziție, trebuia să dăm ce aveam mai bun. După ce ultima prezentare s-a încheiat, a început petrecerea de după, iar eu și Lili am luat loc la o masă înaltă, cu scaune albe, foarte arătoase și total neconfortabile. Stilul minimalist, oricât de estetic ar fi, poate deveni repede neconfortabil, și după o seară de stat în picioare în pantofi cu toc, tare mi-ar fi plăcut să mă așez pe un scaun cu spetează înaltă, cu o pernă moale pe el. Stăteam singură, cu un pahar de mojito fără alcool în față, în timp ce Lili socializa cu noul ei prieten *gay*.

– Dați-mi voie să mă prezint... am auzit vocea unui bărbat, care venise în dreapta mea.

– Craig Mason... a continuat bărbatul, întinzându-mi prietenos mâna.

– Bună seara, numele meu este Alina, am zis eu, întinzând mâna la rândul meu. Intenționat nu mi-am spus și numele de familie, evitând o deschidere fățișă, până mă lămuram asupra intențiilor sale.

Craig Mason are un accent inconfundabil pe care eu l-am identificat cu zona Wales a insulei britanice. E un bărbat impozant, înalt, cu părul de aceeași culoare cu a ochilor, culoarea nisipului; nu este nici blond și nici șaten, cumva între ele. E îmbrăcat foarte elegant, în pantaloni bleumarin, cămașă albă închisă în zona gâtului, cu un papion roșu aprins.

– Cu ce ocazie la acest eveniment, domnișoară Alina?

– Sunt fotograf, domnule Mason. Eram zgârcită în cuvinte, dintr-un motiv pe care nu-l știam nici eu, cumva deranjată că cineva mi-a întrerupt firul gândurilor.

– Vă deranjez? Mi-ar plăcea să bem ceva împreună, sincer, v-am remarcat de la începutul serii și aveți un aer misterios, ca și cum ați fi și nu ați fi aici.

– Vă mulțumesc, dar e târziu.

– La ora asta? Craig Mason râde amuzat și continuă:

– Dacă acum vă duceți la culcare, nici de băut nu doriți să beți, pentru ce trăiți, domnișoară Alina?

– Dacă dumneavoastră considerați că a bea alcool la ore înaintate e un motiv care vă justifică existența, mi-e teamă că nu avem foarte multe puncte în comun, domnule Mason. Am zis foarte rece aceste cuvinte și mi-am dat seama de asta doar în momentul în care am văzut expresia lui surprinsă, ca și cum tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

– Îmi cer scuze și aș vrea să o iau de la început. Vă rog să îmi spuneți pe nume și să aveți bunăvoința de a-mi ierta nepolitețea, poate că în codul bunelor maniere din țara dvs. acest lucru este impardonabil.

Lângă noi a venit Lili cu prietenul ei, suedezul cel blond, Elvin. Am făcut prezentările, iar Craig s-a recomandat tuturor:

– Craig Mason, jurnalist britanic.

S-a vorbit despre eveniment, despre Suedia, România și Japonia, despre obiceiurile nipone, despre călătoriile și chiar despre balene.

– Nu am fost să mâncăm în niciun loc specializat în carne de balenă, Craig. Alina este vegană și a început să îmi placă și mie să mănânc lucruri la care nu m-aș fi

gândit înainte, precum humus, cous-cous, quinoa, chia și altele, mi-am îmbogățit odată cu ea cunoștințele culinare.

– Nu pot să îmi imaginez așa ceva, o zi fără un hamburger... a zis Craig.

M-am uitat urât la el, deja mă plictisea conversația cu el și felul în care găsea să îmi comenteze fiecare mișcare.

– Fiecare cu părerea lui, domnule Mason, pentru mine a trăi în armonie cu natura și animalele nu suferă comparație cu un prânz copios cu hamburgeri.

– Am impresia ca domnișoara Alina nu mă place deloc... a zâmbit el cam strâmb.

Auzind acestea, Lili s-a grăbit să adauge amabilă:

– Sigur nu este așa, Craig. Ne face plăcere să întâlnim oameni interesanți, într-un loc special cum e Tokyo.

Adevărul e că nu aveam nimic împotriva lui Craig, mă deranja doar modul invaziv, direct, în care se interesa de mine și faptul că își permitea să formuleze concluzii a căror premise îi erau total necunoscute. Invitații începeau să se retragă, iar orchestra cânta acum muzică tradițională japoneză, cu sunete suave de flaut și de pian clasic.

– Lili, eu aș vrea să plec către hotel, tu mai rămâi?

– Nu, e deja către dimineață, vin și eu... spuse Lili, întinzându-se să își ia geanta.

Auzind această încheiere, Craig ne-a dat cartea lui de vizită, iar Lili i-a înmânat cartea ei de vizită, în timp ce eu am spus doar:

– Îmi pare rău, eu nu le am cu mine. De fapt, nu mi-am dat nici osteneala să văd dacă le am sau nu în

geantă. Am făcut un mic semn de adio cu mâna și m-am îndreptat către ieșire.

– Arată bine, Craig, nu crezi?... mă chestionează Lili.

– Da, arată bine, însă comportamentul lui îmi displace, unul din acei oameni care vor să-ți intre cu cizmele murdare de noroi în suflet.

– Crezi? Mie mi s-a părut doar disperat să te cucească. Pentru că nu i-ai dat nicio atenție, a început să se poarte așa de intempestiv, din lipsă de alternative.

– Nu știu, Lili, în viață trebuie să învățăm și să pierdem cu grație.

– Poate ai dreptate, însă e totuși un tip foarte interesant, a concluzionat Lili în timp ce intram în taxi.

Pe la ora patru dimineața, am adormit în camera de hotel, iar a doua zi, imediat ce ne-am trezit, ne-am împachetat bagajele și am plecat către aeroportul Narita cu destinația București. Plecam către casă.

Zborul a fost lung și obositor, deoarece am avut două escale la Osaka și Frankfurt și abia după douăzeci și patru de ore am ajuns în aeroportul Otopeni. De fiecare dată când mă întorceam în București, mi se părea că între timp orașul s-a micșorat; diferența dintre Tokyo și București e semnificativă și mă izbește puternic, provocându-mi un șoc cultural și, mai ales, vizual. Deși Alessia este și ea în București, am avut grijă să nu știu exact când vin, niciodată nu mi-a plăcut să mă aștepte cineva la sosire și nici să mă conducă la plecare. Pur și simplu nu-mi plac despărțirile, cum nu-mi place nici să pronunț cuvinte de rămas bun.

Am ajuns în fața blocului și m-am dat jos din mașină, cărându-mi singură bagajele până în fața apartamen-

tului. Am deschis ușa cu cheia și am dat cu ochii de Alessia, care săruta un tânăr în uniformă de pilot chiar în holul pe unde trebuia să intru.

– Mă scuzați... am zis eu puțin stânjenită.

– O, nu... eu tocmai plecam, a zis tânărul, în timp ce Alessia a pufnit în râs.

– Faceți cunoștință, Alessia, prietena mea cea mai bună și Vlad, iubitul meu.

Ne-am strâns mâinile și Alessia l-a condus pe Vlad la ușă, sărutându-se îndelung în fața ușii deschise, înainte ca acesta să plece. După ce Alessia îi mai trimite un sărut imaginar lui Vlad, care ajunsese la lift, închide brusc ușa și se repede la mine cu brațele deschise:

– Eiiii, ce dor mi-a fost de tine!

– Și mie, Alessia, abia ne vedem în ultima vreme.

Ne-am îmbrățișat și eu m-am repezit la bagaje, începând să scotocesc febril în ele după cadourile Alessiei.

– Uite ce am pentru tine, Ale!... am cotrobăit în geamantane până am găsit kimono-ul și umbreluța de soare, pe care i le-am pus în brațe. Scuză-mă că nu am avut timp să le împachetez frumos, ca pe un cadou.

Alessia a plecat chiuind la baie, de unde s-a reîntors câteva minute mai târziu, îmbrăcată în kimono-ul negru de mătase, brodat cu bujori mari și roz. Pentru impresie artistică, își prinsese și părul într-un coc străpuns de două creioane lungi.

– Vaaai, este divin, îmi place la nebunie, a zis ea, luând și umbreluța și pozând în gheșă pretențioasă și sfioasă.

– Stai puțin!... i-am strigat eu, și mi-am luat aparatul de fotografiat. Am fotografiat-o pe Alessia în timp ce ea

poza în kimono, cu umbreluță de soare și picioarele desculțe înfipite în podeaua goală.

– Am și eu ceva pentru tine!... a zis Alessia, plecând în camera ei cu pași mărunți de gheisă și revenind aproape imediat cu un șevalet de lemn, o pânză mare de în și un set de culori acrilice.

– De când nu am mai pictat, mulțumesc Ale!

– Mai ai pensule, nu? Pentru că pensule nu am cum-părat...

– Da, trebuie să scotocesc puțin prin sertare după ele. Chiar mă gândeam zilele astea că mi-ar plăcea să pictez un tablou, unul care să meargă la noi în living, poate cu motive africane. În altă ordine de idei, cine e Vlad? E ceva serios?

– Nu știu încă, dar i-am cunoscut deja părinții, deși ne vedem cam de trei săptămâni, deci fiind vorba de mine, e cât se poate de serios!... râde Alessia. La tine, vreo noutate? Să știi că sunt îngrijorată pentru tine, zici că ești o călugăriță, doar roba îți mai lipsește.

– Hai să nu începem această discuție, Ale, nu am întâlnit niciun bărbat care să îmi inspire ceva mai mult și decât să îmi pierd timpul cu ei, prefer să fac ceva constructiv. Ca de exemplu să mă reapuc de pictură cu ceea ce mi-ai dăruit... am schimbat eu subiectul, sperând că Alessia va uita de îngrijorarea ei vizavi de mine.

– Știu că pentru tine nu există decât Marat, însă, până îl vei întâlni, ar trebui să trăiești cumva, să te distrezi. Alessia dădea din cap ca și cum aș fi avut vreo problemă serioasă. E logic ca niciun bărbat să nu ți se pară interesant, atâta vreme cât nu le dai nicio șansă.

– Fiecare are propria lui versiune asupra lucrurilor și lucrurile astea nu se pot grăbi sau falsifica. Deocamdată, prefer să lucrez pentru că îmi place ceea ce fac, îmi plac la nebunie călătoriile și mă distrez, însă, în felul meu. Știu că ai vrea să mă vezi într-o relație, și eu aș vrea, dar m-aș minți singură dacă aș intra într-una în care nu cred și sunt sigură că nimic bun nu ar ieși din asta. Nu-ți face griji pentru mine.

– Bine, să lăsăm discuțiile astea, că oricum nu o scot la capăt cu tine, capitulez. Ia spune, vrei să ieșim pe undeva? Haide să mergem undeva doar noi două, să facem o nebunie!

Am râs.

– Am o idee!... i-am zis eu secretoasă Alessiei. Putem pleca acum către mare... ajungem la Constanța în trei ore... va fi deja întuneric. Putem sta pe plajă toată noaptea și să vorbim cu două cafele în față, ce zici?

– Daaa, da! Putem intra și în apă, o să îmi caut costumul de baie!

– Nu face asta, dacă vrem, intrăm în apă îmbrăcate sau dezbrăcate, altfel, de ce ne mai străduim să facem o nebunie?

Alessia m-a aprobat pe loc. Ne-am pus imediat pe treabă, ne-am luat gențile și două pături și-am plecat către mașina ce ne aștepta mereu în parcare.

– Conduci tu?... mă întreabă Alessia cu speranță în glas.

Îmi vine să râd, căci amândouă suntem mereu obosite, amândouă mereu între două drumuri, și câteva ore de somn sunt prețioase într-un astfel de context.

– Somn ușor... i-am zis Alessiei, în loc de răspuns.

Am răsucit cheia în contact și am plecat din parcare, îndreptându-ne către autostradă. Am pus un CD cu muzică pop japoneză, pe care-l adusesem din Tokyo și în ciuda muzicii antrenante, Alessia a adormit aproape imediat. Adormise cu capul într-o parte pe speteaza scaunului și părea un copil pe care-l doborâse joaca. Am zâmbit și-am continuat să conduc lin, cu grijă, pentru a nu o trezi din somnul ei profund. În oglinda retrovizoare vedeam soarele cum se culca și el după blocurile gri, aruncându-și resemnat ultimele săgeți de cupru; era acea lumină binecuvântată de fotografi, divinizată pentru efectele ei difuze, blânde. Apusul și răsăritul erau cele două momente ale zilei în care orice fotografi ai se transforma în alchimie, portretele își îndulceau trăsăturile, peisajele se scăldau în tonuri domolite, melancolic înfrânte.

Atâtea drumuri și totuși niciunul nu ducea la Marat... Alessia nici idee nu avea cât de viu îl păstram în mine, ar fi îngrijorat-o inutil. Nu-mi e teamă de nebunia mea, ci doar de lipsa ei. După atâția ani, mă culcam cu el în gând, în vis mă înlănțuia ca o iederă înfometată în timp ce eu îl adoram, mă trezeam din somn șoptindu-i numele, iar de restul zilei îmi aminteam ca într-o pâclă a minții, ce se încăpățâna să păstreze aparențele unei vieți aproape trăite. Îmi purtam secretul de atâta timp, un secret ca o rană mereu deschisă din care curgeau zilele fără el, o rană pe care mi-o purtam neobosită, pentru că iubirea nu renunță.

Continuam să conduc în noaptea obscură și tot ce puteam vedea erau luminile aprinse ale mașinii mele. Alessia continua să doarmă liniștit. Am oprit la o

benzinărie și am coborât din mașină să iau două cafele și încă un CD cu Raemonn, cu un playlist care mie și Alessiei ne trezea tot felul de amintiri. Când am revenit la mașină, Alessia a avut doar o tresărire scurtă, continuând apoi somnul încrezător. Mai aveam doar o jumătate de oră până la Constanța și mă gândeam unde pot lăsa mașina cât mai aproape de plajă. Așa mi-am amintit de un loc numit „Doi papuci”; nu știu de ce se numea așa, dar știu că puteai parca foarte aproape de malul mării. Am continuat să ascult muzică în surdina și să mă gândesc la ascunzișurile inimii, la dulcea povară pe care o purtam cu atâta înverșunare, sfidând logica.

- Ale, te trezești drăguță?... i-am zis încet.
- Mmm... ce frumos visam... unde suntem?
- Mai avem foarte puțin și suntem pe plajă...

I-am zâmbit Alessiei, la vederea ochilor ei măriți. Treziți din somn, oamenii păstrează câteva clipe de privire uimită, de copii fără vină treziți într-o realitate în care ai nevoie de timp și de înțelegere pentru a o continua.

– Ale, ai o expresie absolut adorabilă, păcat că nu îți pot face o fotografie acum.

– Îmi fac singură, râde Alessia și se fotografiază singură cu telefonul, în oglindă. Vai, arăt îngrozitor, de ce mă păcălești?!

– Nu te păcălesc, este fenomenală mina oamenilor treziți din somn, atâta inocență încât doare...

– Iar ești poetică, Alina...

Am oprit farurile de la mașină și am rămas în întuneric total cu Alessia.

– Am ajuns, Alessia. Uite-ți și cafeaua, dar cred că s-a răcit deja.

Am ieșit amândouă din mașină cu păturile, cafelele și gențile după noi și am urcat un dâmb de nisip, pentru a ajunge exact pe mal. Ne-am scos pantofii din picioare, pentru că, oricum, erau deja plini cu nisip, și am continuat să înaintăm către apa din care veneau rafale mirosind a alge și a necuprindere. Luna ne lumina calea, ca un străjer ce se amuza de două tinere ce și-au dorit să își bea cafeaua rece învelite în pături, lângă marea indiferentă. Nu era nimeni în jur, eram doar noi două în acest cadru mistic.

– Alina, mi-e cam frig, poate de la briza mării... e răcoare...

– Este și din cauză că ai dormit, Alessia... Nu este mirific aici? Mă bucur că am venit, avem câteva ore în care marea e doar a noastră.

Alessia s-a înfofolit mai bine în pătură, lăsându-și afară doar capul și mâna dreaptă cu care sorbea din cafeaua rece.

– E doar a noastră, așa e, doar noi două avem acum acest peisaj, este pentru noi... și eu mă bucur că am venit aici...

Mi-am scos aparatul de fotografiat și am immortalizat luna reflectată în valurile neliștite și chipul Alessiei încadrat de pătura multicoloră de lână.

– Alina, care crezi că este scopul vieții?... Întrebă Alessia melancolică...

– Cred că nu există un scop anume... suntem aici fără un regulament... fiecare face ceea ce crede că i-ar aduce

fericirea și fiecăruia i se pare că altul știe mai bine cum să o obțină...

– Eu aș fi fericită dacă aș avea o relație în care partenerul meu să îmi accepte jobul, să nu fie deranjat de faptul că trebuie să călătoresc mereu. Fericirea... toți vorbim despre ea, dar mă îndoiesc că știe cineva ce este fericirea cu adevărat. Ce te-ar face pe tine fericită?

– Știu ce nu m-ar face deloc fericită, să mor regretând că nu am avut șansa să îl revăd pe Marat; să nu îi spun tot ceea ce vreau să știe. Vreau doar să vorbesc cu el, restul va fi doar decizia lui, eu cu atât mai mult nu am dreptul să îi cer nimic. Totul a rămas suspendat, s-a terminat brusc, fără o continuare și nu pot accepta acest final. Nu vreau, Alessia.

Ne-am așezat una lângă alta, învelite în păături și o vreme am rămas tăcute, ascultând talazul valurilor ce se revărsau pe plaja de nisip fărâmicios.

– Este superb aici, Alina! De unde știi locul ăsta?

– Acum multi ani, o prietenă de-a mea s-a căsătorit nu departe de locul ăsta, iar eu am fugit cu cavalerul de onoare în toiul petrecerii și-am făcut baie în mare îmbrăcați.

– Serios?! Nu mi-ai povestit până acum! Când a fost asta?

– Aveam vreo șaptesprezece ani, înainte de a fi cu Denis. Am fost domnișoară de onoare la nunta asta, deși numai onorabil nu m-am reîntors la nuntă, cu rochița udă și cu nisip în păr; sandalele îmi scârțâiau în picioare când am revenit.

– Credeam că nu mai avem ce să ne spunem, sunt uimită când descopăr că nu știu ceva despre tine... nu e amuzant?

– Noi suntem amuzante, Ale! Uite-te la noi cum înghețăm acum pe plajă, dar știi, astfel de momente sunt speciale; vom uita ce am făcut ieri, dar nu vom uita astfel de clipe petrecute împreună. Câteodată simt nevoia să fug, ca și cum aș putea fugi de viață... poate că vreau doar să fug către Marat, nu de viață.

– Cred că ai fi fost mai fericită dacă nu l-ai fi întâlnit pe Marat...

– Nu spune asta, mi se pare că dacă nu l-aș fi întâlnit aș fi trăit mereu cu sentimentul că lipsește ceva și chiar dacă n-aș ști ce, n-aș fi avut cum să fiu fericită.

– Cum să simți lipsa cuiva pe care nu l-ai cunoscut?

– Nu știu să îți explic, este doar ceea ce simt. I-am simțit lipsa înainte de a-l cunoaște și acum îi simt iar lipsa, deși l-am cunoscut, iar asta mă face să mă întreb asupra sensului vieții. Trebuie să existe mai mult de atât, în afara acestui sentiment de dor nesfârșit.

Am continuat să vorbim și orele au trecut pe nesimțite, sub liniștea lunii străbătute doar de cadența valurilor ce tachinau țărmul. Am plecat de pe plajă cu un sentiment nou în suflete, ca și cum orele acelea ne apropiaseră, deși nu știam să existe distanță între noi două; am plecat după ce am fotografiat soarele ce își mijea timid încă, promisiunile de după norii străvezii. Alessia a condus la întoarcere, iar până la ora opt eram deja în București, în paturile noastre confortabile, în care ne-am întins fericite și istovite.

– Somn ușor și bună dimineța, Alessia...

Am dormit până la ora unsprezece, când m-am întremat suficient cât să mă duc până la birou. Alessia care dormise chiar mai puțin decât mine, mi-a lăsat cafea caldă în termos, pe care am băut-o ca pe un elixir de care nu mă puteam lipsi.

Pe frigider e lipit următorul bilet, semnat de Alessia: „Am plecat la Vlad, ne vedem mai târziu. Ai cafea în termos. Te pup, somnoroaso”.

După ce am mai pierdut vremea prin casă, pe la ora trei după-amiază am ajuns la birou, deoarece trebuia să iau niște materiale și să vorbesc cu domnul Serghei despre următoarea „misiune”.

– Bună, Alina! Ai ajuns la biroul tău?

M-am întors și am văzut-o pe Lili ce ieșea din biroul domnului Serghei, îmbrăcată într-un costum galben și cu părul prins strâns într-o coadă înaltă de cal. Ochii îi erau puternic conturați cu tuș negru trasat cu precizie. Călătoriile făcute, precum și evenimentele la care am tot participat în ultimul timp, își pusese rămpănta asupra lui Lili, se îmbrăca precum o veritabilă fashionistă.

– Buna, Lili! Ce faci? Am îmbrățișat-o pe Lili, deși nu o văzusem decât de două zile. De ce mă întrebi asta?

– Ai să vezi!... spune Lili cu un ton misterios. Mergem?

Când am ajuns în fața biroului meu oval de lemn închis la culoare, am văzut surpriza la care se referea Lili. Un buchet mare de orhidce într-o cutie transparentă, legată cu o panglică roșie, de care atârna o carte de vizită, pe care scria: „Restaurantul vegan Rawlicious, ora 19.00. Te aștept cu nerăbdare. Craig”

Sunt surprinsă de flori precum și de expeditorul acestora; gestul înflăcărat al lui Craig mă impresionase dar, în același timp, îmi trezise și instinctul de conservare.

– Craig Mason... am zis eu gânditoare.

– Da, chiar el, cel pe care l-ai botezat darnică „Ne-suferitul”. Ți-a schimbat părerea cu asta? Îți dai seama că a venit în România pentru tine, este clar că nu te-a putut uita. Nu mai are nimic împotriva restaurantului vegan, cred că acum acceptă și o viață trăită cu hamburgeri vegani.

Lili râde amuzată, analizând cartea de vizită pe toate părțile.

– Nici vorbă de burgeri la restaurantul ăsta, că îl știu, va fi fericit dacă va găsi niște alge sau niște semințe de in... râd eu.

– Asta înseamnă că accepți invitația, Alina?

– Cred că da, măcar pentru faptul că a venit în România ca să mănânce semințe și să bea vin fără alcool cu mine. Cred că o să mă amuze domnul Craig.

– Nu râde prea mult de bietul îndrăgostit, e destul că va intra la dietă cu tine. Se pare că i-a trecut toată siguranța de sine și convingerile radicale.

– Vom vedea, sper să nu ne certăm la masă, nu de alta, dar nu obișnuiesc să îmi pierd timpul și ar rămâne singur în locul ăla înfiorător de vegan, în care nu se taie decât fructe și legume... ce îngrozitor... am zis ironică.

Lili râde pusă pe șotii, dar se corectează rapid.

– Haide, fii drăguță cu el, se străduiește să amelioreze prima impresie.

– Preciez gestul lui, dar voi fi atât de drăguță cât voi putea; îți spun sincer Lili, nu prea am chef de întâlnirea asta. Mă simt aproape obligată acum să iau cina cu el din cauza efortului pe care l-a făcut. În fine, văd eu până diseară... În altă ordine de idei, ce mai spune domnul Serghei?

– Nu mi-a spus nimic deocamdată despre plecări, du-te tu la el, poate de data asta stăm acasă măcar câteva zile, mai ales că o să fie și ziua de naștere a mamei mele. Mi-a spus doar să te caut, vrea să vorbească cu tine.

Am deschis ușa biroului separat al domnului Serghei și l-am descoperit întors cu spatele, în scaunul lui portocaliu de piele, cam feminin, scaun ce era de multe ori subiectul de amuzament al colegilor mei.

– Bine ai venit, intră Alina!... a zis el și s-a întors către mine.

– De unde ați știut că eu sunt?... am întrebat nedumerită.

– Este inconfundabil parfumul tău... și mereu același.

– Aaa... aveți dreptate, este același parfum de foarte mulți ani. Mi-a spus Lili că doriți să vorbiți cu mine.

– Da, ia loc, te rog.

Dl Serghei a tușit cu importanță, ca și cum ar trebui să îmi comunice că trebuia să plec să fotografiez obuze în Afganistan.

– Uite, m-a abordat o cunoștință de la revista Vogue din Franța. Au văzut fotografiile tale din Tokyo și m-au întrebat dacă aș fi dispus să te las să pleci. Au procedat corect și m-au întrebat pe mine, însă, oricum, decizia este a ta. Eu sper să rămâi la firma noastră, pentru că noi ne-am atașat de tine, iar lucrările tale sunt din ce în ce

mai bune. Cred că ești singurul angajat care nu s-a plâns niciodată, nimeni nu știe dacă ești supărată sau fericită, poate că lucrezi cam mult totuși... Ce spui de oferta celor de la Vogue?

Am rămas tăcută câteva clipe, deoarece nu m-am așteptat la o asemenea propunere.

– Vrei să te mai gândești la asta?

– Nu, nu este nevoie să mă gândesc la asta. Sunt foarte mulțumită aici și nu aș vrea să plec, nici nu aș vrea să mă mut în Franța. Vă rog să le mulțumiți, dar prefer să rămân la firma dumneavoastră, îmi place foarte mult viața mea, exact așa cum este acum.

– Atunci, mă bucur să aud asta! Dl Serghei părea sincer mulțumit de răspunsul meu.

– Pot să plec acum? Trebuie să termin un comunicat de presă. Venisem să vă întreb unde plecăm și când...?

– Deocamdată am nevoie de voi două în București, cel puțin pentru câteva zile, mai ales că vor fi două expoziții la rând și avem deja contractul semnat cu organizatorii.

Am închis ușa în spatele meu și m-am îndreptat către biroul meu, unde Lili mă aștepta curioasă.

– Stai liniștită, săptămâna asta stăm în București... am asigurat-o eu.

– Ce bine... dar, ți-a spus și de Vogue?

– Da, știai deja?

– Da, am auzit-o vorbind pe tipa de la P.R., Adele când vorbea cu domnul Serghei, dar am așteptat să îți spună el despre asta. Ai acceptat?

– O nu... voi rămâne aici.

– Serios? Este o oferta cel puțin tentantă, adică totuși, vorbim de Vogue!

– Da, Lili, tocmai că este vorba de Vogue. Am două motive importante să rămân la firma asta, deși nu este Vogue, sau poate tocmai de aceea; mereu m-am gândit că aș dori să schimb lumea cu fotografiile mele, nu știu dacă sunt pe drumul cel bun, dar nu cred că Vogue este răspunsul. Oricât de atrăgătoare ar părea această lume, cu toată spoiala ei, aș prefera să fac altceva, aș vrea ca fotografiile mele să reflecte mai multe aspecte ale vieții. Aici m-am acomodat, mă gândesc la o nouă expoziție de fotografii, a mea doar... În afară de asta, există o persoană care știe că locuiesc în București și aș vrea ca în cazul în care mă caută, să fiu ușor de găsit... chiar dacă șansele sunt infime... am adăugat resemnată.

– O persoană? Nu este Craig Mason, nu-i așa?

– Nici vorbă. Nu vreau să fiu rea, însă Craig nu va putea fi niciodată acea persoană.

– Sper atunci că acest bărbat să merite așteptarea...

– Nu am nicio îndoială, eu nu merit atâta... dar să schimbăm subiectul mai bine, Lili. Uite, trimit câteva e-mailuri, termin și comunicatul acela și putem bea o cafea la etajul unu al clădirii, am înțeles că s-a deschis o cafenea nouă, ai timp?

– Da, termin și eu treaba până atunci.

La ora 19:00 fix, intru în restaurantul vegan indicat de cartea de vizită trimisă de Craig Mason. Plecasem direct de la serviciu și avem după mine inclusiv laptopul și una din camerele de fotografiat. Craig era așezat în mijlocul restaurantului, un loc care cu siguranță i se potrivea. Dezinvolt și îmbrăcat ca și cum ar veni de la o prezentare de modă, Craig atrăgea atenția, deosebindu-se de restul de invitați ai restaurantului. Este un gen anume de persoane care frecventează restaurantele vegane: unii seamănă cu niște practicanți de yoga, persoane în general zvelte, purtând îmbrăcăminte cât mai naturală și deseori acoperindu-se cu poncho-uri, acel gen de persoane care cumpără haine și bijuterii unicat, hand made. Mai veneau la restaurantele vegane acele tipe interesate de ceea ce e în trend, neînțelegând ideea din spatele veganismului și nefiind, oricum, interesate de aceasta... și, desigur, mai sunt persoane precum Craig Mason, care deși dezinvolt, era evident că răsucea menu-ul pe toate părțile, căutând o denumire familiară.

„Haide să îl salvăm de la înfometare”... mi-am spus amuzată și m-am îndreptat către Craig.

Ajunsă lângă masă, i-am zâmbit, deși mă simțeam puțin încurcată de acea invitație venită de niciunde.

– Bună seara, Alina!... Craig s-a ridicat de la masă și mi-a tras scaunul de lângă el, în semn de invitație.

– Bună seara, Craig...

– Mă bucur că ai venit, m-ai salvat de două ori, odată de la o situație nemaiîntâlnită, aceea de a veni în București neștiind pe nimeni, unde riscam să-mi fie refuzată invitația fără drept de apel...

– ...Și a doua oară...?

– A doua oară din încurcătura în care mă aflu, pentru că nu știu ce să comand. Scuză-mă, dar chiar nu știu ce sunt denumirile astea, jumătate din ingrediente nu le recunosc. Craig mi-a spus toate astea, aplecându-se ușor spre mine, ca și cum mi-ar spune un secret, dar, probabil, că dorea doar să elimine tensiunea dintre noi doi. Până la urmă, ne-am cunoscut doar fugitiv, iar impresia pe care mi-a lăsat-o nu era una dintre cele mai favorabile, iar el părea perfect conștient de asta.

– Propun să îmi spui tu ce îți place în general să mănânci, iar eu îți voi recomanda ceva apropiat de felurile de mâncare care îți plac, ce zici de asta?... l-am întrebat eu.

După ce Craig mi-a înșirat mai multe feluri de mâncare, voit exagerat și amuzat, am făcut comanda unei chelnerițe, care i-a mai dat și ea câteva explicații suplimentare lui Craig într-o engleză acceptabilă.

Neașteptat, Craig îmi ia mâna și mi-o strânge ușor, spunându-mi:

– Știu că nu mă placi prea mult, Alina. Dar cred că este din cauză că nu mă cunoști și asta încerc să fac acum, dă-mi o șansă reală... Nici mie nu îmi vine să cred că am aterizat într-un restaurant vegan, într-un oraș necunoscut, pentru o tipă pe care am întâlnit-o în Tokyo, îți spun sincer că m-am surprins pe mine. Asta este ceea ce am avut să îți spun și sper să îmi răspunzi la fel de sincer.

– Îți voi răspunde asemenea, Craig. Apreciez faptul că ai făcut atâtea eforturi să ne vedem, cred că ești o persoană deosebită. Dar...

– Dar...? Ești într-o relație?... Căsătorită? Craig devenise puțin distant, ca și cum și-ar fi luat distanța necesară pentru a face față răspunsului meu.

– Nu. Nu știu cum să îți explic, pentru că mi-aș dori să mă înțelegi și crede-mă că nu voi fi evazivă; am avut o relație în trecut în care nu am spus tot ce mi-aș fi dorit să spun și tocmai de aceea, îți voi spune cum stau lucrurile; nu vreau să mai repet acea greșală. Adevărul este că nu sunt căsătorită și nici nu am o relație, ceea ce înțelege în general lumea, printr-o relație.

– Mă pregătesc să înțeleg ceea ce-mi spui, Alina... a zis Craig curios, ridicând o sprânceană.

– Am întâlnit acum opt ani un bărbat, în Beijing... un bărbat cu care nici măcar nu am avut o întâlnire adevărată, nu ne-am sărutat și aproape pot spune că nu am vorbit... un bărbat pe care nu-l pot uita, pe care îl caut, pe care îl aștept, cumva, cândva...

Craig asculta cu interes ceea ce îi spuneam, în timp ce eu mi-am retras ușor mâna dintr-a lui. Nu spunea nimic, aștepta să termin tot ceea ce aveam de spus, bănuind o continuare. Dar eu nu aveam o continuare, asta era tot.

– Știi că sună cel puțin ciudat ceea ce îți spun, infantil poate... și nu îți cer să mă înțelegi sau să mă aprobi, dar mă aștept să mă crezi, Craig...

– Nu știu ce să spun, Alina... nu mă așteptam la o asemenea destăinuire, nici nu știu dacă să râsuflu ușurat că nu ești căsătorită. Nu pot să înțeleg cum este să aștepti

pe cineva pe care aproape că nu l-ai cunoscut, dar pe de altă parte, nici eu nu am întâlnit pe cineva care să aibă acest impact asupra mea... sau poate am întâlnit, pentru că este pentru prima dată când fac asta pentru o femeie. Asta înseamnă că nu avem nicio șansă să fim împreună?

– Păi... nu prea avem, îmi pare rău...

Craig zâmbeste, ca și cum ar fi doctorul ce își consultă pacienta ce refuză medicamentul.

– Dar putem fi prieteni, nu? Putem ieși să mâncăm împreună, nu? Eu voi rămâne în București până duminică... ce zici, ne putem vedea? Cine știe, poate voi ajunge să fiu și eu vegan până la urmă, a adăugat el neconvins de ceea ce spunea.

– Da, putem fi prieteni, sigur că putem, atâta timp cât nu ne mințim singuri și ne cunoaștem limitele unul altuia... am adăugat eu, mai mult ca o avertizare.

– Din partea ta nu este niciun pericol, Alina, eu sunt cel care riscă aici, dar îmi voi asuma riscul ăsta de a mă îndrăgosti de tine. După cum ți-am spus în Tokyo, lucrez pentru o publicație britanică, iar săptămâna aceasta le voi trimite știrile din București. Mi-am luat trei zile libere și intenționez să le petrecem împreună, cel puțin speram...

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș asuma acest risc. În plus, mă cunosc foarte bine. Ești un bărbat capabil de gesturi foarte frumoase, un bărbat foarte atrăgător, Craig, dar eu nu sunt disponibilă și meriți să știi adevărul, oricine merită.

– Îți mulțumesc pentru avertizare, Alina. Acum, putem să comandăm desertul? Ce spui de *mousse* cu ciocolată?

Craig a schimbat direcția conversației către subiecte mai plăcute, iar eu mă simțeam ușurată pentru că i-am destăinuit pentru prima dată unui străin, cel mai sensibil subiect al meu, iar Craig nu părea să mă judece, dar parcă nici să mă ia în serios. Ori se mințea singur că își dorește să fie prietenul meu, ori avea încredere mult prea mare în capacitatea lui de a mă cuceri, dar, indiferent care erau motivele lui, eu știam cel mai bine că voi fi de neclintit în hotărârea mea. Nu puteam totuși să decid pentru altcineva, puteam doar să îi spun cum stau lucrurile, iar mai departe era alegerea lui.

Am mâncat desertul împreună și m-am oferit să îi arăt Bucureștiul nocturn lui Craig Mason. După ce ne-am plimbat în parcul Herăstrău, am oprit la o terasă de la marginea lacului, pentru încă o cafea și am continuat destăinuirile. Craig este un partener de conversații mai bun decât mi-aș fi imaginat. În lumina difuză a cafenelei, după ce am băut puțin Martini, am realizat că sunt atrasă fizic de Craig, iar această realizare m-a încurcat puțin. Aveam o mare dorință de a fi îmbrățișată, de a adormi cu capul pe pieptul unui bărbat, de a avea buzele sărutate de zeci de ori, până când aș arde de dorință, doar că acest bărbat trebuia să fie Marat, de ce m-aș amăgi degeaba?! Buzele lui Craig, frumos conturate mi-au trezit simțurile adormite, corpul său plin de vitalitate atât de aproape de al meu, mi-a tăiat respirația, am realizat cât de multă nevoie aveam de un bărbat care să stingă focul ce ardea în mine. Pentru a-mi îndepărta gândurile, l-am întrebat pe Craig despre munca sa la Londra. Inutil însă, parcă intuindu-mi gândurile, acesta mi-a luat mâna și mi-a atins-o ușor de obrazul său. Parcă m-a electrocutat

atingerea, mâna a început să-mi tremure ușor și pulsul mi s-a accelerat. După câteva momente de ezitare, am încercat să-mi retrag mâna, însă Craig mi-a ținut-o ferm în a lui. Neașteptat, m-a tras către el și mi-a mângâiat buzele cu ale lui, fără a mă săruta însă.

„Nu este Marat, încetează!” Acesta era singurul meu gând, însă corpul meu se purta ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu mine, răspunzând atingerilor lui Craig, care încă îmi tachinea buzele ce s-au deschis, așteptând mai mult. Craig îmi ținea încă mâna lângă fața lui. Îmi detestam corpul în momentul acesta, care răspundea fiecărui stimul, răscolit și înfometat, în ciuda dorinței mele de a rămâne indiferentă.

– Craig, ar fi bine să plec acum... i-am zis încet, cu voce nesigură.

– Nu, mi-a spus acesta, cu siguranță în glas. Vino aici, mi-a șoptit și mi-a tras scaunul lângă al lui, punându-și o mână între picioarele mele, ce își doreau doar să se încolăcească în jurul mijlocului lui.

– Voi ignora tot ce îmi spui, Alina. Vreau să te văd goală, de când te-am văzut în Tokyo, tot ce am avut în fața ochilor a fost trupul tău gol... Nu o să mă opresc până nu mă voi afunda adânc în tine, orice mi-ai spune tu acum...

Nu spuneam nimic, dar fiecare cuvânt al lui Craig își atingea ținta, respirația îmi devenise mai agitată, iar peste gânduri mi se așternuse uitare și dorință. Ce contrast între ceea ce îi spuseseam lui Craig la începutul serii și reacția nebună a corpului meu... în momentul ăsta nici eu nu aș fi crezut ce îmi spuneam. Craig s-a apropiat

de mine și a început să mă sărute, abandonându-se total impulsurilor sale.

– Vreau să vii la mine, vreau să mă trezesc cu tine în pat mâine dimineață. Alina...?

Continuam să tac, pentru că nu mai găseam nimic de spus, nu mă mai recunoșteam. Am ieșit amândoi în noapte și-am luat un taxi, din multele mașini parcate în zona Dorobanți. Nu știu în cât timp am ajuns la hotelul unde Craig era cazat, pentru că mintea îmi era golită de orice gânduri, iar în mașină, Craig a continuat să mă sărute, ținându-mi corpul lipit de al lui. Ajunși în fața hotelului, am intrat cu Craig care mă ținea de mijloc, simțindu-mă vinovată de ceva de neiertat; mi se părea că toată lumea se uită la mine, mai ales recepționera roșcată, cu tunsoare franțuzească, pe lângă care am trecut. Ajunși în camera în care Craig era cazat, am intrat și mi-am turnat un pahar de vin, din sticla începută de pe bar. Continuam să tac și Craig a venit în spatele meu, aruncând pe covor sacoul meu, apoi cămașa și pantalonii, până când am rămas goală. Am închis ochii și mi-am lăsat corpul neobrazat să-i răspundă atingerilor lui. Aproape că îmi puteam auzi bătăile inimii și pulsul ce-mi alerga nebun prin vene, dezlănțuit. Craig s-a aplecat și mi-a pus în picioare pantofii cu toc înalt, apoi și-a descheiat nasturii de la cămașă și cureaua de la pantalonii ce au alunecat imediat de pe el.

– Așa te-am visat de când te-am văzut, goală, încălțată în pantofi cu toc și cu picioarele încolăcite în jurul meu... a șoptit Craig și m-a ridicat punându-mă pe biroul de pe care a măturat cu mâna tot ce era acolo. Să nu

aștepți preludiu de la mine, simt că voi avea orgasm doar privindu-te...

Eram cu fața către el și mi-am lăsat capul pe spate în timp ce el a intrat adânc în mine, ținându-mi fesele în mâini, săltându-mă în ritmul mișcărilor lui ce deveneau mai furioase. Craig mă săruta cu nesăț și i-am simțit tremurul corpului său înfierbântat în timp ce intra în mine. Deși aproape de orgasm, Craig s-a oprit brusc și a început să-și plimbe limba dinspre sâni către vaginul meu, ce l-a primit umed, cu gemete sacadate. Limba sa alunecoasă și fierbinte mi-a mângâiat dintr-o singură mișcare extinsă și continuă toate ramificațiile, amplificate în senzații, iar când s-a ridicat și m-a pătruns, am avut un orgasm exploziv care m-a lăsat fără suflu; abia atunci Craig a grăbit ritmul, sfârșind în mine cu mișcări în care îngropase orice urmă de control. A curs în mine ca o lavă, în timp ce mă ținea lângă el, strivindu-mi sânii; gura sa îmi acoperea gemetele; ne-am liniștit amândoi, iar Craig continua să îmi țină buzele deschise cu degetul lui, într-o mișcare dominatoare. Am rămas câteva minute pe birou, rezemată de perete, în timp ce Craig încă îmi mai ținea fundul în mâinile lui, acoperindu-mi buzele cu sărutări ce își pierdeau din sălbăticie. După ce și-a revenit complet, Craig m-a luat în brațe și m-a așezat pe pernă, venind și el lângă mine. Am adormit în brațele lui, așa cum spusese la începutul serii.

Când m-am trezit, am văzut că era ora patru dimineața și primele raze de soare anunțau o nouă zi senină. Aveam capul rezemat de mâna dreaptă a lui Craig, în timp ce mâna lui stângă era așezată posesiv între picioarele mele goale, care erau încă încălțate. Peisajul

ăsta m-a trezit brusc. Mă simțeam trădată de propriul corp, simțeam că mi-am abandonat toate așteptările. Poate că mi-am supraestimat rezistența, poate că nu îl iubeam pe Marat așa cum credeam, poate că nu îl iubeam deloc, altfel de ce aş fi acum în brațele unui bărbat pe care nici măcar nu îl cunoșteam?!

Craig dormea profund, cu o jumătate de față afundată în perna de mătase neagră, iar câteva șuvițe de păr îi încadrau fața răzleț. M-am ridicat foarte încet din pat și mi-am ridicat hainele împrăștiate și mototolite de jos. M-am dus la baie și m-am îmbrăcat, fără a închide ușa de tot, deoarece nu voiam să-l trezesc pe Craig, ci să pot fugi în voie de ceea ce făcusem, de acea parte din mine de a cărei existență nu știam. Când am ieșit din baie, el continua să doarmă liniștit, așa că am plecat din cameră închizând ușa fără zgomot. Când am ajuns la recepție, am fost uimită de atitudinea în vervă a personalului, în pofida orei matinale. Am comandat un taxi și-am ajuns acasă; și-aici am descuiat ușa cu grijă, pentru a nu o trezi pe Alessia. Am intrat prima dată în bucătărie, să îmi fac o cafea și-am dat cu ochii de încă un bilet al Alessiei, așezat de data aceasta pe masă, lângă aparatul de cafea, pe care scria:

„...Nu știi de ce am impresia că nu pentru a te duce la slujba de noapte ai întârziat azi. Trezește-mă să îmi spui TOT!”

De când mă mutasem cu ea, nu lipsisem niciodată noaptea de acasă. Nu m-am îndurat totuși să o trezesc pe Alessia la acea oră și mi-am făcut o cafea, fumând două țigări una după alta, în timp ce eram aplecată de gânduri deasupra mesei din bucătărie. Voiam să șterg imaginea

noptii petrecute cu Craig, care îmi pângărea frumusețea ireală a visului pe care îl trăiam ca și cum ar fi singura realitate care contează. Aș fi vrut să dispară tot, aș fi vrut să-mi ard hainele și desu-urile ca într-o purificare șamanică în care erau expulzați demonii senzualității ce-și făcuseră cuib în sufletul meu ce căuta înălțimi. Am intrat în baie și m-am spălat de mai multe ori, ca pentru a scăpa de urmele crimei pe care o săvârșisem. Apa foarte rece se prelingea pe pielea mea zgribulită și rezistam impulsului de a ieși de sub jetul de apă. Trebuia să sufăr, pentru fiecare clipă de plăcere, o eternitate de suplicii care să-mi amintească ce-am făcut în noaptea asta. Îmi simțeam povara ca Sisif și-am căzut în genunchi, cu fața îngropată în palme, în timp ce apa continua să mă biciuiască indiferentă.

Când am ieșit din baie, am descoperit-o pe Alessia ce stătea în fotoliu, cu o cafea în mână, și cu ochii mari de curiozitate. Expresia ei era încă somnoroasă și era evident că aștepta o explicație de la mine. Speram să nu-mi observe fața răvășită, așa că mi-am schimbat imediat expresia, cu una care se voia liniștită. Trebuie să fiu expertă la asta, ascund de toată lumea trăiri violente ce trebuie să rămână astupate în mine, pentru a nu-i speria pe toți cu răătăcirile mele de la cursul liniștit al vieții. Oare câți oameni trăiesc în bezna halucinațiilor, oare câți m-ar înțelege și ar avea nevoie să le spun, așa cum aș avea eu nevoie să aud:

„Nu există nebunie mai mare decât să ignori ceea ce simți”.

Oare, dacă am auzi toți asta, am umbla goi prin lume, cu inimile răsfrânte din piept? Așteptăm o confirmare pentru a fi cine știm noi că suntem?

Zâmbesc.

– Bună dimineața, te-am trezit?... am întrebat-o eu pe Alessia.

– Tocmai aia e, că nu m-ai trezit! Unde ai fost? Eu am adormit pe la ora două noaptea și tu nu veniseși încă acasă... dar ce spun eu, știi și tu că nu erai acasă... râde Alessia.

– Sunt mai uimită ca tine, Alessia. M-am întâlnit cu Craig, un jurnalist britanic pe care l-am cunoscut în Tokyo...

– ...Și, și...?!

– ...Și nu știu când și cum, am luat cina împreună, ne-am plimbat, am mai băut o cafea și, cumva, am ajuns în camera lui de hotel. Detaliile le las pe seama imaginației tale debordante.

– Nu-mi vine să cred! Asta nu e Alina pe care o știi!... Bine ai revenit pe pământ domnișoară, dacă ai stat atâta timp fără să te vezi cu niciun bărbat, mi se pare firesc ca unul care a reușit să dărâme zidul tău să aibă parte de așa noapte... sigur nu o va uita curând.

Alessia râde șmecherește, foarte încântată de deducția ei psihologică.

– Îți mulțumesc că te amuzi pe seama mea, dar nu te pot contrazice. Asta este, am făcut-o și nu pot da timpul înapoi. Îmi pare rău, însă...

– Îți place de el ca bărbat? Să înțeleg că vor urma și alte întâlniri? Ești îndrăgostită?

Alessia își continua interogatoriul, punându-mi întrebări una după alta, întrebări la care încă nu aveam răspunsuri.

– Nu-mi displace, Alessia, deși, prima impresie pe care am avut-o despre el a fost una neplăcută de-a dreptul. Ca bărbat... hmm... da, a fost o noapte pe care nici eu n-o voi uita, deși aș cam vrea, mă simt vinovată acum.

– Vinovată? Cum așa? Nu-mi spune că din cauza lui Marat?!

– Nu din cauza lui Marat, el nu poate fi vinovat de nimic. Sunt vinovată pentru Marat, asta este ceea ce vreau să spun...

– Mai bine nu abordăm subiectul Marat acum, ce sens ar avea? Te-ai îndrăgostit de Craig?

– M-am gândit la asta de când am plecat din camera lui de hotel... și nu, Alessia. Nu sunt îndrăgostită, nu am cum să fiu, pentru că sunt deja îndrăgostită de altul. Nu știu dacă mă voi mai întâlni cu Craig, la începutul serii vorbeam despre cum vom fi prieteni și uite cât a durat prietenia noastră, fix câteva ore. Ce dezamăgită sunt de mine...

– Îmi place cum sună... poate îl vei uita pe Marat și vei începe un nou capitol cu Craig... spuse Alessia încântată de idee, în timp ce își aprindea și ea o țigară, strângându-și în cordon halatul de noapte.

– Asta este imposibil, Ale. Oricât de dornică de atingerea unui bărbat aș fi, Craig nu îl poate înlocui pe Marat, nimeni nu poate.

– Ufff... tu știi mai bine ce simți... dar ia spune-mi, cum arată Craig? El ce ți-a zis când v-ați despărțit dimineată?

– Nu știi mare lucru despre el, îl cheamă Craig Mason, lucrează la un ziar britanic, în Londra. Și da, arată foarte bine, puțin cam pretentios poate și prea încrezător în farmecele lui, dar se pare că are și de ce, atâta vreme cât de la discuții de prietenie, am ajuns goală la el în cameră... Cât despre despărțirea de dimineată... ei bine, nu i-am dat prilejul să-mi spună ceva, am fugit hoștește în timp ce dormea.

– Incredibil... ai fugit ca o copilă care a făcut o boacă-nă și nu vrea să stea să dea explicații... auzi, și dacă v-ați întâlnit prima dată în Tokyo... i-ai dat tu numărul tău de telefon? Cum a ajuns el în București?

– Cred că Lili i-a dat numărul meu de telefon, atunci când am făcut prezentările; eu i-am spus că nu am cărți de vizită la mine.

– Pfiii... Alessia își exagerează reacțiile ca o actriță într-o dramă... ce poveste!

– Nu este o poveste așa de extraordinară, poate că am ajuns la el în pat din prima seară, dar nu simt neapărat nevoia să-l revăd...

– Nu te cred, doar nu vrei să te contrazici singură... concluzionă Alessia.

– Ufff... am oftat... Alessia, trebuie să mă crezi, poate mă contrazic uneori, toți o facem, dar știu ce simt, eu și nimeni altcineva.

– Bine, bine, nu trece la defensivă... sunt și eu bucu-roasă că ai avut o întâlnire... și ce întâlnire! Păcat că nu

pot rămâne zilele astea în București să văd și eu continuarea poveștii; m-ai făcut foarte curioasă!

– Pleci iar? Unde?

– În Madrid și, de acolo, probabil în Lisabona, mă vor anunța ei.

– O să-mi lipsești iar...

Am mângâiat mâna Alessiei.

– Eee, revin într-o săptămână-două...

În aceeași zi, peste trei ore, Alessia și-a făcut bagajul, și-a pus uniforma de însoțitoare de zbor irezistibilă și ne-am luat rămas bun. Vlad, iubitul Alessiei a sunat la ușă înaintea plecării și i-a luat bagajele din mână, urmând să o conducă la aeroport. Vlad părea un tip foarte de treabă și foarte interesat de Alessia, puțin emoționat de plecarea ei. Nu am apucat bine să închid ușa în urma Alessiei și a lui Vlad, că sună telefonul.

Era Craig, puțin nedumerit de plecarea mea și se oferea să vină să mă ia de la serviciu, după ce îmi terminam orele de lucru. Telefonul dat m-a surprins mai puțin decât răspunsul meu afirmativ. Vocea lui era caldă și convingătoare, parcă îi dispăruse puțin din siguranța lui de sine, luându-i locul o atitudine mai blândă și mai plăcută.

La ora șase fix, Craig parcase o mașină închiriată în fața clădirii în care lucram și mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că mă așteaptă să cobor. Am luat liftul și m-am grăbit să ajung la el, inexplicabil de emoționată. Craig a ieșit din mașină și mă aștepta cu ușa deschisă, cu un zâmbet larg pe față.

– *Hello, dear...*

– Bună seara și ție, Craig.

Am rămas câteva clipe uitându-ne unul la altul, înainte ca acesta să facă vreo mișcare să plece de pe loc.

– Unde vrei să mergem? Am GPS, așa că trebuie doar să îmi spui adresa... apropo, foarte haotic se conduce în București, așa e mereu?

– Da, aproape ca în Istanbul sau Roma, așa spun cei care vin aici pentru prima oară. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

– Da... deși mi-a trecut brusc pofta de mâncare, însă așa avea o mare dorință să te mănânc pe tine... mi-a zis Craig, ațintindu-și privirile asupra buzelor mele.

M-am făcut că nu aud ceea ce mi-a spus și i-am indicat o adresă a unui restaurant din apropiere.

– Mă săruti acum sau trebuie să vin eu la tine?... a zis acesta și, fără a mai aștepta răspuns din partea mea, și-a desfăcut centura de siguranță, a oprit mașina și s-a aplecat deasupra mea, acoperindu-mi buzele cu ale lui. Eram imobilizată și de centura de siguranță și de mâinile lui care îmi țineau capul, fără a-mi da posibilitatea să mă îndepărtez de el.

– Craig... trebuie să vorbim... am reușit să îi spun, profitând de o secundă de pauză.

– Nu trebuie, cred că ne înțelegem mai bine atunci când nu vorbim...

– Sunt de acord cu tine aici... am zâmbit amuzată de idee.

Craig s-a retras ca și cum nu asta ar fi așteptat să audă de la mine, și-a pus iar centura de siguranță și a condus până în parcare din față a restaurantului, rămas tăcut tot restul drumului. Am intrat amândoi în restaurant și am avut iar senzația ciudată că toată lumea se uita la noi.

– Vezi ce bine ne stă împreună?... a zis Craig, uitându-se la mine... asta sau toată lumea se uită la bluza ta aproape descheiată...

– Poftim?!... am zis eu și m-am uitat la bluză rapid. Aveam câțiva nasturi descheiați, descoperind puțin marginea unui sutien negru de dantelă.

– Nu te speria, e doar un nasture mai descheiat decât ar trebui... sau mai încheiat pentru mine, dar numai pentru mine, nu?!... a zis Craig zâmbind.

Mi-am închis și mai mult sacoul și nu i-am răspuns aluziilor lui evidente. Îmi simțeam obraji calzi și deși încercam să par serioasă, fiecare cuvânt al lui Craig intensifica acea fierbințeală ce o simțeam înăuntrul meu, urcând pe șira spinării. Cu toate acestea, trebuia să vorbesc cu Craig, simțeam nevoia să îmi delimitez spațiul, mai bine decât până acum.

– Chiar trebuie să vorbim, Craig...

Craig a oftat.

– Nimeni nu vrea să audă asta, știi nu? Nimic bun nu urmează după aceste cuvinte ce vin din partea unei femei. OK, hai să vorbim, dacă asta te va relaxa pentru tot restul serii...

– Știu că aseară vorbeam despre prietenie și ți-am dat de înțeles altceva și m-am surprins și pe mine cu această atitudine, dar nu te pot conduce pe o cale greșită. M-am simțit senzational aseară și nu cred că mai este nevoie să îți spun asta, dar... afectiv, nu mi-am schimbat părerea.

– Definește afectiv...

– Știi la ce mă refer, nu pot să mă îndrăgostesc de tine, iar dacă asta îți dorești, îți propun să nu îți mai pierzi timpul cu mine.

– Heiii, doar ne-am întâlnit o singură dată, de ce să trasăm acum limite? Mai bine vedem cum evoluează situația noastră.

– Știu deja cum va evolua, Craig. Mi-e teamă că nu am nimic de oferit.

– OK, atunci îmi voi asuma riscul ăsta, bine?... Gata, nu vreau să mai aud despre asta, mai bine îmi povestești despre cât de senzațional te-ai simțit aseară, asta e chiar ceva ce țin să aud. Știi ceva? M-am răzgândit, mai bine mâncăm la hotel, putem comanda ceva în cameră, au menu internațional și cu siguranță vom găsi ceva verde ca să poți mânca și tu... dacă mănânci de fel, că ești foarte subțirică. Craig a închis menu-ul și i-a făcut semn chelneritei, spunându-i să ne aducă nota de plată. Comandasem doar două pahare de vin pe care le-am lăsat aproape neatinse.

Din inerție sau din cauza senzațiilor redeșteptate de Craig, m-am lăsat dusă de voința acestuia și imediat ce am ajuns la hotel, Craig a comandat ceva de mâncare și două feluri de salate pentru mine și am urcat către camera lui. Craig se simțea confortabil pe teritoriul său, a turnat Martini în niște două pahare cubice înalte și m-a luat în brațe, așezându-se în fotoliu cu mine pe picioarele lui. Am stat tăcuți, sorbind din lichidul ce mă amețise și mă relaxase în același timp. Craig a început să îmi mângâie capul, ca unui copil pierdut, iar apropierea noastră a devenit insuportabilă, căci respirația i-a devenit greoaie și curând mâinile sale au început să-mi caute nasturii cămășii negre de mătase, pe care i-a desfăcut până la ultimul, până când am rămas în sutienul de dantelă; apoi mi-a desfăcut fusta și am rămas având pe

mine doar sutienul, chiloții, dresurile și pantofii. Craig m-a ridicat în picioare și cu paharele în mână am ajuns în balconul deschis, care dădea în bulevardul încă agitat și luminat de farurile mașinilor ce fugăreau noaptea către răsărit. Am continuat să ne sărutăm și ne-am pus paharele pe balustrada de marmură a balconului, iar Craig s-a dezbrăcat, aruncându-și hainele de pe el precipitat. A venit în spatele meu, sărutându-mă pe gât și mi-a eliberat sânii din strânsoarea sutienului, fără a-l desface însă, apoi mi-a îndepărtat picioarele, aplecându-mă ușor pe balustradă, către orașul deschis în fața noastră. Știam că puteam fi văzuți ușor de către ceilalți, dar o dulce nepăsare mă făcea imună la orice consecință ce s-ar putea ivi. Craig era în spatele meu și i-am simțit mâinile ce mi-a dat jos dresurile; apoi, dându-mi chiloții la o parte... Mi-am pierdut capul în momentul în care acesta m-a pătruns adânc și repetat, în timp ce își ținea mâna sub sânii mei pentru a atenua rigiditatea balustradei care m-ar putea răni. Corpul mi s-a curbat, mișcându-se ritmic pe valurile de senzații ce tâșneau din vaginul meu devenit centrul sacru al universului ce vibra explorând plăceri necunoscute.

– Alina... m-ai înnebunit de tot... am auzit șoaptele lui Craig ce terminase într-un tremur necontrolat și rămăsese lipit de corpul meu sfâșiat de dorință.

O prelungă bătaie în ușă ne-a trezit din beția simțurilor, iar Craig s-a desprins de mine și, punându-și un halat alb pe el, a deschis, luând tava mare, metalică, în care erau așezate mai multe feluri de mâncare acoperite. Eu am rămas în balconul descoperit, privind bulevardul foșnitor, iar corpul a început să-mi tremure de frig. Am

ignorat senzația de răcoare a nopții, era doar dovada faptului că trăiesc, că sunt vie și că nimic nu a murit încă în mine. Am luat paharul cu Martini și-am băut lichidul ce părea acum total diferit, desfătându-mă cu căldura care îmi cuprinsese gura și gâtul. Îmi simțeam chiloții uzi și reci, dar am rămas nemișcată, contemplând totul și nimic, uitându-mă în gol.

– Alina, este frig, vino!

M-am desprins cu greu din starea mea ciudată și-am revenit în camera mobilată în culori reci, metalice. Pe masă era pusă tava cu mâncare, iar în mijlocul ei era o vază micuță pătrată, cu un trandafir roșu. La vederea trandafirului, am pălit. M-am oprit.

– Ce s-a întâmplat? Nu-ți place nimic? Dacă vrei, pot comanda altceva.

– Nu, nu îmi este foame, trebuie să plec.

Craig s-a oprit și el uitându-se la mine, încercând să înțeleagă de ce mi-am schimbat atât de brusc dispoziția.

– Nu pleca.

– Trebuie, am ceva de terminat și uitasem complet de asta... am mințit eu, evitându-i privirea fixată asupra mea.

– Te conduc atunci.

– Nu, nu vreau, voi lua un taxi.

– Încetează să te porți așa, ce s-a întâmplat în doar câteva minute?! De ce vrei să pleci? Poate că nu sunt eu cel mai intuitiv bărbat din lume, dar știu când sunt mințit. Craig a venit lângă mine, apucându-mă de mâini, până când am simțit o ușoară durere. Spune-mi ce s-a întâmplat, merit măcar o explicație. Fii sinceră, așa mi-ai promis de la început, nu?

Am inspirat aer profund și m-am desfăcut din mâinile lui.

– Trandafirul... am zis privind către masă.

– Așa... ce e cu el?

– Trandafirul îmi amintește de cel pe care oricum nu-l pot uita... am zis acestea ca atunci când mă confesam Alessiei, deși Craig era un bărbat cu care tocmai făcusem sex.

– Am înțeles... a zis Craig, întunecându-și privirea.

Craig s-a dus către masă și a luat trandafirul aruncându-l indiferent la coșul de gunoi.

– Acum nu mai este, putem continua de unde am rămas?

Eram furioasă, cum îndrăznise să profaneze ceva ce pentru mine însemna atât de mult?!

– Unde anume am rămas Craig?! Am făcut sex, acum pot pleca, nu?! Sau trebuie să continui să îți îndeplinesc așteptările și să rămân încălțată în pantofi?... am strigat neputincioasă.

– Tu nu îmi îndeplinești nicio așteptare, Alina, credeam că am stabilit asta deja. Poți pleca, desigur, nu ești prizoniera mea. Craig era poate mai furios decât mine, dar din expresia feței lui nu se mai ghicea nimic, decât răceală.

M-am întors cu spatele la el, m-am îmbrăcat imediat și, fără a-i spune niciun cuvânt, am plecat trântind ușa și luând primul taxi aflat într-o parcare din apropierea hotelului.

Când am ajuns acasă, era liniște completă, iar casa părea pustie fără glasul zglobiu al Alessiei. M-am aruncat în patul din camera mea și-am început să plâng în timp

ce în minte aveam doar trandafirul roșu, strivit de mâinile lui Craig. Plângeam anii de așteptare, nopțile de dor, diminețile în care speram zadarnic, plângeam și momentele petrecute cu Craig, plângeam tot ce am avut și ceea ce nu am știut că am până în momentul ăsta. Lacrimile îmi curgeau amare pe fața de pernă, ca și cum sufletul mi se concentrase în albastrul ochilor, vărsându-și neputința și disperarea de a mă fi îndepărtat de Marat pentru totdeauna. Am adormit când soarele răsărea, cu fața udă și ochii ochii împăienjeniți, cu părul revărsat în jurul corpului meu gol, strâns în poziție de fetus.

O săptămână a trecut în liniște, fără vreun semn de la Craig, care probabil că s-a întors la Londra, dezamăgit de mine. Dezamăgirea lui Craig mi-era mai ușor de suportat decât dezamăgirea pe care mi-am produs-o singură, uitându-l pe Marat chiar și pentru câteva clipe. Cu toate astea, îmi lipsea și Craig cumva, deși era mai mult o senzație fizică, decât acel dor nefiresc cu care îl așteptam pe Marat. În același timp, îl detestam că mi-a distras atenția și câteva nopți, Marat a lipsit din visele mele.

Împreună cu Lili am fotografiat câteva zile două expoziții din București și un eveniment monden petrecut într-un club cunoscut. M-am bucurat că munca mi-a îndepărtat gândurile de la evenimentele recent întâmplate, de la Craig și de la interacțiunea noastră scurtă și explozivă. Alessia era tot plecată, îmi trimitea îmbrățișări din Lisabona și mă anunța că va mai întârzia cel puțin o săptămână. Munceam până la epuizare și câteodată o lăsam pe Lili să plece acasă mai devreme, văzându-i

oboseala acumulată pe chip. Probabil că eu arătam extenuată de-a dreptul, dar doar așa puteam face față umbrei mele întunecate; trebuia să lucrez continuu. Dacă nu aș fi fotografiat peisaje, poate că nici nu aș fi realizat că toamna își scutura ultimele frunze pe rafalele furioase ale vântului ce anunța noi începuturi.

*

Luni este ziua în care ajung la birou și nu am timp nici măcar să beau o cafea. Astăzi, îndeosebi, toată lumea este agitată cu noile proiecte, iar domnul Serghei mai preocupat ca de obicei, intră în ședințe scurte, când cu angajații, când cu vreun client, în sala cu masă pe mijloc și fotolii tapițate.

– Lili, l-ai văzut pe domnul Serghei? Aș vrea să vorbesc cu el.

– Cred că este iar într-o ședință, nu știu sigur, dar l-am văzut intrând în Biroul Oval – așa botezaseră angajații firmei acea sală, în care aveau loc ședințele importante, cea mai mare încăpere și cea mai opulent decorată.

Am plecat de lângă biroul lui Lili, așezat lângă al meu, și m-am îndreptat către biroul domnului Serghei, care se afla în celălalt capăt al holului. Brusc, ușa sălii de ședințe s-a deschis, iar din ea au ieșit pe rând, domnul Serghei, urmat, nici mai mult nici mai puțin, decât de Craig Mason. Cei doi bărbați m-au salutat și au continuat drumul, vorbind în engleză. Le-am răspuns la salut,

uluită, și m-am întors către biroul meu, fără a-i mai spune nimic directorului nostru. Ce căuta Craig aici?... Asta aș vrea să știu... Am exclus din start o coincidență și nu mi-a plăcut deloc cu ce concluzie am rămas. Nu eram flatată nici pe departe de eforturile lui Craig; totuși, mai speram la o explicație plauzibilă. Nu m-am mirat deloc atunci când am auzit-o pe Lili spunându-mi:

– Alina, vrea să vorbească cu tine domnul Serghei, m-a întreba dacă te poți duce acum...?

M-am îndreptat către biroul lui cu un sentiment neplăcut, ce nu mi-a dat pace din momentul în care îl văzusem pe Craig în firmă. Am deschis ușa și m-am strecurat pe ea, întrebătoare, dând cu ochii de domnul Serghei, aplecat deasupra laptopului. Lângă el, erau două pahare de vin supradimensionate cu gât lung și subțire; probabil dintr-unul băuse chiar Craig, în timp ce uneltea cumva împotriva mea.

– Intră, Alina, te așteptam.

M-am așezat pe scaunul din fața biroului și-am așteptat continuarea cu interes, întrucât nu era nicio îndoială că mă privea personal.

– Astăzi am avut o întâlnire foarte plăcută cu un tânăr jurnalist din Londra, lucrează la The Telegraph. Din câte am înțeles, au nevoie de un fotograf pe o perioadă de două luni, e doar temporar și sunt dispuși să plătească destul de bine pentru asta. Mă gândeam că te poate înlocui Lili în această perioadă, dacă ți se pare acceptabilă oferta... depinde de tine acum. Îți voi trimite un e-mail cu toate detaliile și oferta lor completă, însă voiam să știi despre ce este vorba. Mă gândesc că este o perioadă oportună pentru tine, mai ales că nu avem prea multe

contracte încheiate acum. Mi s-a părut totuși interesant că te vor doar pe tine; din câte am înțeles, sunt la curent cu munca ta...

Dl Serghei a tăcut pentru câteva clipe, așteptând o reacție din partea mea.

– Da, știu, te vei mai gândi, niciodată nu îmi dai răspunsul pe loc... s-a amuzat el, începând să râdă.

Am zâmbit și eu, deși, ceea ce tocmai aflasem, îmi completa bănuielile legate de vizita inopinată a lui Craig Mason. Deci asta fusese... Nu i-am spus nimic despre asta domnului Serghei, doar am încheiat întâlnirea, liniștită.

– Aștept e-mailul dvs.

Am ieșit din birou lui și m-am îndreptat către al meu, doar pentru a-mi strânge lucrurile; intenționez să lucrez de acasă, să îmi recreez intimitatea, să îmi pun luminițele de Crăciun, deși nu era Crăciunul, să îmi fac ceai verde cu portocale, să ascult muzică și să îmi continui treaba pe laptop. Voiam să uit că a existat un Craig care așa înțelegea să-mi respecte dreptul la intimitate și liber arbitru.

Ajunsă acasă, mi-am deschis laptopul, l-am pus pe măsuta de lângă pat; în bucătărie mi-am preparat ceaiul adus din China de către Alessia și l-am turnat într-o cană imensă, pictată cu dragoni. Pentru ca atmosfera mea creativă să fie desăvârșită, ascultam muzică clasică. Am început să modific fotografiile făcute cu o lună de zile în urmă, dar soneria telefonului m-a întrerupt discordant. Era Craig, cel de care chiar nu mi-aș fi dorit să-mi amintesc.

– Bună, Alina, cum merg lucrurile?

– Bună, Craig. Sunt uimită că m-ai sunat... i-am spus cu un ton glacial.

– Hmm... ești supărată pe mine?

– Nu știu, tu ce crezi?

– Cred că trebuie să vorbim. Vin să te iau la o cafea? Stau doar două zile în București.

– Mulțumesc, dar am mult de lucru acasă și nu am timp de cafea.

– Bine, atunci vin la tine cu cafeaua... a spus Craig și, pur și simplu, mi-a închis telefonul.

Am aruncat telefonul pe masă și m-am ridicat energică să mă îmbrac pentru vizita forțată a lui Craig. Îndrăzneala lui Craig mi se părea că frizează bunul simț și refuzam să îi acord circumstanțe atenuante. Mi-am făcut un duș rapid și mi-am schimbat hainele, pentru că el putea ajunge în orice clipă, nici aici nu îmi lăsase o posibilitate de a alege ceva. Peste nici o oră, Craig bătea la ușa apartamentului meu.

Am deschis ușa, descoperindu-l pe Craig cu două cafele și cu un pachet de hârtie cu produse de patiserie. Eram atât de supărată de felul în care el se purta, dar și de faptul că stătea inocent în cadrul ușii așteptând să fie invitat; nu mă ajuta de vreun fel să iau o decizie oarecare, precum aceea de a-i arunca o cafea în față sau de a-l pofti amabil înăuntru.

– Intră, am spus resemnată.

– Mulțumesc, am crezut pentru o clipă că voi rămâne să îngheț afară.

– Nu erai departe de adevăr... i-am spus cu sinceritate.

– De aceea am venit, să vorbim față în față și să lămurim lucrurile.

I-am făcut un semn cu mâna, pentru a-l invita să ia un loc lângă barul înalt, amenajat în colțul livingului.

– Nu crezi că este deja târziu să pretinzi că te interesează o discuție sinceră?... I-am întrebat eu inflexibilă.

Craig s-a ridicat din scaun și a venit la mine, luându-mi mâinile în ale lui, uitându-se în ochii mei, ca și cum acolo ar fi răspunsul la întrebările lui.

– Știu că nu am procedat chiar corect, dar nu mi-ai dat de ales. Îmi poți spune sincer că nu ai fost deloc flatată de modul „bărbătesc” în care am procedat?

– Cred că glumești, Craig... am zis și mi-am retras mâinile din ale lui. Nu este nimic bărbătesc să nu respecti opinia cuiva, mereu avem de ales și tu ai ales în loc de o discuție cu mine, o manevră cel puțin reprobabilă de a mă manipula.

– Ei, de ce spui asta?!...se miră el exagerat. Nu asta a fost intenția mea. Am vrut să îți ofer o șansă, să ne oferim amândurora o șansă. Venirea la Londra poate fi un pas înainte pentru cariera ta profesională și vom avea și timp să stăm împreună. Mi s-a părut perfect cum s-au legat lucrurile între ele.

– Te înșeli, Craig. Nu voi accepta oferta.

– Alina...

– Sunt decisă, nu îmi voi schimba opinia. M-am gândit bine la asta.

M-am întors cu spatele la Craig, care rămăsese uimit lângă bar. Nu am apucat să fac nicio mișcare și Craig a venit dintr-un pas lângă mine, apucându-mă de mijloc. Era și el furios și mă săgeta din priviri.

– Ce fel de femeie ești?! Nu vezi că vreau să fiu cu tine și că de-asta am recurs la manevra asta, dacă tu vrei să îi spui manevră! Intențiile mele au fost bune, oricine ar putea vedea asta, oricine în afară de tine! Tu mereu mă suspectezi de vreo mârșăvie!

– Nu-mi plac intențiile tale și nici modul tău de a le pune în practică. Nu vin în Londra.

Craig continua să mă țină strâns, ca și cum dacă am sta aproape unul de altul, lucrurile ar fi cumva intime între noi.

– Lasă-mă în pace, Craig. Nu vin cu tine și cred că nici prieteni nu vom putea fi, prietenii mei îmi respectă părerea!

– Prieteni?! N-am fost niciodată prieteni, Alina. Ce bărbat ar vrea să fie prieten cu tine, doar nu poți fi serioasă cu asta?! Bărbații nu au prietene frumoase iar eu nu am pretins că aș fi altfel. Nu înțeleg de ce nu ne dai o șansă! Cum e posibil să trăiești de atâția ani cu un bărbat care nu există?! Chiar cred că ai nevoie de mine, de ajutorul meu!

– Nu sunt o femeie care are nevoi de ajutor! Sunt o femeie îndrăgostită și nu am nevoie nici de confirmarea ta! Am strigat aproape ultimele cuvinte, în timp ce furia și neputința își făceau loc în mine.

– Nu ești îndrăgostită, pentru că nu este real, nu poți trăi cu o amintire! Eu sunt real și sunt îndrăgostit de tine! Nu e ca și cum aș fi planificat asta, dar s-a întâmplat!

– Fiecare trăiește cum vrea, Craig! Eu nu îți spun ție cum să trăiești, nu o face nici tu! E treaba mea dacă vreau să fiu nebuna care consideri tu că sunt! Pleacă la Londra, nu vreau să te mai văd niciodată!... Îmi simțeam ochii

umezi și nu voiam să plâng în fața lui Craig, voiam doar să plece, odată pentru totdeauna.

– Trăiești în trecut, Alina! Craig mi-a strâns mâinile scuturându-le, ca și cum ar fi încercat să mă trezească dintr-un somn adânc. Marat nu există și nu poți învia trecutul! Te-a uitat, Alina, te-a uitat, orice bărbat normal ar face asta! Eu sunt aici lângă tine, în timp ce tu-ți arunci fericirea pe geam pentru o fantomă creată de mintea ta!

– Nu spune asta! De ce încerci să mă rănești?

– Pentru că eu cred că putem fi fericiți, dacă l-ai uita. Spune-mi, vei face asta? Ne vei da o șansă?

M-am întors iar cu spatele la Craig, fără să îi spun nimic, în timp ce el a continuat să vorbească din ce în ce mai înverșunat.

– Îl urăsc pe acest Marat, te-a transformat într-o umbră de femeie! Ai uitat cât de bine ne-am simțit împreună, până când ai început iar cu elucubrațiile tale?! Marat probabil că își trăiește viața, în timp ce tu o irosești pe a ta, probabil că atunci când tu te gândești la el, el ia cina cu nevastă-sa! Continuă să-l visezi, dacă n-ai altceva de făcut...

Am tăcut și nu m-am întors la el, îmi simțeam lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraji. Am continuat să merg către dormitor și am închis ușa după mine, invitându-l astfel pe Craig să plece și să nu mai revină.

– O să îți pară atât de rău, o să rămâi singură și sper să afli într-o zi că ai fi putut fi totul pentru mine!... l-am auzit spunând înfundat, înainte de a trânti ușa de la intrare.

M-am rezemat de colțul patului, fără nicio reacție. Nu simțeam nimic, nu mă gândeam la nimic, priveam doar ușa închisă, ca într-o transă hipnotică.

M-am uitat la ceas, fără a ști ce oră este... știam doar că era prea târziu, mult prea târziu. Nu aduc fericire nimănui, fie că spun adevărul, fie că îl ascund, e același lucru, cineva suferă și până la urmă, la ce bun? Poate că are dreptate, poate că Marat m-a uitat, poate că sunt propria mea prizonieră, dar nu pot schimba asta, mi-e mai ușor să schimb lumea toată, cu o alta. Am lăsat capul în jos și privirea mi-a căzut pe mâinile mele ce păreau că atârnă moarte pe genunchi... moarte... ce gând ciudat, de unde-o fi venit? Pielea albă, străbătută de vene albastre, părea într-adevăr a unei moarte, dar, oare, trăiesc? Poate că am murit demult, atunci când am ales să plec de lângă Marat, poate nici nu m-am născut vreodată, poate că nici nu vreau să trăiesc, nu este ca și cum mi-ar fi cerut cineva părerea. Nu este prea târziu să am și eu o părere în privința asta, nu?... Ce mă poate aștepta în viața asta? Dacă aș muri acum, poate voi porni cu alte premise în alta, poate că l-aș reîntâlni pe Marat... dar nimeni nu s-a întors de-acolo ca să-mi spună.

Marat...

Oare am suficient de mult curaj să mă sinucid?... De ce se spune că este o lașitate să te sinucizi? Nu este adevărat, ai nevoie de mult curaj sau de multă disperare, iar eu simt că le am pe ambele din belșug. Cu mâini tremurânde, deschid pachetul de țigări și îmi aprind una. Fumez lent și mă gândesc...

Și dacă mă sinucid acum sau mai târziu, care ar fi diferența? Cât mai pot trăi așa, prinsă între clipe din

trecut? Iar dacă mă sinucid gândindu-mă la el, ce șanse ar fi să rămân în fantezia mea pentru totdeauna?... Măcar nu ar mai fi nevoie să mă prefac, măcar nu aș mai încurca pe nimeni. Marat nu va veni să mă salveze, poate la ora asta face declarații de iubire unei alte femei... ah, ce gând insuportabil!!! Craig are dreptate, voi trăi cu o speranță care nu se va materializa niciodată, voi îmbătrâni numărând zilele irosite fără el, voi îmbătrâni degeaba. Mai bine termin cu toate astea, mai bine nu mă mai gândesc deloc, o fac și-atât. Dar cum?! Aș putea lua pastile, poate că ar fi cel mai ușor și oarecum este și cel mai estetic mod de a-ți lua rămas bun de la viață. Ar fi ca un somn adânc din care nu m-aș mai trezi. Aș putea să mă duc la farmacie să îmi cumpăr somnifere, dar nu am atâta energie și mi-e teamă că mă voi răzgândi, continuând o viață care nu-mi mai spune nimic. Ce viață este asta, când mori în fiecare clipă?

– Marat, am atâta nevoie de tine...

Mă duc la bucătărie și iau din suportul de lemn un cuțit subțire cu mâner tot metalic, nu prea mare, nu vreau să arăt ca și cum m-aș fi măcelărit. Offf... am uitat că sunt în cămașă de noapte, asta înseamnă că cineva va trebui să mă spele și să mă schimbe. Voi face eu asta, eventual le voi scrie că le-am luat-o înainte și să nu se mai deranjeze. Râd. Ce bine e să râzi în fața morții... acum mă simt eliberată total de frică. Frica de moarte nu putea egala frica de a continua să trăiesc degeaba, așa cum Craig a spus mai înainte. Poate că are dreptate Craig, poate că și dacă l-aș întâlni pe Marat, aș fi doar o amintire îngălbenită de vreme, una incomodă, cu care nu știi cum să te porți să o îndepărtezi cu blândețe, dar cât mai

repede. Am atâtea teorii despre iubire, am citit despre iubire în latină, în greacă, în franceză, în rusă, dar nu am știut să o trăiesc într-un limbaj universal. Voi renunța la iubirea din lumea asta... trebuie să existe un loc anume unde iubirea nu are început și sfârșit, unde oamenii trăiesc ca pinguinii, lângă perechea lor toată viața...

Mă așez în cadă și las apa să curgă, fără niciun gând, fixând un punct nedefinit pe gresia neagră, mată. M-am spălat bine, m-am șters cu prosopul și m-am îndreptat către dormitor; am scos din dulap o rochie albă, cu mâneci din dantelă, m-am parfumat, același parfum Romance, parfumul care-mi amintea de Marat... M-am uitat în oglindă, arătam destul de bine pentru o moartă. Dintr-o cochetărie inutilă mi-am scos fardurile din geantă și m-am machiat puțin. Mi-am lăsat părul desfăcut, pe spate. Voi rămâne desculță, îmbrăcată doar în rochia albă, fără bijuterii. Am intrat iar în baie, m-am așezat domol în cada din care apa s-a scurs deja. Degeaba m-am schimbat, în orice m-aș îmbrăca, mă voi murdări oricum de sânge, iar rochia albă nu a fost prea inspirată, se va vedea îngrozitor, ca o mireasă cu mințile rătăcite, plină de pete roșii... voi arăta grotesc. Dar ce mai contează?! Eu nu voi fi acolo ca să-mi pese de părerea lumii, vor fi doar ei, oamenii de hârtie, cu lumea lor liniștită, cutremurată de o dramă ca oricare alta. Poate vor scrie despre mine și în ziare locale, ceva precum: „Tânără fotografă s-a sinucis în apartamentul ei din zona Primăverii! Nimeni nu știe motivul pentru care a recurs la un asemenea gest șocant. Cunoscuții nu își revin din situația tragică, venită neașteptat”. Da, asta ar scrie, cu

litere mari, deși a doua zi nimeni nu-și va mai aminti știrea.

Săraca Alessia, probabil că ea îmi va găsi corpul neînsuflăit; nu vreau să-i fac asta, dar pot să fiu egoistă acum, măcar acum, o singură dată. Sau poate Lili va fi cea care va trece pe aici, după ce nu îi voi răspunde la telefoane... asta ar fi și mai odios, Lili e așa de influențabilă, delicată... Alessia este puternică, va trece peste asta, a văzut multe la viața ei, chiar dacă ea va suferi cel mai mult.

Câte așteptări am avut... câte așteptări aveau părinții mei de la mine... am încercat să le îndeplinesc, dar am eșuat în toate... Acum îmi voi îndeplini singura mea așteptare, poate că în altă lume, voi fi iar cu Marat, ne vom întâlni iar... poate că ne vom cunoaște de mici și ne vom iubi toată viața. Cu gândul ăsta în minte, păstrându-i chipul fixat în memorie până în cele mai mici detalii, iau cuțitul micuț și îl apăs pe încheietura mâinii stângi. Mă uit ca în transă la linia diagonală ce sângerează liniștit și firesc... Firele de sânge se împletesc sub încheietura mâinii, continuând să șiroiască în cadă, căutându-și drumul către scurgerea metalică.

Ce ciudat... Oare de ce nu mă doare nimic? Pielea albă ca varul, fină, se cascadează șiroind sânge de culoarea carminului, sânge care poartă viață în el. De ce e atâta liniște, de ce trec clipele atât de greu? Mă simt euforică, mi-e cald... Oare în cât timp voi muri? Timpul s-a oprit? De ce este atâta liniște? ...Oare m-am tăiat suficient de adânc? Iau cuțitul iar... trebuie să mă tai și la mâna dreaptă... Am înnebunit deja, tot ce mi-ar plăcea acum să fac este să mă fotografiez singură; poate că o astfel de

fotografie ar fi piesa centrală într-o expoziție cu succes covârșitor. Așa sunt oamenii, le place drama, te apreciază mai mult mort decât atunci când erai în preajma lor.

Nu aud nimic, dar văd ca prin vis chipul terifiat al Alessiei ce se distorsionează într-un spațiu fără timp. Plutesc într-un loc în care nu există gravitație și nici soare, lumina vine de sub picioarele mele; nu există cer, doar culori asemeni aurorei boreale, ce dansează pe ritmurile muzicii clasice pe care o ascultam mai devreme. Lumina asta este ciudată, chemătoare și e cumva caldă. Miroase a vânt de primăvară și a ghiocei din pădure. Aici, gândurile se materializează instantaneu, iar eu știu asta, așa că formulez fără cuvinte primul meu gând; îl chem pe Marat de care mă despărțea acum doar o distanță de gând lăuntric. Nu este nimeni lângă mine, dar nu sunt nici singură. Cineva mă întreabă:

– Cine ești?

Sunt nedumerită și răspund în necuvinte:

– Nu știu... dacă m-ai fi întrebat ieri, ieri știam, dar azi...

– Ai cunoscut iubirea?... a fost a doua întrebare neformulată.

– Da... am răspuns.

– Atunci, trebuie să te botezi, ai nevoie de un nume, un nume al iubirii absolute.

M-am botezat, pentru că am cunoscut iubirea, iar numele meu era Rafaela. Acum aveam un nume și puteam chema iubirea la mine.

– Marat...

A venit un înger fără aripi, pentru că nu avea niciun mesaj de transmis, avea doar întrebări, la fel ca mine.

– Ce vei face cu iubirea mea, Rafaela? Imperfecțiunea ta m-a atins și vezi... nu te pot uita... vin de câte ori mă chemi, înlănțuit pentru eternitate de puritatea sufletului tău.

*

Mă trezesc cu greu, pleoapele mele refuză să se ridice. Simt că am nisip în ochi și rezist să îi deschid pentru că nu mai am curiozități. Nu simt nimic. Nici gânduri nu am, sunt într-o contemplare fără scop, doar sunt. Îmi aud inima cum bate.

– Alina... Alina, deschide ochii... îi aud vocea Alessiei speriată și din cauza asta... poruncitoare.

M-am supus vocii și-am făcut un efort să înțeleg ce se întâmplă în jurul meu. Sunt în patul meu, iar deasupra mea văd fața unui bărbat. Nu-mi place de el, arată cam de cincizeci de ani și pare indiferent și plictisit, ca și cum eu eram o insectă demnă de studiu, așa îl simțeam că mă privește. E îmbrăcat în verde și în spatele lui este o femeie în alb care vorbește acum cu Alessia. Îmi duc mâna la față și văd că este bandajată. Mâna mea este vânăată, strangulată într-un pansament ce-mi paralizează mișcările. Simt o jenă și la mâna dreaptă și văd că, de asemenea, e bandajată, și în ea am o branulă gri. Închid iar ochii. Nu am murit. Sunt acasă, în patul meu, Alessia este cu mine... Draga de Alessia, o iubesc atât de mult. Oare de ce nu am murit? De ce nu m-au lăsat în pace? De ce nici măcar acum, lucrurile nu au ieșit cum voiam?

De ce o fac pe Dumnezeu acești oameni care nu știu nimic despre mine? Nu ei trebuie să trăiască în locul meu, nici pentru mine.

– E bine domnișoară, doar a leșinat... aud vocea tabagică a bărbatului. Acesta continuă să vorbească cu Alessia, ca și cum eu nu aș fi acolo. Îi dă indicații, cu un ton important.

– Să nu desfacă pansamentul și să veniți la spital mâine. I-am administrat un calmant, dar trebuie să vorbească cu un psiholog. Avem unul în spital, nu știu dacă este la cabinet, vă dau numărul lui de telefon. Stați liniștită, tăietura nu a fost suficient de adâncă, acum e în afara pericolului. Ați venit la timp, domnișoară. Noi avem mereu astfel de cazuri, chiar săptămâna trecută s-a sinucis o fată cam de aceeași vârstă, fusese dată afară de la serviciu. Lumea nu se mai sinucide din dragoste, domnișoară, numai din cauza banilor... banii ăștia... Ați îngrijit-o bine până am venit, ați făcut cursuri de prim ajutor?

– Da, sunt stewardesă, am avut astfel de cursuri. Voi avea eu grijă de ea. Vocea Alessiei dădea de înțeles că voia să scape de medicul vorbăreț, acum că mă știa în afara oricărui pericol.

– Locuiți aici, veți rămâne cu ea?... continuă medicul interogatoriul, ca și cum nu eram acolo... sau poate, cine știe, cei care au o tentativă de sinucidere nu mai sunt considerați ca restul oamenilor, sunt cumva priviți ca și cum ar fi defecti și îndepărtați de restul societății sănătoase.

– Da, însă călătoresc foarte des... zise Alessia. Va fi totul în regulă, nu?

– Da, medical da, însă tot vă sugerez să apelați la un ajutor din partea unui psiholog, este opțional, dar ar trebui să fie obligatoriu. Femeile tinere au și diverse dereglări ale sistemului neurovegetativ, anxietăți, depresii...

– Vă mulțumesc că ați venit, se aude vocea Alessiei, care încerca să dea un final acestui episod, conducându-i la ușă pe cei doi.

I-am auzit ieșind din casă, și-apoi pașii Alessiei s-au îndreptat către mine. Încă mai era încălțată cu pantofi cu toc, ce făceau zgomot când mergea ea prin casă.

– Cum te simți drăguță? Te doare ceva?

– Mă simt bine, puțin amețită... am zis cu un ton abia șoptit.

– E de la calmant, o să îți treacă în câteva ore. Vrei ceva, apă?

Am dat în cap că nu vreau nimic.

– Alina, dormi... sunt aici, lângă tine. Dormi liniștită...

Asta am și făcut, oricum se învârtea casa cu mine și nu-mi puteam ține ochii deschiși. Am simțit-o pe Alessia culcându-se lângă mine în pat, ceea ce m-a liniștit mai mult decât calmantul primit fără ca eu să îl solicit. Am adormit, calm, fără vise, ca și cum totul era perfect, ca și cum eram iar în copilărie și dormeam un somn fără griji.

Când m-am trezit, privirea mi s-a oprit pe ceasul din perete, arăta ora zece dimineăta, atât de mult dormisem. Cu mintea încă înceată, am început să recapitulez totul: probabil că ieri Craig plecase de la mine pe la ora nouă, asta înseamnă că Alessia s-a întors din călătorie... iar fără să mă anunțe, pe la ora zece și jumătate, poate unspre-

zece... continui eu deducția. Dau pătura la o parte și observ că am niște pijamale pe mine, deși ultima imagine cu mine o am în rochia albă, în cadă... probabil că Alessia mi-a schimbat rochia pătată de sânge. Când am încercat să mă ridic mai sus pe pernă, Alessia s-a trezit, puțin speriată.

– Uff... te-ai trezit drăguță, cum te simți acum?

Nu știam ce să îi spun, în calculele mele din seara precedentă nu intrau și explicațiile în cazul unei tentative eșuate de suicid.

– Supărată, Alessia, supărată... Luasem o decizie și voi mi-ați ruinat-o...

Pentru că Alessia părea speriată, i-am zâmbit inocent, ca și cum mi-aș contrazice propriile mele cuvinte.

– Alina... De ce?! Spune-mi și mie, de ce? Ce s-a întâmplat? Ultima dată când am vorbit, păreai chiar bucuroasă.

Sărăcuța Alessia, îi făceam probleme, când ea ar fi trebuit să vină acasă și să găsească o prietenă, nu o pacientă care acum avea nevoie de îngrijiri.

– Alessia, știi prea bine de ce. Aseară a trecut și Craig pe la mine. Mi-a spus că trăiesc în trecut, a încercat să mă facă să mă simt ca o neadaptată.

– Sigur nu de asta ai recurs la asemenea gest, nu cred că el ar putea avea atâta influență asupra ta! Mi-ai spus că nu te interesează să fii cu el. Spune-mi tot, vreau să înțeleg ce simți.

– Nu, Alessia, nu de asta, de toate. Am obosit, știi...?! Am făcut o pauză, ca și cum oboseala mea era și fizică, nu doar psihică, și-am continuat: Nu era nevoie să îmi spună Craig ceea ce știam deja, însă nu mai suport ideea

că cei din jurul meu suferă odată cu mine. Craig nu e de vină cu nimic. Toată așteptarea asta... nu o mai suport.

– Alina, nu-i lua apărarea, Craig n-avea niciun drept să-ți spună asta! I-ai spus cum stau lucrurile de la început, nu este vina ta. Dacă el nu a trăit o asemenea poveste de iubire, nu are voie să te judece pentru asta. Ce îmi vine să îl sun să îi spun vreo două!

– Nu, n-ar avea niciun rost. Nu vreau să știe ce s-a întâmplat după plecarea lui. Te rog, lasă lucrurile așa cum sunt. Nu mai vreau și alte intervenții în viața mea, chiar dacă pe ale tale le înțeleg. Și eu țin foarte mult la tine, Alessia. Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap.

Mi-am pus capul pe picioarele Alessiei și-am început în sfârșit să plâng. Alessia îmi mângâia capul, ca și cum ai mângâia un copil ce plângea că i s-a stricat jucăria preferată.

– Sunt atât de obosită, parcă rătăcesc prin lume fără noimă, alerg după o himeră, rostesc cuvinte în care nu cred, mănânc fără să simt gustul mâncării, beau fără a-mi potoli setea, frânez când conduc, deși nu vreau să supraviețuiesc... Sunt atât de obosită, nu mai am nicio dorință... Este atât de absurd că îmi vine să râd, crezi că am înnebunit, Ale? Râd și plâng în același timp...

– Nu ești nebună, majoritatea oamenilor sunt precum clovnii, un ochi râde și altul plânge, așa trăiesc ei. Alina, te rog, promite-mi că nu vei mai face așa ceva!

– Uff ce discuție de copii, Alessia, nu poți promite că n-o să mori, sau că o să te naști.

– Alina, uite-te la mine, vom face tot posibilul să îl întâlnești pe Marat, bine?! Vom afla ce face, vom afla ce

simte și el, da?! Uite, asta promit eu! Iar tu, promite-mi că până atunci nu vei mai repeta actul ăsta demn de Romeo și Julieta. Nu aș suporta o astfel de dramă.

– Hmmm, mă șantajezi acum...

– O, da! Și încă cum! Dar nu vorbesc în van, chiar voi face asta, abia acum am înțeles cât de mult contează el pentru tine, trebuia să te cred de dinainte, îmi pare rău... Sigur că observasem ceea ce nu voiai să îmi spui, nopțile în care te plimbai prin casă fără somn, dar cumva am tot sperat că lucrurile se vor îndrepta. Am fost și eu o naivă, lucrurile nu se îndreaptă, se înrăutățesc dacă nu faci ceva în privința asta. Noi două, împreună, îl vom găsi și apoi vei decide tu ce vrei să faci cu viața ta, bine?

– Bine. Am zâmbit către Alessia. Negociam momentul morții cu Alessia, ce amuzant...

– Nu știu dacă pot să pornesc iar pe drumul speranței și să ajung la același rezultat.

– Nu va fi același rezultat, Alina. Două capete gândesc mai bine ca unul singur, la nevoie vom angaja un detectiv, dacă nu ne descurcăm singure cu informațiile pe care le ai. Ai încredere în mine și în tine. Vrei să îl revezi pe Marat?

– Da, Alessia!... i-am zis renăscută.

– Așa... iar săptămâna asta îmi voi lua liber și voi sta cu tine. Și trebuie să te odihnești, ai lucrat prea mult în ultima vreme. Să suni la serviciu și să le spui că ai un virus groaznic și că le vei spune tu când te poți reîntoarce, să nu te deranjeze. Te va înlocui Lili, sigur. Măine mergem și la psiholog... Alessia spunea toate astea pe un ton echilibrat, ca omul stăpân pe situație, care știe ce e de făcut și nu admite nicio obiecție.

– Alessia, sunt de acord cu tot ceea ce îmi spui tu, mai puțin să merg la psiholog. Nu simt acum nevoia să mă confesez cuiva.

– Nu ai nevoie, dar vom merge, măcar informativ. Dacă nu suni tu la serviciu să îți iei liber, sun eu, să știi! Oricum, nu ți-ai luat o vacanță de doi ani, cred, nu este normal. Alessia e încăpățânată ca un catâr și mi-am dat seama că este inutil să îi rezist, deja mă convinsese că este singura cale. Sunt și prea obosită să îi țin piept acum, așa că aprob din cap, zâmbind.

– Ne vom plimba, ne vom înscrie la un curs de pictură, ce vrei tu, și îl vom căuta și pe Marat... continuă ea planurile. La mine nu te-ai gândit, cât voi suferi?... spuse Alessia, schimbându-se la față, moment în care eu am realizat exact ceea ce făcusem și ce impact aveam în viața celorlalți.

– Nu m-am gândit la nimeni, decât la mine.

– Nu-i nimic, va fi bine, ai să vezi. Am o idee, dacă Marat încă locuiește în Moscova, ce-ai zice de o expoziție cu fotografiile tale, acolo?

M-am înseninat brusc, de ce nu mă gândisem la asta? Am privit-o pe Alessia cu ochi mari, ea găsea mai multe soluții în câteva minute decât găsisem eu până atunci în zece ani, câți trecuseră de la întâlnirea mea cu Marat din Beijing.

– Dar, Alessia... ce șanse sunt ca el să afle despre expoziție?

– Nu știu, dar nu vom mai lăsa să ne scape nicio șansă, oricât ar fi ea de mică. Haide să ne gândim la varianta asta! Ideea cu detectivul este de asemenea foarte bună...

– Cred că dacă am angaja un detectiv, ar trebui să fie unul din Moscova, ar avea mai mult sens, nu?... am zis, aderând imediat la ideile Alessiei.

– Ai dreptate, e mai ușor așa. Hmmm... și eu care credeam că viața era plictisitoare în ultima vreme. Uite, am trăit cu tine și o tentativă de suicid... n-ai fost eficientă, să știi... a zis ea glumeață.

– Nu este ca și cum aş fi exersat asta în oglindă, Alessia...

Am răs amândouă, pentru prima dată în dimineața aceea, noi, care râdeam din primele momente în care ne vorbeam; am răs până când a bătut curierul la ușă, cu un pachet de cărți pe care le comandasem și de care uitasem.

După ce Alessia a luat pachetul de cărți din mâinile lui, mi-a spus râzând:

– Bietul curier, îți imaginezi dacă te găsea el și nu eu? Cred că din cauza ta trebuia să își schimbe meseria, ajungea el la psiholog în locul tău.

Am răs amândouă până n-am mai putut, ideea morții se disipase în veselia cu care interacționam noi două. Știam însă că vor exista repercusiuni, chiar dacă Alessia știa că nu voi mai face asta, nu o va împiedica nimeni să îmi aranjeze viața ca la carte; desigur că asta era mai mult o iluzie din partea ei, dar neașteptat, voința ei mi-a retrezit voința de a-l întâlni pe Marat. M-am lăsat târâtă la psiholog, la înghețate în parc, la comedii văzute la cinema, la tot ce a dorit Alessia. Am realizat că aveam cel puțin câteva motive ca să trăiesc, spaima Alessiei m-a readus la un echilibru fragil, dar aveam din nou speranțe, iar asta era cel mai important lucru. Poate că nu am făcut tot posibilul pentru a fi fericită, poate că amândouă vom

găsi un Marat pierdut într-un decor încântător din Beijing. Mi-am luat liber două săptămâni, după ce l-am anunțat pe domnul Serghei că nu pot accepta oferta de a lucra la Londra, timp pe care l-am petrecut în compania Alessiei, care mă supraveghea cu ochi de vultur mirat. Am făcut planuri pentru o nouă expoziție și am luat legătura cu o galerie de artă de pe bulevardul Arbat și cu o firmă de publicitate din Moscova. Alessia și-a sunat câțiva cunoscuți și a obținut numărul de telefon al unui detectiv din Moscova dispus să înceapă căutările, asta după încercările mele eșuate de a găsi unul pe paginile de internet. Totul era planificat în detaliu, pe unsprezece februarie, vom fi la Moscova; expoziția va începe pe douăsprezece februarie, a doua zi, și va dura o săptămână, așa îmbinam căutările lui Marat cu un vis mai vechi de-al meu, de a avea propria mea expoziție fotografică la Moscova. Eram fericită și încrezătoare, pentru prima dată după foarte mulți ani; în același timp eram panicată că ajungeam mai aproape de Marat și nu știam ce va urma de acum înainte. Alessia s-a ocupat și de achiziționarea biletelor de avion, ea beneficiind de reduceri pe mai multe linii aeriene. Mi-am petrecut sărbătorile de iarnă cu Alessia, ne-am luat cadourile de sub brad și am ciocnit un pahar de șampanie împreună de Anul Nou, intrând în anul 2012 cu o stare de spirit euforică. Noaptea dintre ani ne-am petrecut-o împreună, alegând și comentând fotografiile alese pentru expoziția ce se apropia în galop.

Februarie 2012. Moscova.

Aș putea să povestesc despre zborul liniștit până la Moscova, împreună cu Alessia, despre organizatorul expoziției, un rus cu barbișon roșcat cu care ne-am întâlnit în ziua de dinaintea expoziției, aș putea să vorbesc și despre fascinația mea pentru capitala Rusiei, dar adevărul este că nu-mi amintesc toate detaliile, eram atât de aproape de Marat că toate gândurile îmi erau ocupate cu asta.

Știu că încă din prima zi a expoziției, domnul Borodin ne-a confirmat numărul neașteptat de mare de vizitatori, îmi amintesc și faptul că am vorbit cu oamenii prezenți acolo, mi-am explicat creațiile, am răspuns la întrebări și-mi amintesc că mă uitam mereu la intrare, așteptând o siluetă a trecutului să-și facă loc în viitorul meu. Fotografiile înrămate erau așezate pe ambele părți ale sălii lungi de expoziție, asemenea primei mele expoziții din București, când încă eram cu Denis. Majoritatea fotografiilor inspirau vise hibernale. Asemenea lui Masaru Emoto, care fotografia efectele emoțiilor asupra apei, așa eu am fotografiat, obsedată, emoțiile mele întipărite în zăpada ce-ți rănea privirea prin frumusețea ei desăvârșită. Alesesem atât fotografii de detaliu, peisaje, cât și portrete, toate purtând amprenta unei ierni veșnice ce sălășuia în inima mea de unsprezece ani, o iarnă în care zăpada păstra urme de sânge și trandafiri. Zăpada

avea culoarea iubirii, închisă într-o veșnicie înghețată, în memoria eternă a universului.

Îmi amintesc că într-una din zile, am vizitat cu Alessia Galeria Tretiakov, unde am stat mai multe ore, fascinate de vastitatea colecțiilor, confirmându-mi-se încă o dată moștenirea culturală pe care Rusia o avea de împărțășit cu restul omenirii. Am rămas în urmă, neputându-mi dezlipi ochii de pe tabloul lui Flavitski, cu prințesa Tarakanova, pensula artistului redând atâta frumusețe disperată, cât și senzualitatea ce însoțește straniu moartea, abandonul unei femei tinere în jurul căreia mișunau șobolanii; prințesa era prinsă într-o închisoare inundată de ape sumbre, ce-și cereau plata de vieți curmate odios.

– Alina, ce zici de o altă abordare pentru a-l găsi pe Marat?... mi-a spus Alessia, după o conversație cu o prietenă de-a ei ce locuia la Moscova; prietena Alessiei, Anastasia, obținuse un loc de muncă foarte bine plătit aici, acest lucru fiind posibil, deoarece ea era din Chișinău și ca mai toți moldovenii, vorbea rusa la nivel nativ.

– Ce vrei să spui, Ale?... am întrebat-o curioasă.

– Anastasia ne-a invitat să bem o cafea la ea și mi-a spus că mai are o invitată, o tipă despre care se spune că are viziuni despre viitor. Haide să mergem, ne mai gândim până atunci. Nu am văzut-o pe Nastya de mulți ani.

Am plecat amândouă către Anastasia, iar eu aș fi acceptat orice ajutor pentru găsirea lui Marat; dacă cineva mi-ar fi spus că îmi poate ghici viitorul nu în cafea, ci în vin, aș fi acceptat cu încredere orice explicație. Zilele treceau, iar speranța începea să mi se scurgă iar printre

degete, ca firele de nisip într-o clepsidră ce număra clipele, insensibilă la frământările mele. Așa am cunoscut-o pe prietena Alessiei, Anastasia, o tipă șatenă cu ochi albaștri pătrunzători, care ne-a invitat ospitalieră în living, unde se serveau cafele fierte într-un ibric de metal scufundat în nisip, un recipient pe care l-am găsit cel puțin interesant. În canapeaua mare din living mai era o tipă, pe care Anastasia ne-a prezentat-o de cum am intrat. O chema Emilia – o tipă blondă, cu păr lung și ochi ce ți se ancorau în suflet, deși vocea ei era neobișnuit de caldă; unei astfel de voci i te puteai confesa oricând, o voce care te mângâia liniștitor.

Deoarece Alessia vorbea acum cu Anastasia câte în lună și în stele, eu m-am așezat lângă Emilia, fără să îi spun nimic.

– Nu este acum timpul, Alina... mi-a spus Emilia, fără ca eu să o întreb ceva.

– Nu înțeleg, i-am răspuns surprinsă.

– Știi ce vrei, mai bine zis pe cine vrei... a continuat Emilia să vorbească cu aceeași voce liniștită. Nu vreau să spun că ai bătut un drum degeaba, că nimic nu este degeaba...

Am tăcut. Nu îmi plăcea ce aud și cuvintele ei nedesluite îmi făceau rău.

– Mi-a spus Alessia că tu ai anumite capacități... poți vedea viitorul?

– Da, clarviziune, chiromanție, astrologie... și multe altele; vezi tu Alina, când Dumnezeu vrea să vorbească prin cineva, nu există nimic să îi stea în cale.

– Dumnezeu m-a uitat... am zis resemnată.

– Dimpotrivă, trebuie doar să ai puțină răbdare, mult a fost, puțin a rămas... a spus aceasta, enigmatică.

Am făcut o pauză.

– Emilia... îl voi revedea?

– Da, în ziua în care nu vei mai avea așteptări. Va veni, deși tu vei fi renunțat la el... într-o noapte rece, cu lună scăzută, vor fi două inimi bătând ca una, cum trebuia să fie, când timpul nu exista...

– Nu înțeleg nimic...

– Vei înțelege, a concluzionat Emilia vorbind pe același ton bând, ridicându-se să plece, arătând astfel că tot ceea ce era de spus, a fost spus. A ieșit din odaie, lăsând în urmă o dâră de parfum la fel de greu de definit ca și întreaga ei prezență printre noi; a plecat detașată, fără zgomot, fără să își ia la revedere. Am continuat să bem cafelele, iar Alessia m-a întrebat în fața Anastasiei, față de care nu aveam secrete:

– Ce ți-a spus Emilia?

– Mi-a dat de înțeles că voi pleca din Moscova fără să fiu fericită.

– Nu te descuraja Alina, cine știe ce ne va aduce zilele următoare...

Zilele următoare au trecut ciudat, ziua stăteam la galerie de vorbă că cei care intrau să admire fotografiile, iar seara mă chinuiam să adorm, tresărind din când în când, la fiecare zgomot ce mi se părea că-l aud.

În ultima zi a expoziției, seara, în timp ce ne pregăteam de culcare, a sunat Vladislav Ivanovici, detectivul angajat de Alessia, cu o veste ce nu suporta amânare. M-am trezit în momentul acela, în care Alessia și-a

îndepărtat telefonul de la ureche și mi-a spus cu ochi mari:

– L-a găsit! L-a găsit pe Marat!

Pentru că eu nu am reușit să îngaim nimic, Alessia a continuat să vorbească cu el la telefon, notând pe o agendă, o adresă și un număr de telefon cu prefix din Moscova.

Am fost incapabilă să vorbesc, gândurile mi se blocaseră iar inima îmi bătea atât de tare, mai să îmi iasă din piept de fericire, de frică și de emoții de nedescris în cuvinte. Nu-mi amintesc ce i-am răspuns Alessiei, nu-mi amintesc decât că nu am putut dormi deloc în noaptea aceea, noaptea ce-mi ascundea o zi decisivă, o zi în care puteam să mor de fericire sau de tristețe. Vestea ne-a buimăcit pe amândouă și chiar Alessia nu a reușit să doarmă prea ușor, foindu-se în patul cu lenjerie de satin alb din camera de hotel.

A doua zi, la ora nouă dimineața, eram cu Alessia la adresa primită de la Vladislav. Datorită nopții pierdute, aveam ochelari mari ce-mi ascundeau cearcănele mari și aproape jumătate de față. Indicațiile lui Vladislav erau următoarele: „Marat B. ia micul dejun mereu la această braserie, în jur de ora nouă. Succes.”

De cum am intrat în local, ochii mi-au căzut asupra unui bărbat brunet, înalt, ce-și lua micul dejun tacticos, la o măsuță neagră de lângă geam. Trăsăturile feței sale mi-au amintit de un tânăr cunoscut acum douăsprezece ani, în Beijing, dar asta era tot, o asemănare vagă. Alessia m-a tras deoparte și ne-am așezat la o altă masă, din colțul opus al încăperii.

– Alina, el este?... Corespunde exact descrierii lui Vladi.

M-am uitat iar la presupusul Marat, care a continuat să își pună unt pe un croissant cu un cuțit subțire, sorbindu-și tacticos cafeaua comandată. Nu, imposibil, bărbatul acesta care îți inspira seriozitate, ce putea avea între treizeci și patruzeci de ani, orice vârstă, puțin arogant, cu bărbia în față, nu putea fi Marat al meu! Nu, Marat este un tânăr care alerga exuberant după trandafiri, pentru o necunoscută, era un Marat care nu renunța la iubire, nici când cea care-i luase inima se urcase în avion și pleca fără el! Ce avea în comun cu Marat, acest domn pretențios, pe care nu mi-l puteam imagina altfel decât scortșos, rece, stând înțepat în cămașa perfect albă cu butoni negri?!

Presupusul Marat i-a făcut semn chelneriței să vină și să debaraseze masa, cu un gest scurt, plictisit, aproape poruncitor. Și-a deschis un ziar, punându-și o pereche de ochelari cu rame negre. Nu, Marat nu avea ochelari! Marat nu avea acele gesturi scurte, pretențioase! Marat nu avea fire albe de păr la tâmpile!

– Alessia, nu... Nu este Marat, nu are cum!

– Alina, au trecut anii, e normal să se fi schimbat, poate nu ți-l mai amintești foarte bine, oamenii se schimbă în timp. Haide să îl abordăm, vorbesc eu cu el, dacă vrei...

– Nu!... am zis hotărâtă. Nu mai vreau, dacă el este într-adevăr Marat, nu îl mai vreau eu! Haide să plecăm de-aici!

Am intrat în panică, simțeam că dacă nu voi ieși imediat de acolo, mă voi înăbuși. Nu mai puteam respira și mi-am desfăcut eșarfa de la gât, inspirând puternic.

– *Omeu!* (tată)... s-a auzit o voce cristalină ca de clopoțel, iar lângă acel Marat, a venit o fetiță de vreo cinci ani, cu părul negru, lucios, ca al lui, însoțită de o tipă înaltă, ce o ținea de mână. Fetița și tipa înaltă au luat loc lângă Marat și au continuat conversația în rusă, după ce fetița l-a îmbrățișat bucuroasă.

Alessia a tăcut, văzând cum pălesc continuu. A deschis gura să îmi spună ceva, dar n-a putut zice nimic. Am stat așa câteva clipe într-o tăcere în care puteai auzi conversația de la masa lui Marat și a familiei lui.

– Văd și eu ce vezi tu, Alina... a spus în șoaptă Alessia. Dar, am venit până aici, haide totuși să vorbim cu el, poate cine știe, e doar o neînțelegere, te rog...

Am scuturat din cap, cu putere, ce mai era de zis în fața tabloului familial?

– Nu, nu! Nu mai vreau să văd nimic, nu vreau să îi vorbesc, s-a terminat Alessia, renunță, așa cum am renunțat și eu. Dacă eu pot face asta... ce proastă am fost...

– Alina, ești sigură?... Gândește-te câte eforturi am făcut, nu merită măcar să vorbim cu el, să îl întrebăm dacă a fost în Beijing în perioada aceea? Cred că despre el este vorba, datele sunt clare, Vladi a verificat de mai multe ori, totul corespunde, Alina știi doar că el este!

– Nu, nu! Nu vreau! Nu este el! Și chiar dacă ar fi el, îmi pare rău că l-am găsit! De ce să mai vorbim cu el? Nu mai este nimic de spus, măcar am aflat adevărul, așa

arată adevărul... Adevărul este că am trăit într-un vis frumos, Craig avea dreptate!

Nu am mai așteptat răspunsul Alessiei și am fugit afară, uitând să mai plătesc, mi-am scos eșarfa de la gât, aveam senzația că nu pot să respir. Ninge liniștit cu fulgi mari, care m-au înconjurat, așezându-se pe genele mele, așa că vedeam printre norișori albi, cum Moscova se ascundea în alb, ca părul puțin cernit al lui Marat, cel aflat la câțiva pași de mine și, în același timp, în cealaltă parte a lumii.

Fulgii au continuat să cadă liniștit, atașându-se de orice loc, de orice persoană. Pe lângă mine a trecut o bătrână ce mergea precaut, târșâindu-și șoșonii, pentru a nu aluneca. Avea capul și umerii acoperiți de o basma cu ciucuri, lucrată abundant cu modele florale, iar în mână căra o sacoșă voluminoasă. Mi s-a părut că s-a uitat ciudat la mine și că mi-a spus șoptit:

– Întoarce-te...

Imposibil, cred că mi s-a părut. Am simțit brațul Alessiei, strecurându-se lângă al meu și am pornit resemnate către hotel, fiecare cu gândurile ei. M-a mirat puțin tăcerea Alessiei, ea nu renunța ușor, dar probabil că mi-a înțeles motivele, chiar dacă nici eu nu le înțelegeam în totalitate; știam doar că sufletul îmi era sfâșiat și azi. După unsprezece ani de la întâlnirea mea cu Marat, pentru prima dată, m-am gândit să renunț. Eram pusă la zid și a trebuit să decid. Acum, în fața faptului împlinit, am realizat că nu-mi pot asuma riscul de a mă înșela în privința lui Marat, nu-mi puteam asuma nici riscul ca el să mă fi uitat, nu puteam să vorbesc cu el. Cel mai probabil, Marat nici nu-și amintea de mine. Mi-era mai

ușor să trăiesc așa, cu o iluzie obsesivă, pe care nu mi-o putea lua nimeni. Mi-era teamă să vorbesc cu el, pentru că doar el îmi putea desființa anii de dor. Și asta a făcut. Marat era atât de schimbat, nu mai avea aproape nimic din ce-mi aminteam despre el. Acel bărbat brunet, înalt din cafenea îmi amintea ca prin ceață de o poveste de iubire, ca o rană veche, închisă, dar nevindecată. Acest Marat din cafenea nu ar putea avea ochii învăluiți în tandrețea de nedescris pe care o avea Marat din amintirile mele, acea tandrețe care m-a încarcerat timp de atâția ani. Este mai ușor să trăiesc gândindu-mă că l-am pierdut în viața asta, decât să găsesc în locul lui un bărbat plictisit și rece, care poate nu-și amintea de mine, decât vag. Marat e un bărbat ca toți alții, care trecuse mai departe peste un moment dureros, un bărbat care se căsătorise, un bărbat cu copil, un bărbat fericit. Cine eram eu să spulber acest tablou ce părea perfect? Și dacă aş putea lupta împotriva unei femei, cum aş putea să o fac împotriva unui copil? Nu, asta nu sunt eu!

Gândind așa, am trecut pe lângă Piața Roșie, care era acum mai degrabă albă cu zăpada proaspăt căzută, pe pavajul pe care nu-l mai puteai zări. Catedrala Sf. Vasile se zărea ca în basm, cu turnulețe ca niște acadele circulare, colorate, turnulețe răsucite năstrușnic, ca în imaginația unui sculptor căruia i-au lipsit poveștile spuse lângă focul din cămin, un artist ce, prin munca sa, a dorit să-și recupereze copilăria după care tânjea. Stilul arhitectural candid se potrivea mănușă cu peisajul desprins din filele unei cărți de povești ce se desfășura în fața ochilor noștri. Acesta era cadrul în care ar fi trebuit să-l întâlnesc pe Marat, doar că povestea mea a luat o altă turnură,

brusc, ca atunci când cărțile s-au decis să-și arate fețele rânjite ironic la mine, într-un mod imposibil de suportat, ca realitatea. Inima mea încă bătea foarte tare, așa că mi-am deschis câțiva nasturi de la haină, simțind imediat mușcătura frigului. Era sfârșitul lumii, chiar dacă ningea atât de frumos, îngeresc. Era sfârșitul poveștii „Alina și Marat”, dar această poveste a existat doar în mintea mea înfierbântată. Chiar și poveștile au un sfârșit, doar că povestea mea a durat nefirec de mult... fără zâne, pitici și fără o încheiere precum... „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Dacă Marat va trăi fericit până la adânci bătrâneți, tot mă voi considera norocoasă că l-am cunoscut; chiar știind că Marat era fericit fără mine.

Pentru că treceam pe lângă o florărie, m-am oprit și-am mirosit un buchet de trandafiri sângerii. Trandafirii erau simbolul poveștii noastre.

Aud vocea lui Julie London cântând cu voce joasă de jazz, despre timpul care trece, *As time goes by*, ce suna din geanta mea. Este organizatorul expoziției, domnul Borodin, cel cu barbișon roșcat, care mă suna pe telefonul personal.

– Bună ziua, domnișoară Alina. V-am sunat să vă spun că din cele șazeci de fotografii s-au vândut patruzeci și șase. Doriți să veniți și să le luați pe cele rămase? Aveți inclusiv un autoportret printre ele. Noi stăm astăzi până la ora șase, în galerie.

– Nu știu unde mi-a fost capul, domnule Borodin, vă rog să mă scuzați. Nu, le puteți păstra dvs. pe cele rămase, sau le puteți dona, cum doriți.

– Cum doriți dumneavoastră, domnișoară, noi vă vom transfera mâine banii în cont și vă pot trimite

factura pe mail, sau dacă doriți, ne putem vedea și mai târziu, în *lobby-ul* hotelului unde sunteți cazată. Vreau și să vă felicit pentru acest succes, s-au vândut majoritatea fotografiilor, ceea ce e remarcabil. Putem organiza mai multe expoziții, nu doar în Moscova...

– Sincer, aș vrea să plec din Moscova chiar în seara asta, așa că nu vă pot promite că voi mai fi aici diseară, dar rămânem în legătură.

– Atunci, vă urez drum bun și sper să mai colaborăm și pe viitor. *До свидания* (la revedere)!

Am intrat în hotel cu Alessia, care mă ținea de braț, ca și cum voia să mă asigure de sprijinul ei necondiționat. Simțeam că nu mai pot respira în Moscova de când am venit, voiam să mă retrag în București; aici, totul îmi părea o extensie a lui Marat, totul era dureros. Am început să ne facem bagajele, îngândurate. Alessia era dezamăgită și nu ascundea acest fapt, în tot acest timp, abia a vorbit cu mine, părea preocupată de gânduri pe care nu dorea să mi le mai împărtășească. Nu-mi înțelegea motivele, de data asta nu mai era de acord cu mine, era evident.

– Știi ce cred, nu? Încă mai avem timp... a zis Alessia.

Nu am spus nimic și am continuat să îmi îndes lucrurile în geamantan, haine pe care le luam absentă de pe umerase. Alessia a oftat.

– Alina, mă duc în *lobby*, o să beau o cafea și voi mai da câteva telefoane.

– Bine, Ale, o să vin și eu puțin mai târziu, după ce termin cu bagajele. Să văd cât timp ne mai rămâne, aici traficul e îngrozitor și nu pot aproxima în cât timp putem ajunge la aeroport. Vorbeam inutil, încercând să norma-

lizez cumva situația și să nu o mai îngrijorez pe Alessia cu dramele mele.

– Stai liniștită, mai e timp, e poate a zecea oară când vin în Moscova. Nu suntem atât de departe de aeroport. Într-o oră, maxim, suntem acolo. Nu pot să nu te întreb însă... ești sigură că vrei să plecăm? Mai ai puțin timp la dispoziție să te răzgândești. Alina, ești atât de aproape de a-ți îndeplini visul, avem adresa lui Marat, se poate schimba totul pe ultima sută de metri.

– Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu am cuvinte să îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu mai pot continua așa. S-a terminat, Alessia. Îmi pare rău că te-am târât în povestea mea.

– Nu m-ai târât, am ținut eu să vin, am crezut că asta îți dorești, totul părea să indice asta. Poate că nu este fericit în căsnicie, poate că tipa aceea nu este soția lui, poate că fetița este o nepoată.

– Alessia, te rog! Nu mai spune nimic! Fetița l-a strigat, i-a spus tată, am auzit asta perfect. Așa este, tot ce mi-am dorit a fost să îl întâlnesc. Din punctul ăsta de vedere, întrevederea a fost un succes. Al naibii succes!... am strigat eu.

– Alina, știi la ce mă refer, am crezut că veți rămâne împreună, că voi asista la un moment spectaculos, o reîntâlnire ca în filme și cred că trebuie să îi vorbești.

– Și eu am crezut asta, Alessia, dar nu am putut duce intenția până la capăt, din motive mai mult decât evidente. Este o imensă discrepanță între Marat pe care-l știam și acel domn pe care l-am întâlnit, una peste care nu pot trece. Marat m-a uitat.

– Păi bine, și-acum? Ce vei face? Îl vei uita? Te vei resemna? Ce urmează?

– Nu știu, voi vedea, acum nu mă pot gândi la asta. Voi trăi fără să îl mai aștept, asta este clar.

– O luăm iar de la capăt?... a întrebat mânănită Alessia.

– Știu la ce te gândești și lasă-mă să te liniștesc, nu, nu o să mă sinucid, până și o nebună visătoare ca mine poate învăța să trăiască fără să mai aștepte nimic. La naiba cu toate astea! Nu vreau să mai vorbesc despre Marat! Alessia te rog, nu-mi mai spune nimic!

Fără să mai spună un cuvânt, Alessia a ieșit din cameră, iar eu am rămas rezemată cu coatele de măsută, uitându-mă în gol, cu mintea rătăcită. Am scos din geanta de mână trandafirul complet uscat, pe care mi l-a dăruit Marat prin intermediul chinezoaicei cu ochi inocenți și l-am aruncat la coșul de gunoi, asemenea lui Craig, acum nici trei luni de zile. Puteam să încerc să nu mă mai gândesc la Marat, să arunc tot ceea ce îmi amintea de el, dar nu puteam să mă mint singură, chiar și acum, chiar și așa, îl iubeam; acel gen de iubire în care nu mai aștepti nimic, în care speranța de a fi cu persoana iubită e îngropată pentru totdeauna. M-am apropiat de geam, continua să ningă peste iubirea mea pierdută, de data asta pentru totdeauna.

A doua zi, eram în București, cu bagajele desfăcute și speranțele sfărâmate, încercând să dau un sens nou vieții pe care o abandonasem.

– Marat, cum voi trăi fără să te mai aștept?

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am continuat totuși să trăiesc, așa cum eram obișnuită, muncind mult, vorbind din ce în ce mai puțin,

refugiindu-mă în fotografii pe care le făceam în cele mai ciudate ore în care nu reușeam să adorm. O vreme am adormit luând somnifere ușoare, din plante. Nu mai visam sau nu mai îmi aminteam ce am visat, evitam să mă gândesc la Marat, nu-mi mai dădeam voie să fac asta. Închisesem pentru totdeauna cărțile cu poczii, nu mă mai pierdeam în nostalgii, nu mai cumpăram trandafiri și nu mai aveam lacrimi...

*

Decembrie 2012. București.

Este petrecerea firmei noastre și domnul Serghei a ținut să fie memorabilă de data asta. Nu era nici Crăciunul, nici Anul Nou, o petrecere organizată între aceste două sărbători, cumva dorea să le cuprindă pe amândouă. Aveam mulți invitați, parteneri cu care colaboram, jurnaliști, și multe alte persoane pe care nu le văzusem nici măcar o dată. Petrecerea avea loc într-un club de noapte, luminat mai mult decât de obicei, pentru a păstra totuși aparența de business și, desigur, fotografiile erau mult mai clare așa... m-am gândit eu; defect profesional, să calculez mereu lumina și unghiul din care vine. Bărbații prezenți, puși la patru ace, nu se mai purtau precum colegii, deveniseră brusc oficiali. Probabil din cauză că, fiind la începutul serii, încă nu băuseră suficient, mi-am spus amuzată. Femeile îmbrăcate în rochii, pe tocuri înalte, mai împodobite decât bradul în vârful căruia lucea o stea puțin strâmbă, ca și cum nu ar

fi reușit cineva să se întindă până la ea, să o aranjeze ca lumea.

Mă plimbam cu paharul de Martini alb, incomodată puțin de camera ce-mi atârna nelipsită de gât, nu puteam pierde niciun prilej de a surprinde ceva ce așteptam. Făceam poze la întâmplare, căutând unghiuri, analizând lumina, mărimd și micșorând continuu fotografiile direct pe cameră, căutând expresii, emoții pe care să le transform în artă perenă, singurul lucru în care mai credeam.

În obiectivul aparatului de fotografiat mi-a apărut fața zâmbăreată a lui Lili, care înainta către mine cu un *mouse* amuzant de calculator, roz, bătut în pietre, la limita dintre kitsch și adolescență târzie.

– Nu ți-ai auzit numele? M-am gândit eu... Uite, asta ai câștigat la tombolă! O să îți cumpăr și un *pad* roz și pix cu puf, ca să se potrivească cu el.

Lili râdea să moară.

– Să nu îndrăznești! Tu ai câștigat ceva?

– Din nefericire, da, o sticlă de whisky, o să i-o dau tatei, mie nu-mi plac băuturile tari.

Lili avea părul prins într-o parte, cu o clamă roșie și mă gândeam la acea Lili micuță și stângace, ca în prima zi în care venise la agenție. Acum era atât de diferită, se maturizase, nu mai avea aerul acela copilăros, îi luase locul un amuzament de femeie matură, conștientă de ea însăși.

– Câți ani au trecut, Lili...?

– De când lucrăm împreună?... a zis Lili, cu perspicacitate... hmm, cred că șase-șapte, nu?

– Cine mai știe, Lili... mă simt bătrână în seara asta.

– Aiurea, arăți ca atunci când te-am văzut prima oară. Nu te-ai schimbat deloc. Același stil sofisticat, același aer de femeie care păstrează secrete.

– Nu mai am secrete, Lili. Aaa, ba da, unul, ți se va mări salariul începând cu luna februarie!

– Ce bine, ce bine! Lili se bucură, aproape ținându-și gura cu tocurile ei subțiri, tot roșii.

– Ce faci de Revelion, Alina? Ce planuri ai?

– Cred că voi pleca pentru câteva zile, mă gândesc la Praga, oricum, am de fotografiat un eveniment acolo, la începutul lunii, așa că are sens.

– Te duci singură?... mă întreabă Lili, puțin îngrijorată.

– Nu te uita așa la mine, Lili. Chiar îmi doream puțină liniște, mă simt cam obosită după ritmul trepidant din ultimele luni. Stai liniștită, mă voi descurca fără tine. Cât timp vei fi plecată în concediu?

– Până pe 15 ianuarie. Vocea venise din spatele lui Lili, iar Mihai își trecuse brațul pe după talia lui Lili. Mihai și Lili erau împreună de câteva luni, o pereche foarte potrivită și dragălaşă. Mihai se hotărâse în sfârșit să îi mărturisească lui Lili, ceea ce eu intuiseam chiar înaintea lui. Părea sincer îndrăgostit de Lili, iar ea îi răspundea cu delicatețea și feminitatea ei înăscută. Cred că nu va mai dura atât de mult timp până când îi voi fotografia în ipostaze familiale, exact așa cum își dorise Lili. Am zâmbit, imaginându-mi tabloul perfect descris de Lili cu ani în urmă; acesta se contura acum în fața ochilor mei. I-am fotografiat exact în momentul în care cei doi s-au sărutat tandru, fără să le mai pese de privirile colegilor.

– Mă duc să vă aduc niște prăjituri, văd că discutați ceva important, vă las fetelor... Mihai se îndepărtă cu o mină amuzată, furând încă o sărutare scurtă lui Lili.

– Mă bucur pentru voi, Lili. Ești fericită?

– Da, paranoică chiar, mă crezi că mi-e și frică să sper? Îl vreau doar pe el, deja am început să discutăm despre viitor, chiar dacă pare mult prea devreme.

Am zâmbit și am îmbrățișat-o pe Lili. Atmosfera era de așa natură încât eram cu toții emoționați, atât de diferiți de zilele în care fiecare coleg avea treaba lui urgentă și ne ciocneam unii de alții, preocupați, ca și cum nici nu ne observam.

Am plecat acasă către miezul nopții. Trebuia să îmi iau bagajele gata împachetate, deoarece aveam un zbor la patru dimineața. Alessia ar fi trebuit să ajungă mâine acasă, nu o puteam vedea până plecam, deși mă sunase să îmi spună că are un cadou pregătit pentru mine. Odată intrată în casă, mi-am descălțat pantofii negri cu toc înalt și desculță m-am dus la bar, unde mai aveam câteva pachete de țigări neîncepute. Pe barul înalt, lângă pachetul meu de țigări, se afla o carte nouă legată cu o panglică roșie, o traducere după Émile Zola „O pagină de dragoste”, probabil asta era cadoul Alessiei. Am zâmbit. Nimeni nu știa mai bine ca Alessia ce mi-ar face plăcere să primesc.

O bătaie în ușă, m-a făcut să tresar în liniștea nopții. Ei!... Alessia iar a venit mai devreme, să mă surprindă și iar și-a uitat cheile!... mi-am zis zâmbind. Alerg încântată să îi deschid, aveam poate două ore la dispoziție în care

să ne povestim nimicuri de prietene dragi. Am deschis ușa larg, cu brațele deschise.

Nu era Alessia. Pachetul de țigări mi-a căzut din mână, iar eu am rămas nemișcată, fără cuvinte.

Un buchet de trandafiri roșii acoperea fața unui tip înalt, îmbrăcat în negru și am simțit imediat un parfum cunoscut, dintr-o lume îngropată în colțurile memoriei mele.

– *Любовь* (iubire)... mi-a spus el, îndepărtând buchetul de trandafiri.

Era chipul acelui tip aflat în cafeneaua din Moscova, dar cu privirea lui Marat al meu, cel care era săpat în mine! Era privirea lui Marat, animată de o căldură care mi-a topit toate gândurile și îndoielile legate de identitatea lui. A aruncat buchetul de trandafiri pe covor și uitându-se în ochii mei care s-au umplut de lacrimi, m-a sărutat, îmbrățișându-mă atât de puternic, că preț de câteva secunde nu am mai respirat. Continuam să aud ca prin vis cuvinte în rusă spuse în neștire, fără pauze între ele. M-am agățat de brațele lui și am rămas cu capul lipit de pieptul lui, fără să mă mișc din loc. Era Marat, chiar el, era aieva, îi simțeam corpul lângă al meu, într-o potrivire deplină. Marat a venit la mine când nu mai aveam nicio speranță. Am auzit atunci vocea caldă a Emiliei, clarvăzătoarea din Moscova: „...Va veni, deși tu vei fi renunțat la el... într-o noapte rece, cu lună scăzută, vor fi două inimi bătând ca una, cum trebuia să fie, când timpul nu exista...”.

– Marat, ești chiar tu?

Marat a făcut o mică pauză și apoi a continuat într-o engleză desăvârșită:

– Asta doar dacă Alessia, nu m-a păcălit, și încă o tipă identică ție m-a părăsit în Beijing, nemilos, lăsându-mă singur pe lume. Alina... Alina...

Nu reușeam să-mi găsesce cuvintele, încă mai tremuram, ca și cum aș fi avut frisoane. Marat m-a apucat de mâini, uitându-se la mine cu o privire în care se oglindea iubirea ce tocmai împlinise doisprezece ani. Pentru că nu mai aveam voință proprie, m-a luat în brațe, închizând ușa de la intrare, sărutându-mă în tot timpul acesta, ca și cum voia să recupereze tot timpul petrecut despărțiți. Am închis ochii. Era exact ca în visul meu, doar că de data asta nu mai era un vis. Era Marat, în carne și oase, era real și în realitate era mult mai incitant decât în toate visele mele la un loc. Îi simțeam buzele fierbinți și înfometate, parfumul nedefinit ce l-am asociat cu mosc și trandafiri; mâinile lui mă atingeau, mâini în care-mi pusesem toată voința și viitorul; respiram răsuflarea lui. În ciuda faptului că stăteam perfect potriviți unul lângă altul, abia acum am realizat cât de mult îmi lipsise, cât însemna el pentru mine. Nu era doar un bărbat pe care îl iubeam, era viața mea întreagă. Marat m-a așezat în pat, și-a deschis sacoul negru și a luat un trandafir din buchetul ce rămăsese pe covor. A venit lângă mine, a pus trandafirul pe pernă și mi-a mângâiat buzele cu buricele degetelor, acoperindu-mi gura cu sărutări fierbinți. Se uita la mine cu ochii săi negri ca noaptea cea mai adâncă, învăluindu-mă într-o căldură ce mi se răspândea delicios în tot corpul. Eram a lui, mereu am fost. Totul era atât de clar!

– Marat... Marat... îmi auzeam propriile cuvinte și nu îmi venea a crede, rosteam acel nume atât de iubit?

Vedeam chipul acesta incredibil de frumos, care mă bântuia de douăsprezece ani? Primeam sărutările la care renunțasem să mai sper?... Marat, vreau să îți spun atâtea lucruri...

– Nu spune nimic, Alina. Mi-e teamă că îmi vei spune că trebuie să pleci. Marat și-a adumbrit privirea, punându-mi degetul pe buze.

– Marat... nu voi pleca nicăieri fără tine, nici nu am plecat vreodată de lângă tine. Iubește-mă puțin, atât vreau să îți cer, mi-e teamă că aş muri acum, dacă mi-ai da tot ce am visat. Nu merit atâta fericire.

– Alina... te-am căutat toată viața, te-am căutat și înainte de a te cunoaște. Când te-am văzut în restaurantul rusesc, am simțit că nu mai pot trăi fără tine. Când ai plecat, am rămas nebun, cutreierând Beijingul și de câte ori mă întorceam în oraș, mă cazam mereu la același hotel, luam mereu aceeași cameră, în care ai stat. Nu te-am uitat nicio clipă...

Marat spunea asta ținându-mi mâna lipită de fața sa, acoperind-o de sărutări pe care le primeam fără să simt că le-aș merita.

– Marat, te-am văzut în Moscova, anul ăsta, în februarie. Am văzut-o pe fiica ta, pe soția ta...

– Alina, știu totul de la Alessia. Dar nu ai înțeles nimic. Am fost căsătorit doar un an de zile, și da, Alina este fetița mea.

– Alina?... Așa o cheamă? Eram atât de uimită de tot ceea ce îmi spunea; nici în cele mai cutezătoare vise nu îndrăznisem să cred că aş fi putut avea atâta impact în viața lui Marat, nu îmi venea să cred că împărtășeam aceeași obsesie nebună de iubire.

– Aveam nevoie de tine, iar Alina a fost mângâierea mea. Am crezut că te pot uita, am încercat, Dumnezeu știe cât am încercat... Nu vreau să mai vorbim despre nimic. Lasă-mă să mă uit la tine, ești atât de frumoasă!

Marat mi-a dat jos rochia de seară și și-a descheiat cămașa, lipindu-se de mine. Inima mea bătea lângă a lui, eram a lui așa cum și el era al meu, așa cum ar fi trebuit să fie, așa cum a prezis Emilia. Am stat așa, o oră, poate cinci, nu știu cât timp, căci timpul nu a mai existat. Existam doar noi. Lacrimi recunoscătoare mi se rostogoleau pe obraji, primeam fericirea cu ambele mâini, mulțumind unui univers întreg care se învârtea în ritmul iubirii împărtășite. Ne-am iubit ca și cum trupurile noastre erau două jumătăți ce s-au întregit într-un dans frenetic, cu o foame nesfârșită. Marat mă ținea strâns aproape de el, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu dispar, oprindu-se din când în când să îmi privească chipul, să se asigure că sunt acolo. Îmi săruta obrajii uzi, acoperindu-mi corpul de atingerile buzelor lui. I-am luat capul în mâini, uitându-mă în ochii lui frumoși, mărginiți de gene dese și negre și m-am pierdut în privirea lui ce mă urmărise de când lumea. Îl veneram și nu puteam crede că sentimentul meu este împărtășit și de el, deși abia acum reușeam să văd sensul acestei lumi, care nu mi-a fost potrivnică niciodată. Nu știu când am adormit îmbrățișați, o eternitate părea să fi trecut în zbor, atingându-ne cu aripa sa.

M-am trezit seara următoare, biletul meu de avion era uitat pe masă, iar eu eram lângă Marat, îi simțeam căldura trupului gol aflat lângă al meu. Nu dormea, cu o mână sub cap, se uita la mine.

– *Моя любовь* (iubirea mea)... mi-a șoptit, sărutându-mă apăsător.

Așa voiam să mă trezesc în fiecare dimineață a vieții mele, cu Marat lângă mine, cu buzele noastre pecetluite într-o sărutare fără sfârșit.

– Marat, acum ce vom face?... am întrebat, sprijinindu-mi capul de umărul lui, simțind că de răspunsul lui atârna viitorul meu, care nu putea fi decât cu el. Cu toate astea, mi-era o teamă inexplicabilă de cuvintele lui.

– Ți-ar plăcea să locuiești în Moscova, începând de vineri?... Marat mi-a îndepărtat de pe chip o șuviță de păr rebelă. Vocea lui era egală, netrădând nimic din continuarea ce o așteptam cu sufletul la gură.

– De ce vineri?

– Pentru că vineri ne vom căsători, la mănăstirea Danilovski, are sens ca de vineri să locuiești la Moscova cu mine. Nu îți imaginezi că vei mai face ceva singură de acum înainte, nu...?

– La naiba, mi-ai furat momentul, mă gândeam să te cer eu în căsătorie... am zis eu, zâmbindu-i timid.

– Nu știu cum e la voi, în România, dar în Rusia, bărbații sunt cei ce spun asta. E drept că trebuia să formulez întrebarea, dar ar fi inutil, nu aș mai accepta un alt răspuns decât cel pe care aș vrea să îl aud. Ți-ai pierdut credibilitatea în momentul în care ai plecat de lângă mine, așa că mă văd nevoit să iau deciziile pentru noi, de acum înainte.

– Marat, nu-ți pot pune fericirea mea în mâini, nu vreau să fiu o povară pentru tine.

Marat mi-a luat capul între mâinile lui, uitându-se în ochii mei, iar eu i-am înconjurat gâtul cu brațele strâns împreunate.

– Șșșș... nu mai spune prostii. Nu există femeie mai iubită ca tine. În tot acest timp am crezut că ai rămas cu iubitul tău, ți-am respectat decizia, chiar dacă de sute de ori mă gândeam să vin în București și să te iau cu mine, pur și simplu. Dar dacă mai pleci de lângă mine vreodată... ascultă-mă bine, voi fi în urma ta. Alina, te iubesc, te iubesc, te iubesc...